Izvoarele inimii

Iob Paltiel

Iob Paltiel

IZVOARELE INIMII

Vol. III

Editura RISOPRINT
Cluj-Napoca • 2020

Editura ***RISOPRINT*** *este recunoscută de* ***C.N.C.S.***
(Consiliul Național al Cercetării Științifice)*.*
www.risoprint.ro ***www.cncs-uefiscdi.ro***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IOB PALTIEL
Izvoarele inimii / Iob Paltiel. - Cluj-Napoca : Risoprint, 2020
3 vol.
ISBN 978-973-53-2584-8
Vol. 3. - 2020. - ISBN 978-973-53-2587-9

821.135.1

Director editură: GHEORGHE POP

Tiparul executat la:

ROPRINT®
400 188 Cluj-Napoca • Str. Cernavodă nr. 5-9
Tel./Fax: **0264-590651** • roprint@roprint.ro

„Cine îmi va aduce apă de băut din fântâna de la Poarta Betleemului?."

(David fiul lui Ișai)

Notă: Citatele fără autor menţionat sunt parafrazări şi pasaje biblice din diferite traduceri.

*

Nu te lăsa influenţat de stările sufleteşti care vin, ci determină-le tu, prin rugăciune, căci DOMNUL nu vrea să te ştie chinuit de manevrele satanice, dar vrea să te crească biruitor peste ele.

Diavolul se luptă împotriva noastră şi prin gânduri, sentimente, dorinţe, imagini şi stări sufleteşti pe care ni le provoacă pentru a ne chinui, pentru a ne birui şi pentru a ne distruge.

Orice gând de sinucidere este sută la sută demonic, chiar dacă este învăluit de stări emoţionale care credem, un timp, că sunt ale noastre.

*

DOMNUL îngăduie peste noi şi suferinţe care sunt aproape imposibil de suportat, tocmai pentru a ne creşte răbdarea. Când avem fructele răbdării, în omul nostru lăuntric se dezvoltă evlavia: o dorinţă, o capacitate şi o putere a vieţii lăuntrice care ne atrage în prezenţa DOMNULUI – ca şi Comoara noastră noastră cea mai mare şi singurul nostru Dor netrecător – pentru a deveni una cu Preaiubitul nostru, pentru a vrea ce vrea EL, pentru a simţi ca EL și pentru a trăi ca EL.

În Prezenţa DOMNULUI şi în puterea Vieţii ce produce evlavia, pălesc dorinţele pământeşti pentru a ne rămâne cea mai scumpă dorinţă – care este DOMNUL.

*

În părtăşia cu DOMNUL valorile lumii dispar.

Comuniunea cu DOMNUL este un Har, după cum şi dăruirea mea spre EL este tot un Har – dar ascultarea de îndemnurile Duhului este personală şi ţine de libertatea voinţei cu care ne-a creat DUMNEZEU pentru a avea relaţii de inimă cu noi.

*

Nu încerca să înţelegi toată Lucrarea DOMNULUI, ci împlineşte îndemnurile Duhului pentru fiecare situaţie.

Crucea ne purifică şi ne apropie de DOMNUL, căci viaţa

de înviere (care urmează lucrării crucii acceptate) nu o trăim separată de DOMNUL, ci chiar în părtăşie cu EL.

Sunt în inima noastră dorinţe care nu mor ca şarpele: până li se zdrobeşte capul; DOMNUL vrea să trăim ruperea legăturilor inimii cu lumea! Moartea prin răstignire durează, dar e important ce alegi: vrei să mori faţă de lume ori dezertezi din ucenicia în Şcoala DOMNULUI...? Căci DOMNUL nu vrea să distrugă în noi decât ceea ce ne desparte de EL şi ce împiedică apropierea crescândă spre EL.

Inima este sediul tainic al persoanei noastre, unde se nasc dorinţe, unde facem planuri şi unde izvoarele vieţii trebuie tratate de inima DOMNULUI.

„Dacă nu veţi fi liberi de legăturile inimii, nu veţi fi liberi în veci” – spunea odată DUHUL SFÂNT.

Pentru ca inima să fie întreagă a DOMNULUI, EL trebuie să ne trateze toate legăturile ei cu orice altceva decât cu EL.

Dacă inima ne leagă de ceva sau de cineva în loc să ne lege de DOMNUL, acel idol trebuie decapitat în forul nostru interior – ca şi Dagon. În templul inimii tale nu poate trăi decât un singur domn. Când DUMNEZEU ne îndeamnă spre lepădare de noi înşine în dorinţele care ne leagă inima de subiectul lor – care nu este DOMNUL – să cedăm şi să intrăm în moarte prin lepădare de acele dorinţe şi prin lăsarea lor în mâna DOMNULUI, pentru a putea trăi şi învierea părtăşiei libere a întregii noastre inimi cu DOMNUL.

Nu dori după o înţelegere mai mare decât ţi-o dă locul părtăşiei zilei unde ai ajuns cu DOMNUL.

*

Nu putem separa destinul într-unul pământesc şi unul ceresc (deşi e mare diferenţa între cele două locuri). Călătoria noastră ca străini şi călători pe pământ este sub Mâna bună a DOMNULUI nostru „care ne dă toate spre folosinţă să ne bucurăm” de EL – ce face posibilă folosirea lucrurilor (la timpul fiecăruia) pentru subzistenţă şi vocaţie. „M-am deprins să fiu

mulţumit cu starea în care mă găsesc” presupune trăire în stări de foame şi sete, sărăcie ori belşug, durere ori fericire etc., dar „Cel cu inima mulţumită are un ospăţ necurmat” pentru că inima mulţumită te duce în legătură cu Domnul. „Dacă avem ce mânca şi cu ce ne îmbrăca ne este îndeajuns”, dar dacă DOMNUL ne oferă şi surplus, să alegem să trăim în armonie cu inima Lui.

*

Ochii inimii se deschid în părtăşia cu DOMNUL.

Când ai comuniune cu DOMNUL simţi că trăieşti cu adevărat şi că nu ţi-ai risipit viaţa.

*

În stările negre ale sufletului să nu crezi că DUMNEZEU te-a părăsit. Nu ÎL abandona şi nu rămâne tu singur cu ele, ci imploră ajutorul LUI şi citeşte-I Cuvântul. DOMNUL HRISTOS a venit să te elibereze de apăsările diavolului, dar nu te va putea scăpa dacă tu nu vrei să depinzi de DUMNEZEUL tău. Intră în părtăşie cu DOMNUL şi vei pătrunde dincolo de nivelul sufletului la care poate acţiona diavolul; acolo, înlăuntru, eşti numai tu cu DOMNUL.

*

Nu trăi în pustiul sufletului tău atunci când DOMNUL te atrage la EL. Lasă gândurile, preocupările, cântările creştine, dar şi planurile şi retrage-te în comuniunea dinlăuntru cu EL.

*

Idolul este şi lucrul care se lipeşte de inima ta şi căruia îi dai preocuparea, atenţia şi inima ta într-un mod pe care numai DUMNEZEU îl merită.

Inima nu se poate preocupa decât de un singur lucru o dată. Lasă ca numai Preaiubitul tău DOMNU ISUS să fie preocuparea ei. Lucrurile, munca şi solicitările vieţii le poţi rezolva numai cu mintea, dar fără să le dăruieşti inima ta pe care numai DOMNUL o merită – şi o merită în întregime!

Când DOMNUL îţi va dărui – dacă ceri! – Harul ca să poţi face tot ce faci ca pentru EL şi pentru gloria LUI, atunci inima ta va fi împăcată în căile vieţii tale.

A lucra ca pentru DOMNUL şi a trăi pentru DOMNUL presupune şi a lucra de dragul Lui şi a trăi de dragul Lui; dar şi acestea sunt un Har.

*

Felurite sunt comuniunile cu DOMNUL; nu căuta una singură, ci descoperă şi pe cele necunoscute ţie. Atingerea LUI şi starea LUI de faţă sunt bucurie și fericire.

DUHUL SFÂNT nu te umple dacă nu doreşti, dacă nu ceri şi dacă nu faci ceea ce aduce umplerea („vorbind între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând DOMNULUI cu inima voastră, mulţumind totdeauna Celui care este DUMNEZEU şi TATĂL, pentru toate, în Numele DOMNULUI nostru ISUS HRISTOS, supunându-vă unii altora în teamă de HRISTOS....”).

Când nu-L mai poţi atinge pe DOMNUL, într-un fel, EL se ascunde ca să ÎL doreşti şi să te pregătească să-L cunoşti într-un alt mod, din zonele diferite a MINUNII care este DUMNEZEU.

Când vii la DOMNUL trebuie să renunţi la poruncile tale adresate LUI, la pretenţiile tale de la EL şi la lupta sufletului tău pentru felul în care vrei ca EL să ţi se descopere; iar în singurătate, în linişte şi în tăcere deplină, să primeşti felul în care doreşte EL să ţi se descopere ACUM. Umplerea candelei cu untdelemn presupune că ai venit la DOMNUL şi ai primit, cu mulţumire, felul în care EL a vrut să ţi se descopere ACUM când ai venit la EL.

Ungerea presupune să deosebeşti cu sensibilitate şi să primeşti ce vrea DOMNUL, în fiecare timp.

Părtăşia cu DOMNUL micşorează defectele de caracter.

*

Liberul arbitru sau capacitatea de a alege şi de a te decide de care parte treci,este cea mai mare libertate a omului – dar şi cea mai mare răspundere. Provocările vrăjmaşului (Satan) şi lupta lui împotriva noastră sunt îngăduite pentru a ne dezvolta rezistenţa şi capacitatea de luptă şi pentru a ne creşte. E normal să fii vlăguit după lupta cu şarpele. Până să recunoşti

pe cel care l-a însufleţit ai impresia că sufletul tău cântă lugubru - şi nu Şarpele... Privind din perspectiva veşniciei şi a DOMNULUI, sufletul se aşază, iar simţămintele lui, răvăşite de luptă, se echilibrează în armonia duhului.

Chiar rugăciunea către DOMNUL de a te lua la EL, acum când vrei tu, este un păcat care angrenează forţe negre în suflet şi-i aduc suferinţe din partea vrăjmaşului. În somnolenţă, profitând de pasivitate, diavolul pune în inimă dorinţe negre.

*

Există o părtăşie cu DOMNUL pe care o trăim uneori citind Cuvântul Său şi care nu este simpla lecturare a Cuvântului, ci ÎL gustăm pe DOMNUL prin Cuvânt; iar asta satură, mângâie şi aduce binele pe care numai DOMNUL îl poate face în omul nostru lăuntric.

*

Într-un timp DOMNUL ne tratează pentru ca nici un obiect, plan, persoană, legătură sau dorinţă să nu mai supravieţuiască în inima noastră, în afară de legătura inimii cu EL şi dorinţa ei, în întregime, după EL.

*

Opreşte-te din iureşul vieţii şi din orice preocupare ca să te închini, în inima ta, înaintea DOMNULUI tău. Fă-ţi un sfânt obicei de a căuta faţa LUI şi de a sta în Prezenţa Lui. Lasă aşteptările şi pretenţiile altora de peste tine şi ocupă-te de nevoia duhului tău după DUMNEZEU şi de dorinţa DOMNULUI de a sta împreună cu tine; căci atunci nu-ţi vei irosi viaţa şi vei coborî cerul în inima ta, iar DUHUL DOMNULUI te va pătrunde dinlăuntru.

*

DOMNUL nu vrea ca tu să trăieşti prin voinţa ta, hiperactiv şi singur, ci în comuniune cu EL şi lucrând de dragul LUI şi pentru gloria LUI. La început zăreşti ţara promisă de departe şi primeşti mărturii despre ea, dar înaintând pe drumul tău cu DOMNUL în zonele Cuvântului, primeşti treptat şi voinţa şi înfăptuirea – din slavă în slavă.

*

Mândria întinează duhul.

*

În momentul în care cineva nu poate renunţa la dorinţa lui – care nu este dorinţa după DOMNUL – atunci dorinţa lui este dumnezeul lui pe care îl adoră, la care se închină şi fără de care nu poate trăi. Adu-ţi aminte că vei avea parte de tot ce-ţi doreşti bun – în curând când vei ajunge-n cer – şi de tot ce ţi-ai putea dori cândva, iar flăcările incendiului poftei altor lucruri se vor stinge, rămânând nişte mucuri care fumegă. Această zdrobire a inimii pe care o face DOMNUL prin tratarea dorinţelor, lărgeşte inima şi o eliberează mai mult pentru dorinţa după EL.

*

DOMNUL lucrează în noi încet şi în timp, în mod definitiv şi sigur. Orice lucrare de calitate superioară cere timp, dar „DOMNUL va sfârşi ce a început pentru noi!”

*

Prezenţa DOMNULUI conţine şi Lucrarea LUI şi continuarea tratării inimii prin cruce. În faţa LUI inima se goleşte de plinătatea de sine şi de siguranţa de sine. O inimă zdrobită ÎL percepe pe DOMNUL.

Descoperirea Lucrării DOMNULUI nu o face priceperea noastră, ci Harul LUI.

*

În Împărăţia DOMNULUI nu există rataţi. Cei marginalizaţi şi cei mai de jos din ierarhia socială devin cei mai fericiţi, mulţumiţi şi împliniţi când DOMNUL le dă voinţa şi înfăptuirea Cuvântului Său, lucrând muncile „de jos” ca pentru DOMNUL şi făcând totul pentru gloria LUI. Fericirea nu depinde de poziţia socială, ci de relaţia cu DOMNUL – din care curge şi relaţia cu oamenii.

*

Cine creşte un copil pregăteşte o parte din viitorul unui popor şi – poate – o parte din Biserica DOMNULUI.

*

Părerea bună de sine este o formă de mândrie. „Înainte de cădere inima omului se îngâmfă” printr-o părere bună de sine.

*

Dă-i DOMNULUI frica ta de viitor şi vino să stai lângă EL, căci la EL se va linişti inima ta.

*

Monologul este egoist, asupritor şi exploatator faţă de cel de lângă tine, pe care îl desconsideri ca să te afirmi, să retrăieşti amintirile povestite şi să foloseşti relaţia prieteniei lui pentru tine însuţi, în mod unilateral – ca o gaură neagră din cosmos care consumă totul pentru sine.

Când poţi să taci ca să îl asculţi pe celălalt cu interes curtenitor, cu preţuire şi cu dăruire de tine însuţi pentru el, abia atunci începi să devii un prieten.

Prietenia este trăirea împreună a două inimi curtenitoare, care se simt una pe alta, se dăruiesc una alteia şi se preţuiesc, dându-şi cinste una alteia.

Monologul, privirea de sus, lipsa de simţire cu inima a celuilalt, blochează prietenia şi creează suferinţe celuilalt.

*

Înţelegerea este capacitatea de a vedea cu inima.

Lumina vine prin Cuvânt, prin sfătuire, experienţă, suferinţă, îndemn, mustrare, descoperire...

Cine nu vede lumina este orb, dar cine o vede şi nu vrea să se schimbe acela iubeşte păcatul, răzvrătindu-se.

*

Când trăim pentru DOMNUL îngrijorările pentru viitor dispar, iar grijile zilei nu ne mai apasă; şi dacă primim Harul să facem totul pentru gloria Lui, datoria împlinirii lucrurilor necesare îşi pierde povara pentru că ne desfătăm în omul dinlăuntru. Când putem alege ordinea în care vom executa lucrurile necesare, omul dinlăuntru o face mai bine decât sufletul nostru.

Vine un timp în maturizarea noastră când percepem omul dinlăuntru mai des şi mai uşor în trăirea zilnică.

*

Atitudinea este dovada existenţei voinţei de înfăptuire, dar mai este necesară aşteptarea Harului puterii de înfăptuire.

*

Există un duh al creaţiei omeneşti care îl face pe cel însufleţit de el să se simtă cineva deosebit prin „nobleţea” acţiunii sale şi deasupra multora sau a tuturor.

Inspiraţia este Harul unor talanţi primiţi, care ridică talentul la nivel de unealtă sfântă a unui copil al DOMNULUI, prin tratamentul pe care DOMNUL îl face copiilor Săi.

Unealta este mijlocul prin care faci o acţiune. Orice acţiune, lucrare, faptă sau muncă este un act de creaţie prin care cel care o face realizează ceva ce nu a existat, chiar dacă ideea lucrării în ansamblu nu îi aparţine. De aceea ar trebui să ajungem la slava în care orice facem să facem ca pentru DOMNUL şi spre gloria LUI. Creaţia este mică sau mare nu atât prin gradul de utilitate socială pe care îl are, cât prin felul în care este făcută şi spre gloria cui o facem.

*

Mijlocirea este starea în Prezenţa DOMNULUI, în rugăciune pentru alţii. Când nu mai găseşti Prezenţa DOMNULUI în alte feluri, mijloceşte – şi eşti deja înaintea DOMNULUI.

*

Omul se poate înălţa pe sine şi cu starea sa materială smerită şi cu orice deosebire de ceilalţi. Înălţarea de sine cheamă însufleţirea cu duhul demonic al mândriei. Un suflet mândru nu se smereşte decât prin durere sau prin închinare în Prezenţa DOMNULUI.

*

Cea mai mare libertate umană este liberul arbitru sau libertatea de a alege în deplină capacitate şi cunoştinţă de cauză.

*

Nu-ti lăsa dorinţele să graviteze în jurul obiectelor sau în jurul a orice altceva decât DOMNUL, ci orientează-ţi inima spre EL – singurul care o poate împlini şi sătura. DOMNUL îngăduie confruntarea noastră cu lumea şi tratarea dorinţelor şi pentru a creşte în noi roada DUHULUI ca stăpânire de sine.

*

Trăirea şi umblarea prin duhul face parte din slăvile umblării cu DOMNUL, la care ajungi în timp. Dacă eşti încă în pustie, bucură-te de mană şi de nor, de apa din stâncă şi de stâlpul de foc, de rugăciune, de cântare şi Cuvânt; căci vine o zi când vei trece Iordanul şi vei mânca din roadele Canaanului, nu doar le vei privi sau le vei gusta.

*

Dragostea voinţei ÎL caută pe Cel Iubit.

*

Când nu-L mai poţi atinge pe DOMNUL şi te simţi părăsit şi singur, nu îi întoarce spatele, ci păstrează-L în cunoştinţa ta; căci DOMNUL se ascunde pentru un timp, ca să te încerce şi să cunoşti tot ce este în inima ta.

ISUS DOMNUL nu ne părăseşte niciodată – dacă suntem ucenicii Lui! – căci ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele până la sfârşitul veacului.

*

Durerea e un mijloc de ieşire din ispită, precum şi de tratare a relei voinţe...

Căci multe şi sfinte sunt calităţile durerii.

*

Obiceiul creează un tipar de comportament în care sufletul şi trupul persoanei reintră ori de câte ori li se creează condiţii. Decizia voinţei creează atitudinea prin care intrarea în tiparul obiceiului e oprită – dacă persoana e liberă. Dacă vorbim de obiceiul păcătos, după eliberarea de legea păcatului şi a morţii, prin veghere şi rugăciune oprim intrarea în ispită; chiar după intrarea în ea, DOMNUL ne oferă mijlocul de ieşire –

dacă-l cerem! Acceptarea ispitei conduce la căderea în ea. E nevoie de Har şi de colaborare cu DOMNUL pentru a trece biruitori prin încercare şi pentru a respinge ispitele.

*

Este mare lucru să simţi persoana cu care eşti în relaţie şi să interacţionezi înţelept cu ea; dar să nu acţionezi insensibil, nesimţit şi unilateral, conform interesului sau dezinteresului tău faţă de ea. Acest lucru este bun şi sănătos în toate relaţiile – şi în relaţiile cu copiii.

*

DOMNUL dăruieşte creştinilor zeloşi exact lucrurile spirituale de care au nevoie, atunci când au maturitatea să le deosebească şi să le ceară. DOAMNE, cufundă-mă în Tine şi inundă-mă cu Tine.

Nu ÎL poţi atinge pe DOMNUL dinlăuntru până nu ajungi să-ţi linişteşti sufletul descărcând agitaţia lui prin rugăciune sufletească, venind aşa cum eşti la DOMNUL şi prezentându-I tot ce se mişcă în tine. Avem nevoie să cerem Har dacă vrem să stăm cu DOMNUL – şi nu singuri. Conştienţa de sine nu poate să moară, dar poate fi pătrunsă cu conştienţa de DOMNUL: nimicul conştient de DUMNEZEU şi nonvaloarea inundată de Cel mai Preţios...! CăciDomnul este odihna mea.

*

Nu putem simţi Prezenţa DOMNULUI tot timpul pentru că ÎL iubim puţin şi pentru că suntem imaturi şi nu rezistăm mult timp în slava Feţei Sale.

*

Satana pune gândul ispitei în minte şi dorinţa ei în inimă. Dacă veghem şi ne rugăm, nu intrăm în ispită. Ne putem ruga: „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre pentru această ispită şi cer sângele lui ISUS să fie în inima mea şi în mintea mea împotriva ta; sângele lui ISUS să te mustre Satano”.

Diavolul face dulce gândul ispitei pentru ca omul să nu perceapă grozăvia ei.

„Lasă sângele Tău, DOAMNE ISUSE, peste mine, împotriva Satanei”.

*

Într-o încheietură (din Trupul DOMNULUI) nu sunt toţi din aceeaşi ceată, dar au suficiente lucruri comune pentru funcţionarea sănătoasă şi pot primi suficient Har pentru zidirea reciprocă.

*

Trăirea prin DUHUL presupune şi dependenţa de DOMNUL în lucrurile mărunte ale vieţii, exprimată prin rugăciune.

*

Muzica este un mod de evadare din realitate, prin intrarea în starea afectivă a compozitorului, exprimată în melodie.

Când compozitorul este creştin, mesajul lui cântat te conduce spre DUMNEZEU, dar muzica necreştină te duce în moartea din sufetul nemântuit al creatorului ei.

*

Cu cât îndeplinim mai mult îndemnurile DUHULUI, cu atât tentaţiile lumii şi pofta altor lucruri se sting.

*

De la un izvor la altul rezervele de apă ţi se termină.

De la un pisc la altul nu se mai zăreşte panorama. „Şi până mai găseşti putere-n mâna ta nu te doboară întristarea...”

Dar la capăt, de unde nu poţi merge mai departe, DOMNUL te aşteaptă special pe tine, ca să cinezi cu EL, cu TATĂL şi cu DUHUL SFÂNT şi să te umple cu Sine, să te sature şi să-ţi împlinească cea mai profundă nevoie, ţie – da, ţie! – pentru că te iubeşte!

*

Duhul legii găseşte Cuvântul potrivit fiecărei situaţii...

DUHUL SFÂNT oferă Cuvântul potrivit inimii fiecărui om, pentru a-l atrage mai aproape de DOMNUL.

*

Cine dintre noi vrea să se consacre pe sine DOMNULUI?

Ca să nu mai trăim pentru noi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru noi...

Atitudinea dă orientarea persoanei, dar nu şi puterea de a ajunge la destinaţie – pe care numai DOMNUL o poate da.

*

Nu încerca să faci lucruri pământeşti care să reziste o veşnicie, da fă bine ceea ce nici veşnicia nu poate distruge.

*

Viaţa spirituală nu stă pe loc; de aceea trăieşti schimbări, de aceea trecutul nu se repetă la fel şi de aceea DOMNUL vrea să fie şi pentru tine „Cel ce devine”.

*

Când nu cunoşti drumul pe care trebuie să mergi, roagă-te până când îţi decoperă DOMNUL lumina.

*

De multe ori durerea îţi atrage atenţia către miezul problemei care te confruntă.

*

Şi după cum ne ispitea trupul şi sufletul cu poftele cărnii – înainte de a ne fi eliberat DOMNUL de ele – diavolul ne ispiteşte sufletul cu pofta altor lucruri. „Dacă iubeşte cineva lumea sau lucrurile din lume, dragostea TATĂLUI nu este în el”. Depinde ce alegem noi, căci DOMNUL ne dă Har ca să nu intrăm în ispită şi Har să ieşim din ea – dacă-L alegem pe EL şi dacă-I cerem ajutorul.

*

Dacă nu experimentăm nefericirea, nu putem să preţuim valoarea fericirii...

*

Nu-ţi provoca destinul – căci de la sine se va manifesta – şi nu-ţi lua viaţa în mâini, ci trăieşte dependent de DOMNUL.

*

Sufletul este bădăran şi „din topor”, dar duhul este fin şi curat.

*

Numai DOMNUL ne poate face liberi de legăturile inimii faţă de amintiri, persoane, lucruri şi planuri. Legăturile inimii sunt şi acele dorinţe care nu-ţi mai dau odihnă şi care – odată împlinite – se reaprind şi te leagă de altceva.

DOMNUL nu va voi în locul tău şi nu te va obliga să faci ceva, dar te va ajuta ori de câte ori vei dori să împlineşti Cuvântul Său. EL va rupe legăturile inimii tale – dacă-L rogi – şi te va elibera de dorinţele ei care n-au odihnă.

*

Du-te acolo unde te atrage Persoana DOMNULUI şi nu te lăsa clătinat de vânturile învăţăturilor teologice care nu te atrag spre o relaţie vie cu Persoana DOMNULUI tău.

*

Cel care veghează şi asigură creşterea ta este DOMNUL. Încrede-te în EL şi acceptă ritmul şi metodele LUI de creştere.

*

Până când DOMNUL nu te eliberează nu vei fi liber, şi până când EL nu-ţi dă trăirea prin DUHUL, nu o vei putea avea. Viaţa lăuntrică în dependenţă de DOMNUL, prin rugăciune, este o formă a relaţiei personale de inimă cu EL – dar şi aceasta este un Har. Nu-L vei putea urma pe DOMNUL după felul în care o fac fraţii altei cete, dar sigur ÎL vei putea urma la rândul cetei tale, în felul în care EL lucrează în tine personal, ca mădular în Trup.

*

Uneori durerea este un ajutor pentru inimă, ca să trăiască disciplinat, un ajutor împotriva slăbiciunii ei în timpul ispitei. De obicei trebuie să treacă o vreme până când vom înţelege rostul unei suferinţe.

*

Pe drumul lepădării sinelui, sufletul se agaţă de orice ca să nu moară, chiar şi de pofta de mâncare.

*

Şi după ce DOMNUL ţi-a eliberat inima de orice

legătură, nu mai îngădui nici tu să intre nimic străin de EL în templu.

*

Cel mai câştigat timp este cel al comuniunii cu DOMNUL. Când te atrage DOMNUL la părtăşie, nu zăbovi, căci EL se retrage dacă tu ai lucruri mai importante de făcut.

Aşa cum Canaanul este faţă de pustiu, aşa este pustiul faţă de Egipt. Mântuirea faţă de moartea în păcate este ca şi comuniunea cu DOMNUL faţă de trăirea sufletească.

Nu ştiu dacă decizia de a trăi pentru DOMNUL declanşează ceva, dar viaţa simţită a duhului este un Har, iar unirea cu ea este o decizie; este cea mai înaltă formă de viaţă din Univers, pentru că e Viaţa DOMNULUI.

*

Dacă nu veghem după ce am fost eliberaţi de legăturile inimii, dorinţele ne pot incendia iarăşi inima; de aceea scoate din ea afară orice dorinţă şi plan, ca să rămână curată şi liberă pentru DOMNUL.

*

Nu ÎL putem atinge prin efort pe DOMNUL, dar ne putem face sufletul disponibil pentru EL, gândindu-ne la EL şi stând cu inima noastră, în tăcere, înaintea Lui. Gândirea la DOMNUL eliberează mintea de gândurile care vin şi pleacă şi o concentrează spre DOMNUL, iar starea în tăcere a inimii, în faţa Lui, ne aşază înaintea Lui.

În dedicarea noastră către DOMNUL, EL nu lucrează în noi decât atât cât îi cerem şi cât Îl lăsăm noi să lucreze.

*

Vin uneori peste noi timpuri de confuzie şi ceaţă, când nimic nu mai funcţionează în noi şi nu mai vedem nimic cu ochii inimii; nu mai putem merge nici înainte nici înapoi. Să nu aruncăm atunci peste bord lucrarea pe care DOMNUL a făcut-o în noi şi să nu renunţăm la speranţa noastră în Bunătatea DOMNULUI. Toate lucrează împreună spre bine...

*

Plinătatea de sine, autosuficienţa şi centrarea în sine sunt o dovadă a neatârnării de DOMNUL, a iubirii de sine şi a trăirii în carne. Schimbarea atitudinii şi judecata de sine ţin de noi, dar creşterea şi drumul înainte sunt un Har după care trebuie să tânjim, care necesită colaborarea noastră şi cererea lui insistentă. Să nu se aştepte cineva să primească mari valori de la DOMNUL fără cererea lor insistentă. Cine nu stă înaintea DOMNULUI pentru nevoile mici şi mari ale Bisericii nu este o celula purtătoare de hrană în Trup, ci una care consumă. Nu putem schimba rostul nostru ca mădular în Trup, dar putem colabora cu DOMNUL pentru zidirea Bisericii, ori să zăcem paralizaţi de iubirea de sine şi de centrarea pe „eu". Mijlocirea este o dovadă a sănătăţii mijlocitorului, după cum egocentrismul este cancerul sufletesc care paralizează comuniunea cu DOMNUL şi cu fraţii şi care ne închide faţă de curgerea vieţii duhului.

Siguranţa de sine dovedeşte independenţa faţă de DOMNUL.

Bucuria de viaţă şi bucuria spirituală nu conţin izolarea şi încremenirea siguranţei de sine.

*

Inima este tinda în care DOMNUL vine din omul dinlăuntru şi se întoarce înapoi – atunci când EL decide.

*

Afirmarea de sine este o formă a iubirii de sine.

Punerea la punct a altora – spre deosebire de mustrarea din bunătate – este o formă de manipulare şi de asuprire, prin care vrem să dominăm oamenii şi să le impunem chipul dorit de noi, pentru a ne simţi în siguranţă şi confort.

Duhul se întinează în părtăşiile sufleteşti, când păcatele sufleteşti sunt ridicate la rang de valori.

Părtăşia cu Harul eliberează înţelegerea de judecarea altora. Sângele DOMNULUI curăţă duhul de atingerea cărnii sufletului altora.

Dacă aruncăm peste bord voinţa de înfăptuire şi

îmbrăţişăm plăcerile sau păcatele sufletului, pierdem Harul puterii de înfăptuire a Voii DOMNULUI.

Diavolul ne aduce subiecte şi stări de acuzare împotriva fraţilor care păcătuiesc şi astfel, în loc să mijlocim pentru ei în rugăciune, îi judecăm şi-i acuzăm...

*

Nu ne aparţine cu adevărat decât ceea ce dăruim, căci ne face mai fericiţi şi ne asigură în cer răsplată.

*

Una este să trăieşti în pustiul sufletesc hrănindu-te cu „mana” Cuvântului şi orientându-te prin decizii, şi alta este să trăieşti prin viaţa duhului. Trecerea de la una la alta depinde de Har, de foamea noastră după DOMNUL, de maturizarea noastră, de Voia DOMNULUI... ÎL vom trăi pe DOMNUL în duhul dacă ÎL căutăm din toată inima! Dar dacă ne mulţumim să ne hrănim inima cu dorinţe, cu planuri, cu amintiri, cu lucruri sau persoane, cu stări ori senzaţii, cu gânduri sau cu informaţii şi curiozităţi etc, vom trece în veşnicie tot din pustiu...

*

Duhul creaţiei dublează creaţia – fiind diferit de ea – şi vine printr-o dorinţă în inimă, cu o forţă ce vrea să impună împlinirea ei cu preţul relaţiilor, făcând omul orb în cele mai multe aspecte şi domenii ale vieţii. Este diferit de practicarea unui meşteşug cu talent şi bun simţ, căci omul însufleţit de el devine izolat, încremenit şi dur. Caută obţinerea banilor doar prin practicarea talentului, orbind omul faţă de mijloace de trai accesibile şi mai puţin solicitante.

*

Dorinţa inimii după lucruri materiale mânjeşte duhul cu atingerea lumii.

*

„Mana” Cuvântului se culege în perioada ei; hrăneşte-te cu Cuvântul, roagă-te şi cântă la timpul potrivit, căci altfel nu vei face decât un exerciţiu religios în loc să ai părtăşie cu cerul...

Deosebeşte timpul când se culege mana!

*

Bunăstarea este o binecuvântare a DOMNULUI. Cine se îngâmfă cu ea şi crede – înşelându-se – că prin ea i se modifică statutul social, va suferi disciplinarea DOMNULUI.

Bucură-te de DOMNUL pentru binecuvântare, dar şi pentru lipsa ei, căci ceea ce contează este ca ISUS DOMNUL să ia chip în noi.

*

Înţelegerea rostului fiecărei suferinţe personale este un Har pe care îl primeşti dacă îl ceri.

*

„Şi rugăciunea mea în sânul meu se întoarce" (Psalmii).

Există o rugăciune a inimii – care este un dar de la DOMNUL primit odată cu creşterea relaţiei cu EL – în care inima se ridică, prin minte, la DOMNUL (la Tronul lui DUMNEZEU), iar rugăciunea se întoarce în inima care îşi exprimă relaţia cu DOMNUL, prin implorare şi laudă, revărsându-se, prin cuvinte de iubire, către Preaiubitul ei Mire (cuvinte destinate să fie cunoscute numai de EL). Această rugăciune nu urmăreşte respiraţia sau bătăile inimii şi sincronizarea cu ele, dar se desfăşoară în timpul respiraţiei şi o influenţează pentru că aduce o mare odihnă.

Este o rugăciune diferită de rugăciunea minţii – ca efort a sufletului – şi, în comparaţie cu celelalte fapte sufleteşti – care sunt grosolane prin apartenenţa lor la suflet – cum sunt: satisfacerea curiozităţii prin informare, dorinţa inimii după lucruri, relaţia cu oamenii la nivel sufletesc, planuri, gânduri etc., rugăciunea inimii – ca dar al DOMNULUI – este imaterială şi nesufletească (deşi chiar sufletul participă la ea prin totala atenţie a minţii).

Nu se ridică la nivelul comuniunii cu DOMNUL sau al cinei cu EL, dar este un dar scump care – poate – aparţine pragului trăirii în duh...

Există şi o falsă rugăciune a inimii care este o imitaţie nereuşită prin sudoarea efortului propriu; duce la epuizarea

trupului, iar sufletul rămâne flămând şi nesăturat.

Inima nu participă la rugăciunea minţii, spre deosebire de darul rugăciunii inimii, unde inima se roagă sub atenţia minţii.

*

Pofta altor lucruri este o ispită ca toate ispitele, acţionând în terenul dorinţelor inimii şi al planurilor ei.

Nu este important câte lucruri materiale ai, ci cu cât de puţine îţi faci treaba!...

Judecarea dorinţelor în timpul ispitei poftei altor lucruri limpezeşte mintea şi inima de teroarea poftei lucrurilor.

*

Să nu faci divertisment din actul creştin pentru că îl devalorizezi prin obişnuinţă.

*

Părtăşia cu DOMNUL (în care intri prin credinţă) te repune pe linie de funcţionare şi risipeşte stările negre ce cuprind uneori sufletul.

Deschide-ţi inima, prin credinţă, pentru Prezenţa DOMNULUI...

*

Suferinţa care te învinge te face moale la atingerea DOMNULUI.

Când ne învinge suferinţa putem fi cuprinşi în suflet de o stare de descurajare. Dacă sperăm în Bunătatea DOMNULUI, primim putere, o inimă întărită şi nu mai avem frică de viitor, căci Iubitul nostru Domn creează viitorul.

Nu te lăsa cucerit şi înfrânt de sentimente negative, ci, cu voinţă şi rugăciune, luptă împotriva lor cerându-I DOMNULUI să-ţi pună paşii pe Stânca Vieţii (care este DOMNUL HRISTOS), indiferent prin ce treci şi indiferent ce te loveşte. EL poate să te facă de neînfrânt în uniune cu EL.

Sentimentul morţii pe care ni-l dă duhul lumii şi atingerea cu lumea, poate fi înfrânt prin părtăşia inimii cu DOMNUL.

Când diavolul îţi răneşte inima, întăreşte-te cu Psalmii şi vino în rugăciune la DOMNUL tău, care nu e nepăsător faţă de rana ta, şi stai cu EL, căci EL te va vindeca şi va îndepărta vrăjmaşul de la tine.

Vine şi timpul când – parcă – nu te ajută nici darurile Duhului, nici lucrarea DOMNULUI în tine, nici deschiderea pentru părtăşia cu DOMNUL, ci doar încurajările şi promisiunile din Cuvânt.

*

Dacă după o suferinţă îndelungată, dorinţele inimii încep să ţi se desprindă de lucrurile lumii, atunci acesta era rostul acelei suferinţe.

*

În pustiul sufletului cântecul este o parte din „mana” şi apa care-ţi întreţin viaţa.

*

Dorinţele sunt fiicele inimii care se nasc în urma alipirii inimii de lume, de persoane ori de DUMNEZEU.

O inimă întreagă a DOMNULUI este una ce rămâne alipită de DOMNUL indiferent ce comori străine o trag spre ele; ea se primeşte de la DOMNUL la cerere.

Moartea şi învierea sunt într-o asemenea inimă care te atrage mereu spre DOMNUL: moarte faţă de tot ce nu este din DUMNEZEU şi înviere pentru tot ce este al DOMNULUI.

*

Cred că ajungem la vârsta responsabilităţii spirituale doar când putem întreba oricând: „Doamne ce vrei TU?”

Orice lucru de care mă pot lipsi nu-mi este necesar.

Câtă odihnă are inima care a stins focul dorinţelor proprii...

*

Rugăciunea inimii este un dar ceresc şi conţine mai mult decât repetarea unei scurte implorări; este o stare spirituală de liniştire şi odihnă în care omul intră în sine însuşi şi primeşte dincolo de aceasta – de la DOMNUL! – intrarea inimii în duhul

care se deschide pentru a se închina împreună cu inima ce preia cuvintele duhului: de laudă, închinare, mijlocire, cerere, adorare. Rugăciunea inimii poate veni ca răspuns la cererea pentru dechiderea duhului, sau, de la DOMNUL, ca să mobilizeze inima despărţind-o de lume.

*

Păcatul săvârşit răneşte duhul şi inima, pe care numai DOMNUL le mai poate vindeca.

*

Nimic din ce nu e făcut prin Duhul DOMNULUI nu are în sine rodul şi valoarea veşniciei.

*

Nimic nu schimbă omul ca suferinţa şi dragostea (atunci când omul devine capabil să o preţuiască la justa ei valoare).

*

Dacă nu ierţi în mod definitiv pe toţi cei care ţi-au greşit ori au păcătuit împotriva ta, vei fi legat în neiertarea şi-n amărăciunea ta care oferă Satanei dreptul să te chinuiască şi să te însufleţească.

Iertarea te eliberează ca să poţi iubi şi să fii împăcat cu semenii tăi.

Cea mai mare libertate este în dragostea lăuntrică ce se dăruieşte celorlalţi. Deşi părtăşia cu DOMNUL este cea mai mare fericire, ea funcţionează numai pe jumătate câtă vreme nu-i poţi iubi pe cei din jur. Când poţi să ierţi oricât de mult ţi-ar fi greşit cineva, tu însuţi devii liber şi împăcat în inima ta cu Domnul şi cu oamenii. Dacă tu nu îi ierţi pe alţii, nici DUMNEZEU nu te poate ierta pe tine. Când ai crescut ca să poţi ierta şi să poţi renunţa la orice amărăciune pe care o mai ai împotriva cuiva, ţi se eliberează mintea şi inima în capacitatea de a iubi pe alţii ca pe tine însuţi. Judecarea pe care tu o faci împotriva altora se întoarce peste tine, căci este o lege spirituală să fii judecat aşa cum judeci tu pe alţii. Când iubeşti nu mai judeci, dar accepţi şi îi cuprinzi pe toţi în inima ta. Amărăciunea sufletului împotriva cuiva este dovada neiertării şi arată

procentul acesteia. Judecarea alimentează cearta. Ca să poată exista, duhul de ceartă se manifestă prin cel pe care poate să-l însufleţească.

*

Boala te face mai smerit şi te păstrează într-o dependenţă mai mare de DOMNUL şi mai aproape de EL.

*

Căci nu contează felul în care spui ceva, ci duhul în care spui. Şi nu contează genul muzical în care se cântă, ci duhul în care se cântă.

Muzica clasică necesită un talent special şi educaţie muzicală, dar o inimă bună poate cânta DOMNULUI şi în alte genuri muzicale accesibile persoanei care cântă. Trebuie să citim dincolo de formă, dar deosebirea duhurilor nu este moştenire adamică, ci un dar al DUHULUI SFÂNT.

Unele lucruri nu le înţelegem decât după ce am spus altele contrare lor.

*

Dacă DOMNUL nu ne tratează părerea bună de sine prin împrejurări umilitoare, riscăm să devenim nişte fanfaroni înfumuraţi cu darurile Sale de HAR.

Importanţa proprie este o formă de orgoliu şi mândrie. Ce mică şi slabă este fiinţa umană şi ce mare şi importantă se crede...

*

Şi nu vei fi judecat ori răsplătit după câţi talanţi ai numărat la alţii, ci după cum l-ai administrat tu pe al tău.

*

Internetul – ca şi televizorul – poate deveni un hoţ al relaţiei sănătoase şi adânci cu DOMNUL.

*

Dependenţa permanentă de DOMNUL şi încrederea în EL tot timpul sunt stări prin care EL ne binecuvântează.

*

Mândria împietreşte inima.

Împietrirea, încremenirea şi duritatea sufletească sunt dovada că privim de sus (adică ne îngâmfăm sau suntem mândri).

*

„Rugăciunea lui ISUS" a călugărilor din răsărit păstrează sufletul activ şi disponibil pentru relaţia cu DOMNUL, eliminând tendinţele depresive, iar vorbirea şi cântarea în limbi corintene, cu gura sau cu inima, alungă depresia şi zidesc inima.

*

Când pofta de mâncare devine lăcomie, atunci pântecele tău este dumnezeul tău.

*

O inimă care a renunţat la voinţa proprie pentru DOMNUL şi pentru semenii săi, dăruieşte o parte din mireasma DOMNULUI atunci când dăruieşte aproapelui său.

Există o fericire lăuntrică a celui ce dăruieşte cu dragoste.

*

Între locul unde ai ajuns cu DOMNUL şi standardele avansate ale Scripturii poate să fie o diferenţă şi o distanţă, dar nu nesocoti Lucrarea DOMNULUI care te-a transformat şi te-a condus până aici, doar pentru că nu ai depăşit încă multe standarde...

Creşterea o face DOMNUL, încet, definitiv şi sigur, iar ritmul creşterii – dacă o vrei! – e ritmul LUI. Cu cât o transformare e mai complicată, cu atât pregătirile pentru ea sunt mai multe.

Eliberarea poate fi un proces, ori se poate împlini într-o secundă. Cel ce-Şi zideşte Biserica şi-Şi pregăteşte Mireasa alege metoda eliberării fiecăruia.

Înţelegerea odihneşte zbuciumul şi alină tensiunea în care te zbaţi (datorate realizării diferenţei dintre tine şi chipul întreg al DOMNULUI – în care vei fi transformat).

Rămâi cu DOMNUL mereu, căci EL te va conduce la fiecare pas în viitor.

*

Uneori maturitatea se dovedeşte prin puterea de renunţare şi prin capacitatea de dăruire. Frângerea devine tot mai grea atunci când nu o acceptăm şi dacă nu ne frângem din relaţia cu DOMNUL, va trebui să fim disciplinaţi prin suferinţă sau chiar prin moartea fizică. Nu vom putea face dărnicie din dragoste dacă nu luăm ulei de rezervă, prin trăirea cu DOMNUL...

Când aştepţi ceva de la oameni şi nu de la DOMNUL – care-ţi poate da şi în alt fel – vei fi dezamăgit, căci DOMNUL a blestemat demult încrederea în oameni.

DOMNUL ne stinge dorinţele ce ard pentru lucruri ca să nu ne legăm inima de lume. Renunţarea la sine şi moartea faţă de voinţa proprie sunt lucruri în care ne conduce EL pentru a ne putea dărui valori veşnice. O inimă ce arde pentru lume nu se poate bucura de DOMNUL şi nu-L poate cuprinde. EL nu se dăruieşte unei inimi împărţite, pentru că aceasta nu ÎL poate preţui, ci Îi întoarce spatele. Dedicarea şi părtăşia se înnoiesc mereu, căci sufletul singur este pustiu, dar trăirea cu DOMNUL este fericire.

*

Sunt stări prin care trecem, în care nu putem să ne oferim cu dăruire în părtăşie frăţească şi în care nu trăim conştient în părtăşie cu DOMNUL, iar cei care ne-ar putea ajuta nu sunt ori nu pot funcţiona...

Când trăim cu DOMNUL, părtăşia cu EL ne face capabili să ne dăruim.

*

Voinţa proprie este şi aşteptarea de la fraţi şi nu de la DOMNUL direct.

Când suferă un mădular, tot Trupul suferă şi doar Capul poate să coordoneze ajutorul.

Una este să preţuim pe cineva şi alta să ne folosim de acea persoană. Funcţionarea împreună este un Har de la DOMNUL.

*

Se zice că „întâlnirile nu sunt întâmplătoare”.

Un suflet care abuzează de alţii – fie din nevoie, fie din lipsă de frângere – va fi crescut şi disciplinat de DOMNUL. Numai Harul poate zidi şi poate creşte fraţii pentru bună învoire. Sufletele dominante sunt folositoare în împrejurări dure, dar în părtăşia frăţească devin un dezastru – dacă nu se lasă frânte de Domnul.

*

A conduce spiritual înseamnă a îndruma, a arăta direcţia. Stăpânirea şi impunerea sunt mijloace carnale cu care se ordonează lumea – nu Biserica! Darea pe mâna Satanei este o problemă care în faza actuală a Bisericii Îi revine DOMNULUI, dar excluderea de la părtăşia sfinţilor le revine acestora. Una este căderea în păcat şi alta practicarea lui voluntară. Una este robia şi alta este libertatea. Pe cel pe care-l iubeşti nu-l mai judeci. Una este hula şi alta robia legii păcatului şi a morţii.

Neacceptarea celui care nu-ţi convine şi dorinţa de a-l schimba este dovada lipsei de dragoste faţă de el. Când iubeşti nu mai manipulezi şi nu mai domini pe cel iubit.

Uneori DOMNUL îngăduie un om care-ţi este un spin în inimă ca să-ţi lărgească inima şi capacitatea de a iubi pe cel care te înţeapă.

Trăirea prin DUHUL este şi trăirea în dragoste.

Şi nu vei ajunge să te bucuri de roadele voinţei proprii – chiar dacă le obţii – pentru că sunt blestemate.

Mulţumeşte DOMNULUI şi observă cât de multe a schimbat în fratele tău – nu cât te deranjează – şi îl vei preţui mai mult.

*

Când tu renunţi la lucrurile pe care le iubeşti şi pe care le vrei neapărat, DOMNUL pune comorile LUI înlăuntrul tău.

Sunt comori lăuntrice pe care vorbăria despre ele şi dezvăluirea lor le risipesc şi le dispreţuiesc valoarea. Cea mai de preţ comoară se păstrează în cel mai mare secret.

*

Munca pentru subzistenţă este una din părţile importante ale destinului.

*

Una din metodele pe care duhul lumii le foloseşte împotriva creştinilor este trezirea curiozităţii şi distragerea atenţiei de la problemele majore ale destinului la intrigi politice, veşti care nu ajută şi divertisment interesant – dar inutil!

Cine funcţionează sănătos spiritual scapă din aceste capcane.

*

Critica este un duh rău care însufleţeşte oamenii amăgindu-i cu gândul că sunt observatori fini ai unor amănunte şi diferenţe care le scapă celorlalţi.

*

Asuprirea este un duh rău care se luptă să ne însufleţească să îi subjugăm pe alţii prin manipulare şi control; ea poate coexista cu duhul de ceartă şi de mânie.

*

Duhul „fiarei”: duh de impunere, de frică, de control şi teroare – se luptă să răpească bucuria şi odihna copiilor DOMNULUI.

*

Există un duh – bun – al rugăciunii, care conţine un grad de comuniune cu DOMNUL şi este diferit de efortul sufletesc pentru rugăciune.

*

Dacă nu ai învăţat până atunci, la bătrâneţe eşti ajutat să te desparţi de toate şi să te legi de DOMNUL – dacă vrei…!

*

„Arătarea DUHULUI este spre folosul celorlalţi”. Mintea nu poate să explice şi să cuprindă lucrurile, slujba sau viaţa DUHULUI.

Analiza sufletească stinge DUHUL.

*

Nu te supăra pe DOMNUL dacă nu face după cum aştepţi tu sau după cum spun alţii că va face. EL va face conform Voii Sale şi a promisiunilor Sale din Cuvânt, pe care tu le crezi; şi fii sigur că va face cum e mai bine.

*

Aşteaptă viitorul din mâna DOMNULUI, dar nu din hazard şi întâmplare – cu încredere în DOMNUL şi bizuindu-te pe EL, nu pe puterile tale – căci Dragostea LUI le va rândui pe toate împreună, spre binele nostru.

*

Nu putem trăi prin duhul decât atunci când el se manifestă; iar dacă manifestarea aceasta este Viaţă, cum va fi plinătatea DUHULUI?

*

Moda face parte din chipul veacului acesta.

*

Frica de evenimentele viitorului şi trăirea anticipată a viitorului sunt stări şi gânduri ce trebuie îndepărtate din suflet, căci altfel te descurajează şi atrag alte gânduri negre şi depresive.

*

Cu excepţia DOMNULUI, tot ce păstrăm în inimă ca şi posesie este un idol. Există un duh al posesiei lucrurilor materiale care poate dubla pofta după ele; este ceva mai mult decât purtarea de grijă şi folosirea lucrurilor.

Lasă-L pe DOMNUL să te rănească şi să te rupă de orice eşti legat în inima ta, pentru ca EL să devină subiectul, interesul, atenţia şi preocuparea ta; apoi EL te va purta prin viaţă. EL vrea să devină dorinţa ta – dincolo de orice – ca să te poţi bucura şi să fii fericit în viaţă.

*

Munca pentru întreţinere este o parte din rostul vieţii, iar sănătatea e un talant prin care ar trebui să ne întreţinem pe noi şi pe cei nenorociţi.

*

Suferinţa te smereşte şi te face dependent de Creator.

*

Deşi marile zdrobiri ale sufletului sunt esenţiale pentru ca DOMNUL să ne poată folosi, manifestându-ne prin DUHUL, atunci când decide EL – iar noi acceptăm! – pe măsură ce creştem în omul lăuntric, TATĂL ne curăţeşte sufletul de păcate ascunse (pe măsură ce putem purta aceste curăţiri) ca să aducem mai multă roadă, ajuntându-ne să ne dezbrăcăm de omul vechi şi să ne lepădăm de noi înşine.

Dar se pare că trăirea şi umblarea prin DUHUL sunt un pas mai departe şi o treaptă mai înaltă în slavă.

*

Pofta rea este o dorinţă care arde şi vrea să fie împlinită neapărat pentru a obţine avantaj şi satisfacţie carnală ori sufletească; aici intră şi posesia în inimă a lucrurilor materiale.

*

Discreţia este o forţă care leagă pe cel ce o practică de viaţa duhului; se urmăreşte în vorbire şi se primeşte prin rugăciune. Ea presupune păstrarea secretelor altora, lipsa bârfei şi a linguşelii, verticalitate şi lipsa flecărelii şi a vorbăriei goale şi lumeşti.

*

Există vocaţii care nu au echivalent în profesiile pământeşti.

*

Când te hrăneşti în inimă cu mulţumirea posesiei lucrurilor materiale – ori chiar le adori – DOMNUL vrea să te elibereze ca să te poţi hrăni cu EL, care ţi-a dat binecuvântarea, şi să te bucuri de EL care ţi-a dat bunăstarea.

*

Există o predicare în duhul legii care-ţi dă crampe sufleteşti ca să răspunzi prin predicare celor care aşteaptă mesaj de la tine şi există o predicare prin DUHUL SFÂNT, dar poţi oferi şi adevărurile pe care DOMNUL le-a lucrat în tine.

*

Cunoştinţa satisface sufletul, dar numai comuniunea cu DOMNUL satură inima.

*

Unele suferinţe sunt destinate special ca să ne apropiem mai mult de DOMNUL.

*

Odihna inimii de dorinţele proprii este una dintre cele mai mari mulţumiri pentru lăuntrul unui om născut din nou.

*

Valoarea mea nu stă în ceea ce sunt, în ceea ce fac sau posed, ci în Cel care m-a creat spre lauda slavei Sale – un om nou în HRISTOS DOMNUL. Căci în mine însumi nu sunt nimic, dar în HRISTOS am fost născut din DUMNEZEU – copil al Său prin DUHUL care m-a regenerat şi m-a născut din EL.

*

Trăirea prin Duhul este un Har pe care DOMNUL îl dă celor consacraţi LUI, dar e necesar ca ei să colaboreze cu DOMNUL DUHUL (căci altfel sting Duhul).

*

„Carnea (incluzând şi sufletul) pofteşte împotriva Duhului şi Duhul împotriva cărnii”. De acest război nu putem scăpa, dar putem să trecem de partea Duhului – dacă dorim fericirea – căci altfel ne hrănim cu moartea.

*

Când DOMNUL îţi tratează inima prin cruce te stingi uşor, la fel ca şi un răstignit, dar după moarte vine învierea. „Cine îşi va pierde viaţa pentru DOMNUL o va câştiga”. „Crucea lui HRISTOS prin care eu sunt răstignit faţă de lume şi lumea faţă de mine”.

*

Nu e sănătoasă pentru omul dinlăuntru părtăşia sufletească multiplă – adică deschiderea întregii inimi şi a sufletului în faţa Adunării. Una este mărturisirea păcatelor şi cererea sfatului celorlalţi pentru problemele prin care trecem, şi

alta este expunerea sufletească în faţa tuturor care exacerbează sinele – dar nu îl leapădă. Intimitatea sufletească se dezvăluie particular şi reciproc în prietenie, nu în Adunare – care se centrează în jurul DOMNULUI, dar nu a sufletelor noastre. Prieteniile se manifestă mult prin dragostea „phileo" şi se leagă prin intimitatea sufletească – „Merg doi oameni împreună fără fie învoiţi?" Părtăşia Adunării este în duh – dacă ne dorim o încheietură sănătoasă a Trupului Domnului, şi nu un grup de psihoterapie ori de analiză sufletească...! Atingerea DOMNULUI şi a vieţii Duhului ne zideşte şi ne creşte omul dinlăuntru. Părtăşia sufletească ne leagă doar sufleteşte unii de alţii. Iar dacă urmarea DOMNULUI prin lepădarea de sine şi prin luarea crucii este un scop al DOMNULUI şi al nostru – ca să fim ucenicii Săi mereu şi pentru totdeauna – atunci aceasta vom manifesta în Adunare şi vom fi legaţi împreună prin Duhul – nu prin sufletele noastre! Iată de ce atunci când ne adunăm în jurul DOMNULUI nu o putem face decât în duhul şi în părtăşia omului lăuntric, căci intimitatea şi părtăşia sufletească exacerbează şi dezvoltă sinele, pe când Adunarea în jurul DOMNULUI hrăneşte şi zideşte duhul – lepădând sinele – pentru a-L înălţa şi a-L onora pe DOMNUL între noi. Prieteniile bune nu sunt rele, dar părtăşia sufleteacă nu este motorul de funcţionare al Adunării, ci părtăşia în DOMNUL, rugăciunea, Cuvântul, cina în strângerile laolaltă în jurul DOMNULUI – nu în jurul sufletelor noastre! Fapte 2:42, 1 Corinteni14:26. Dacă vrem să funcţionăm ca Adunare a DUMNEZEULUI Cel Viu, vom aduce în ea doar ceea ce manifestăm în jurul DOMNULUI – dar nu în jurul nostru! Autocentrarea şi centrarea în DOMNUL sunt lucruri opuse unul altuia. Putem deveni prieteni cu cine dorim – dacă suntem compatibili – dar e necesar să funţionăm ca fraţi cu toţi copiii DOMNULUI. Într-o Adunare pot fi şi fraţi din cete diferite, fiecare aducând în părtăşie din moştenirea spirituală a cetei lui. Să dezvoltăm legătura frăţească pentru că este în DOMNUL – prin strângerea în jurul DOMNULUI – dacă vrem să fim zidiţi şi să creştem corporativ

în Trupul DOMNULUI „căci Dragostea lui HRISTOS ne strânge”.

*

Nu vom putea iubi pe DOMNUL cu toată inima decât atunci când ea este întreagă înaintea LUI.

*

Lăcomia de mâncare este un idol – o trăire pentru carne – care mă desparte de HRISTOS.

*

Chiar după ce am cerut ca DOMNUL să ne răstignească faţă de lume, iar dorinţele noastre sunt ucise în război cu îndemnurile duhului, inima noastră tot nu e capabilă să-L dorească pe DOMNUL dacă EL nu pune această dorinţă în ea. Noi putem fi capabili de o fărâmă de credinţă şi de orientare spre DOMNUL, dar numai EL poate curăţi şi înnoi izvoarele vieţii care curg din inimă „căci cine s-ar putea apropia din capul său de DOMNUL”?

*

Una este duhul de insensibilitate care poate dubla o inimă împietrită şi care-ţi blochează sentimentele şi gândurile, şi alta este lepădarea sinelui de dragul DOMNULUI – pe care ÎL urmezi.

*

Inima omului nu-şi găseşte odihna decât în locul cel mai de jos în care nu mai doreşte să fie nimic decât un vas golit de sine şi de orice ar conţine pentru a se putea uni cu Domnul care să o umple şi să fie totul pentru ea.

Cât timp mai cauţi împlinirea poftelor sufletului tău – chiar pofta după cunoştinţă spirituală care nu vine din relaţia cu DOMNUL şi din foamea de a-L cunoaşte şi de a relaţiona cu EL – nu vei cunoaşte fericirea unei inimi dăruite numai LUI şi care – tocmai de aceea! – ÎL primeşte pe EL pe deplin. Unitatea fiinţei umane venită din unirea cu DOMNUL este un dar pe care-l primesc cei care vor să I se dăruiască LUI în întregime, după ce au fost trecuţi de DOMNUL prin tratamentele pentru

recunoaşterea sinelui în scopul lepădării lui şi pentru a deveni capabili să-L dorească doar pe DOMNUL. Un suflet lepădat de sine primeşte în schimb unirea inimii cu DOMNUL, trăirea cu DOMNUL în cunoştinţă şi comuniunea lăuntrică a duhului în DOMNUL.

O inimă care a acceptat desfăşurarea războiului dintre îndemnurile duhului şi dorinţele sale până la lepădarea oricărei dorinţe în afara celei după Domnul, primeşte, prin exerciţii repetate, unirea cu DOMNUL. În momentul în care tu dezvălui altuia partea cea mai intimă a relaţiei tale cu DOMNUL EL se retrage pentru că tu ai interpus între voi un auditor, pe altcineva... Cina cu DOMNUL este doar între tine şi EL, căci altfel stingi duhul. Dezvăluie dacă vrei paşii dinapoi, dar nu intimitatea cinei cu DOMNUL – care este doar pentru tine şi EL – pentru că te iubeşte şi pentru că L-ai iubit doar pe EL mai mult ca orice. Nici măcar dorinţa de a face bine nu trebuie să fie înaintea dorinţei de comuniune cu DOMNUL. Între trăirea prin gândire şi trăirea prin duhul este rivalitate; trăirea prin duhul se foloseşte şi de minte la nevoie, dar trăirea prin gândire exclude trăirea prin duhul „căci gândirea cărnii este moarte, dar gândirea duhului este viaţă și pace”. Dacă gândirea conduce, ea stinge duhul. Dacă duhul conduce, trăirea prin el se detaşează de gândire căci se centrează în DOMNUL, dar foloseşte gândirea ca o unealtă de lucru. Dacă duhul nu se manifestă, nu poţi produce prin efort trăirea prin el, dar când se manifestă poţi să îl stingi dacă nu-l urmezi îndeaproape.

*

Este un Har să-ţi discerni nevoia spirituală a momentului prin care treci.

*

Un stomac supraîncărcat micşorează mult sensibilitatea faţă de duh.

*

Dacă citind Cuvântul – ca să-L cunoşti pe DOMNUL, ca să-ţi vorbească şi să cunoşti căile LUI – simţi că ÎL atingi pe DOMNUL înlăuntru, citirea şi-a atins scopul.

*

Dacă faci scop în inima ta din orice altceva decât din DUMNEZEU, ţi-ai ratat destinul.

*

Natura este creaţia DOMNULUI, un loc de reculegere din agitaţia lumii şi biserica necredincioşilor – dar cei mai mulţi nu-L văd pe Creator în ea, ci se bucură doar de minunea creaţiei.

*

Şi dacă unul din motoarele cercetării, descoperirii şi cunoştinţei umane este curiozitatea, ea este dimpotrivă şi una din cauzele ce provoacă diferite pofte; de aceea necesită tratamentul DOMNULUI şi înfrânare.

*

Duhul izolării te face indiferent, insensibil şi incapabil să comunici prin inima ta cu cei din jur.

*

O inimă deschisă spre DOMNUL primeşte fericirea din partea LUI – căci EL este Izvorul Fericirii! – dar şi această deschidere este darul DOMNULUI pentru inima consacrată şi curată.

*

Când L-ai atins pe DOMNUL opreşte încercările şi exerciţiile devoţionale, căci şi-au atins scopul.

*

Sunt lucruri pentru care conştiinţa nu te mustră şi pentru care ai şi pace ca să le faci, dar pe care Cuvântul Noului Testament le interzice.

Mari sunt şi vor fi răsplătirile celui ce păzeşte Cuvântul şi îşi zideşte casa pe Stâncă.

*

Eşti fericit când faci un bine.

*

Rugăciunea făcută din inimă este respiraţia duhului.

*

Jocurile de societate sunt un mod civilizat de ucidere a

timpului liber şi pot deveni un viciu al lăcomiei de bani pentru cei ce practică jocurile de noroc.

*

Câte din valorile lumii mai rezistă în faţa unei boli necruţătoare? Dar în faţa veşniciei?...

*

Mijlocirea este o luptă a sufletului, cererea e un efort, dar închinarea este stare de odihnă a inimii înaintea DOMNULUI.

*

Uneori este îngăduit peste inima noastră un timp de ispitire prin pofta după lucrurile lumii pentru păstrarea lor în inimă, pentru preocuparea de ele şi pentru conceperea planurilor pentru obţinerea lor. Deşi pot fi dorinţe omeneşti legitime, ele sunt idoli câtă vreme le păstrăm în inimă.

„Dacă nu veţi fi liberi de legăturile inimii nu veţi fi liberi în veci!” – spunea odată DUHUL SFÂNT.

Un plan conceput trebuie încredinţat DOMNULUI şi lăsat în mâna LUI pentru împlinirea ori neîmplinirea lui – după cum decide EL – dar inima trebuie să fie liberă şi dăruită curată, în întregime doar DOMNULUI.

*

Nu te sforţa să te rogi ori să citeşti Cuvântul căci DOMNUL va pune inima ta să-ţi vorbească pentru ca să-L cauţi pe EL şi va pune foame de Cuvânt în tine.

Trăieşte curat şi normal, veghind asupra căii tale şi aşteptându-L pe DOMNUL, care te va surprinde.

*

Sunt cazuri când o nevoie sau o strâmtorare te constrânge la rugăciune, iar DOMNUL te ascultă.

*

Ca să poţi lupta cu amărăciunea ce o ai împotriva cuiva trebuie să stai cu DOMNUL şi să te alimentezi din EL.

*

Dragostea topeşte în sine păcatul ce s-a făcut împotriva ei, iertând, acceptând şi dăruindu-se .

*

Dedică-ţi viaţa DOMNULUI şi nu folosirii talanţilor tăi – care trebuie să curgă din relaţia ta cu DOMNUL.

*

Voinţă proprie este şi încăpăţânarea de a-ţi împlini o dorinţă „inofensivă” care arde în inima ta atunci când lăuntrul tău nu e de acord cu arderea ei. Lepădarea acestei dorinţe este o mare frângere plină de odihnă fericită!

*

Avem nevoie de Har pentru a trăi o viaţă creştină – nu pentru a ne automântui – căci după cum „prin Har am fost mânuiţi, prin credinţă şi acesta (...) e darul lui DUMNEZEU”, avem nevoie de puterea DOMNULUI pentru a trăi pentru EL. Dacă EL ne ajută putem lua atitudinea potrivită, dar fără viaţa duhului – care vine din EL – suntem morţi.

*

DOMNUL Dumnezeul tău te scapă de presiunea lumii şi a lucrurilor ei, dându-ţi ca subiecte de gândire „lucrurile de sus, nu cele de pe pământ” şi „tot ce e drept, tot ce e vrednic de primit, orice faptă bună (...)” ca să te însufleţească, mărindu-ţi astfel orizontul gândirii şi echilibrându-ţi trăirea printr-o însufleţire sănătoasă prin care participi la viaţa de familie, de biserică şi la viaţa socială. Trăirea prin duhul este trăirea după Cuvânt prin voinţa şi puterea de înfăptuire pe care DOMNUL ni le dă. În aceasta intră şi părtăşia cu DOMNUL şi cina cu EL, dar cuprinde atâtea lucruri câte numai Harul Său ne ajută să le trăim: golire de sine şi bizuire pe DOMNUL, stăpânire de sine şi abandonare în DUHUL, lepădarea dorinţelor inimii şi punerea dorinţei după DOMNUL în ea, plus tot Harul necesar împlinirii acestor lucruri... De la voinţa de înfăptuire a Cuvântului până la puterea de înfăptuire pot să fie mai multe eşecuri care pregătesc terenul pentru primirea Harului puterii de împlinire.

*

Ca să ÎL poţi iubi pe DOMNUL cu toată inima, trebuie să-L doreşti cu toată inima.

Lepădarea oricărei dorinţe din inimă şi cultivarea dorinţei după DOMNUL în ea sunt o necesitate – dacă vrem să fim una cu EL şi să-L câştigăm în întregime pe EL... Aici mulţi ucenici ÎL părăsesc şi nu-L mai urmează pe DOMNUL pentru că NU VOR să renunţe la toate pentru EL, ci mai păstrează în inima lor idoli pe care-i iubesc mai mult decât pe DOMNUL. „Cine nu renunţă la tot ce are nu poate fi ucenicul lui ISUS... Dacă voieşte cineva să-L urmeze pe DOMNUL...”

Puterea de înfăptuire o dă EL, dar cine-L iubeşte pe DOMNUL mai mult decât orice încât să-L urmeze?

Dorinţele inimii sunt izvoarele vieţii sufletului. Convertirea dorinţei după viaţă în dorinţa după DOMNUL aparţine lepădării de însăți viaţa ta. Inima este nespus de înşelătoare şi preia chiar un obiect necesar ca unealtă, trasformându-l în subiect dorit ca posesie în ea. Lepădarea în inimă faţă de orice şi cultivarea dragostei pentru DOMNUL în ea, scoaterea din inimă a orice şi legarea ei prin dăruire de DOMNUL... „Dragostea de DOMNUL stă în păzirea poruncilor LUI.”

*

Smerenia minţii este o stare în care simţi şi cunoşti că nu ştii nimic şi că ceea ce ştii este nimic în comparaţie cu infinitul. Căci „dacă cineva crede că ştie ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască”.

*

Bigotul este judecătorul altora care nu sunt ca el, ca să le impună propriile sale valori, credinţe, păreri, concluzii şi principii.

*

Duhul legii te determină ca să adopţi comportamente voluntare pe care ţi le impui şi care nu te vor ferici pentru că nu ai primit puterea de îndeplinire a cuvintelor Scripturii pe care vrei să le trăieşti. Acest duh este un surogat ce îţi usucă vlaga şi îţi stinge omul dinlăuntru. Rămâi înaintea DOMNULUI până vei primi Har pentru trăirea Cuvântului şi nu te lăsa însufleţit

de duhul legii, căci el nu este o alternativă a Harului, ci este robie sub demonul legii. Trăirea prin efort a Cuvântului determină – după mai multe eşecuri – trăirea prin porunci omeneşti ce îţi închipui că vor corespunde Cuvântului, dar care vor degenera în trăirea sub duhul legii. Fără Har nu este împlinire a Cuvântului. Duhul legii îi judecă pe alţii prin Cuvânt, îi loveşte, îi asupreşte şi le impune Cuvântul. DUHUL DOMNULUI cercetează, convinge, zideşte, transformă şi le oferă libertate oamenilor de a colabora – ori nu – cu EL.

Dacă ai primit voinţa de îndeplinire a Cuvântului,dar nu şi puterea de îndeplinire, vei încerca prin efortul propriu împlinirea lui şi vei ajunge ori la eşec ori îţi vei forma porunci omeneşti cu care te vei lega şi te vei chinui pe tine – şi pe alţii! – înşelându-te că aceste porunci şi decizii ale tale sunt chiar Voia DOMNULUI. Numai lumina DUHULUI te va lămuri şi te va conduce la nevoia de Har şi la aşteptarea lui, căci numai DOMNUL va putea lucra în tine împlinirea Cuvântului, care va curge ca un râu de viaţă, dar nu te va lega în lanţuri şi-n cătuşe cum face duhul legii (în care degenerează poruncile omeneşti). Nu există împlinire a Cuvântului în afara relaţiei cu DOMNUL. Cine separă Cuvântul de DOMNUL şi de relaţia cu EL se rătăceşte şi se chinuie singur. Se poate ca apostolul Pavel să fi prezentat o parte a Cuvântului ca ceva spre care tânjea şi unde se lupta şi el să ajungă şi poate nu ca pe ceva ce el l-a trăit deja în întregime.

Avem nevoie de DOMNUL ca să-I putem trăi Cuvântul, iar relaţia cu DOMNUL va elibera în noi împlinirea Cuvântului. Depindem de DOMNUL şi pentru lucrurile mici ale vieţii şi pentru împlinirea Voii Lui. Ceea ce EL ne cere este gata să ne ajute EL să facem – dacă nu trăim singuri şi de capul nostru...

Diavolul acuză şi judecă. DUHUL DOMNULUI convinge de păcat şi cercetează. „Dacă ne-am judeca singuri n-am mai fi judecaţi...”

*

Există niveluri mai profunde ale vieţii decât a nu trăi în

păcate trupeşti. Există eliberare de păcatele sufleteşti şi există nivelul când nu mai trăieşti prin faptele sufletului, ci prin duhul.

*

Meditarea inimii în dăruire către DOMNUL ne duce în comuniunea cu EL.

*

Există legături sufleteşti nesănătoase care determină în noi gânduri despre sau către persoana respectivă cu care avem astfel de legături, mult mai târziu de când nu ne-am mai întâlnit cu acea persoană – uneori şi după ani de zile.

DOMNUL ne eliberează de aceste legături dacă-L rugăm aceasta.

*

Roagă-te ori de câte ori îţi aminteşti de DOMNUL.

*

Nu putem sluji şi lumii şi DOMNULUI. Când căutăm lucrurile lumii şi nu mai putem trăi fără să purtăm unul în inima noastră, stingem duhul şi ieşim din Prezenţa DOMNULUI.

*

Una este să trăieşti în duhul rugăciunii şi alta să trăieşti în efort şi-n străduințe lipsite de ungere. Dragostea de DOMNUL şi dăruirea către EL atrag ungerea LUI peste tine. Să se veselească sufletul meu cu lauda Ta, DOAMNE. Dacă-ţi poţi uni mintea cu inima atunci când inima se roagă, eşti în duhul rugăciunii. În acest duh participă toată fiinţa la rugăciune. Rugăciunea inimii iubitoare de DOMNUL este un dar din partea LUI. O inimă care se dăruie, cu dragoste, pe sine DOMNULUI în rugăciune... Declară în mintea ta ce este DOMNUL pentru tine căci aceasta este o dovadă a dragostei pentru EL şi astfel ÎL iubeşti cu o parte din sufletul tău. Dragostea voinţei presupune acceptarea, alegerea şi supunerea sub Voia DOMNULUI, oricare ar fi ea.

*

Şi dacă DOMNUL a lucrat în tine până în zona unde nici o dorinţă pământească nu mai arde în inima ta, păzeşte-ţi inima

şi nu mai lăsa să se ridice nici o dorinţă până la nivelul unde să ardă vulcanic. DOMNUL să-şi facă lucrarea LUI cu dorinţele pe care le-ai ascuns, le-ai îngropat sau le-ai depozitat şi care trăiesc latent în adâncul inimii. Inima aprinde, prin dorinţă, ceea ce acceptăm noi să intre în ea; planurile, dorinţa după lucrurietc., nu pot rămâne în inimă dacă noi nu acceptăm.

*

Există o legătură sufletească nesănătoasă între asuprit şi asupritor. Asupritul reacţionează împotriva asupritorului prin sentimente negative şi prin acţiuni de apărare sau chiar de lovire. Când asuprirea a încetat, cel asuprit se opreşte greu din reacţia lui, până ce şi-a răzbunat toată durerea prin suferinţa provocată asupritorului. Numai DOMNUL poate rupe această legătură nesănătoasă şi îl poate face capabil pe cel rănit să-şi iubească duşmanul. Există o asuprire religioasă prin care creştinii cu temperament dominant „lovesc” pe ceilalţi creştini. De aceea DOMNUL tratează prin cruce tot sufletul – inclusiv temperamentul sau firea – ucenicilor săi. Din păcate însă foarte mulţi nu sunt ucenici şi fug de lucrarea crucii, trăind de capul lor. Ei vor să beneficieze de toate binecuvântările DOMNULUI în timp ce trăiesc de capul lor. Vine însă un timp al judecăţii DOMNULUI care începe din Casa LUI şi un timp al răsplătirii pentru fiecare inimă.

*

Munca pentru subzistenţă nu este mai puţin valoroasă decât alte activităţi productive sau nu, căci face parte din rostul vieţii.

*

Când Pavel apostolul vorbeşte despre dragoste spunând că „dacă fără dragoste îmi dau toată averea săracilor, îmi dau trupul să fie ars sau mut prin credinţă munţii şi cunosc toate tainele, atunci nu sunt nimic şi nu-mi foloseşte la nimic”, el nu acuză pe cei ce fac acestea – pentru că ar contrazice Scriptura – dar spune că nu acestea îmi dau valoare, ci dragostea, fără de care nu sunt nimic. Iar dragostea despre care Pavel vorbeşte este

Dragostea DOMNULUI, pe care o toarnă în noi prin viaţa noastră cu EL şi din relaţia noastră cu EL.

„Să nu obosim în facerea binelui”, dar să dezvoltăm comunicarea, relaţia şi părtăşia cu Iubitul nostru DOMN.

*

Trăieşte din toată inima şi nu abandona mintea ca un organ nefolositor, ci ancorează-te cu ea în realitate, fără să excluzi meditarea înaintea DOMNULUI şi nici contemplarea Lui când duhul te atrage spre acestea.

*

Pofta altor lucruri este o ispită ca toate ispitele şi trebuie tratată ca atare prin veghere, rugăciune, împotrivire la tentaţii şi cererea mijlocului de ieşire din ispită, de la DOMNUL.

*

DOMNUL ne tratează emotivitatea ca să ne putem ţine sub control sentimentele atitudinilor negative cum sunt: neiertarea, critica, neacceptarea celorlalţi, lipsa de dragoste, împietrirea, care toate ne întinează inima şi pe care trebuie să le dizolvăm, cu ajutorul DOMNULUI, în stări pozitive opuse.

*

Părerea de sine este o stare sufletească foarte ascunsă, ce împiedică părtăşia noastră cu DOMNUL şi smerenia inimii.

*

Autoritatea se exercită în scopul în care a fost delegată, iar cine o exercită prin asuprirea celoralţi va pierde investirea – în cazul autorităţii spirituale – până va fi capabil de o exercitare în dragoste.

*

Tot ce preocupă, frământă, desfată şi hrăneşte inima ta în afara DOMNULUI, este un idol.

*

Câtă vreme te mai crezi cineva în inima ta şi mai păstrezi părerea de sine, nu eşti lepădat de eul tău, ci eşti centrat în tine însuţi. Dar când te consideri un nimic pe tine însuţi eşti pe calea duhului, iar sufletule „ca un copil înţărcat la sânul mamei lui”,

căci altfel, sufletul acţionează şi trăieşte independent de DOMNUL, mândru egoist şi idolatru.

*

Există un duh materialist ce frământă, preocupă şi absoarbe atenţia oamenilor de la DUMNEZEU spre materie, cu scopul de a-i îndepărta de DOMNUL pentru lucrurile şi valorile lumii.

*

Atitudinea de judecare a altora este o parte a judecării care uzurpă dreptul Superiorului Suprem de a judeca şi vine din siguranţa de sine, din plinătatea de sine, din autocentrare şi iubire de sine. Dacă te doare păcatul celui pe care-l judeci, vei mijloci pentru el, căci „cine te-a pus pe tine judecător peste alţii?" Iar dacă-ţi iei tu singur dreptul de a judeca, vei cădea răpus de aceeaşi judecată – căci aceasta este o lege spirituală dată de Creatorul tuturor. Între mustrarea dragostei – care e plină de bunătate – şi judecarea altora, este o mare diferenţă şi prăpastie.

*

Munca este un act de creaţie, căci faci prin ea ceva ce nu era înainte.

*

DOMNUL ne dăruieşte binecuvântarea sănătăţii nu numai pentru bucuria noastră, ci ca să putem face mai bine şi mai eficient Voia LUI.

*

Câteodată vin în inimă dorinţe care nu ne aparţin şi împotriva cărora trebuie să luptăm pe viaţă şi pe moarte, căci Satana poate acţiona până la nivelul inimii – dar mai departe nu!

*

Atitudinea de independenţă a inimii şi de neatârnare de DUMNEZEU te lipseşte de binecuvântările cerului şi te izolează în propria ta nimicnicie.

*

Fiind sănătos poţi deveni plin de tine din cauza confortului biologic şi nu-I mai mulţumeşti DOMNULUI pentru darul ceresc al sănătăţii, ci crezi că este o stare pe care o meriţi tu – căci, DOAMNE, cât eşti de grozav...

*

Cântările inimii sunt un mijloc de luptă împotriva lumii – de asemenea şi rugăciunea chiar dacă este sufletească.

*

Atunci când renunţi la un lucru pentru DOMNUL, ceea ce îţi oferă El după aceea este infinit mai preţios!...

*

Când îţi pare rău după banii cu care ai cumpărat lucrurile strict necesare, atunci tu îl iubeşti pe Mamona. Mai bine bucură-te de DOMNUL şi de darurile Sale şi mulţumeşte-I pentru ele.

*

Când te desparţi, în inima ta, de orişice pentru DUMNEZEU, EL îţi vine în întâmpinare.

*

După ce DOMNUL ne tratează părţile importante ale sufletului – minte, emoţii, voinţă, temperament – şi dorinţele inimii prin lucrarea crucii, EL ne face capabili să ne stăpânim şi să ne conducem sufletul şi inima astfel încât să controlăm stările, sentimentele, gândurile, atitudinile şi dorinţele, ca să nu mai depindem de ele şi să nu ne mai însufleţească decât acelea pe care le acceptăm.

*

Între mulţumire şi recunoştinţă este o diferenţă. Poţi mulţumi lipsit de inimă şi de recunoştinţă... Recunoştinţa este un profund sentiment de îndatorare, preţuire şi dăruire spre cel care ţi-a dăruit cadouri preţioase – aşa cum DOMNUL ne dăruieşte sănătatea şi nu suntem capabili de recunoştinţă pentru ea în timp ce o trăim...

*

Cine manipulează pe alţii va fi însufleţit el însuşi de duhul asupririi, care îi va manipula trupul până la epuizare, ba chiar îi va genera – din cauza realizărilor fizice prin trupul său, datorate acestui duh – stări şi atitudini de plinătate de sine, siguranţă de sine şi înălţare de sine până la îngâmfare şi împietrire. Când acest duh e scos afară, omul simte în trup o mare epuizare şi sfârşeală.

*

Omul capabil de recunoştinţă vede toate bunătăţile din viaţa lui şi toate împrejurările ca venind din Mâna DOMNULUI.

*

Există un duh al comerţului, subtil, viclean şi înşelător, care atrage oamenii să cumpere şi ceea ce nu au neapărată nevoie, stârnindu-le poftele prin tot felul de produse, prin reclame şi lucruri de ocazie.

*

Spune-ţi problemele tale lui DUMNEZEU, care ţi le poate şi purta şi rezolva.

*

Internetul îţi dă senzaţia de comunicare, dar în final rămâi cu inima pustie. Numai comuniunea cu DOMNUL te împlineşte şi te face fericit.

*

După lepădarea de sine alimentează-ţi inima cu Dragoste din părtăşia cu DOMNUL. Sunt diferite grade de părtăşie. Primul se realizează când tu vii în faţa DOMNULUI vărsându-ţi inima şi ridicându-ţi mintea la Tronul de Indurare al TATĂLUI. Alte niveluri oferă şi extazul şi contopirea inimii cu DOMNUL, în duh. În primele niveluri iniţiativa părtăşiei este a ta, în celelalte este a DOMNULUI. Nu încerca lepădarea de sine fără să practici părtăşia cu DOMNUL pentru că nu vei reuşi să o menţii. Trebuie ca locul sinelui să fie luat de DOMNUL – cu care ai comuniune – căci altfel lepădarea de sine este doar un exerciţiu ascetic, fără rod. Părtăşia cu DOMNUL te ajută cu

lepădarea de tine şi de orice ai, căci inima se hrăneşte din Har şi din Prezenţa DOMNULUI şi nu mai are nevoie să conţină şi să nutrească alte dorinţe.

*

Oare a dedica, pentru slava DOMNULUI, lucrurile care le faci, înseamnă că şi sunt făcute efectiv spre slava Lui? Ori este nevoie şi de altceva? Doar părtăşia Harului te face capabil de o astfel de dedicare pe care o trăieşti cu inima? E foarte adevărat că atunci când inima participă la ceea ce faci spre slava DOMNULUI, trăieşti comuniune cu DOMNUL prin ceea ce faci – chiar dacă este un banal lucru fizic.

*

Nu judeca şi nu-i acuza pe fraţii tăi. Încearcă să percepi locul unde au ajuns ei cu DOMNUL şi vârsta lor spirituală, căci de multe ori aceasta este diferită de numărul de ani care au trecut de la naşterea lor din nou şi depinde de cât au lăsat crucea să acţioneze în sufletele lor şi până unde au renunţat la ei pentru DOMNUL – urmându-L.

*

Păcatul şi ispita îţi sunt duşmani permanenţi, faţă de care trebuie să fii vrăjmaş permanent în gardă – chiar şi când nu vezi mâna Satanei în spatele lor. Nu-ţi expune slăbiciunea în faţa duşmanului, ci păzeşte-te continuu de orice atac – aceasta e vegherea. Împotrivirea până la sânge în lupta împotriva păcatului şi Harul pe care DOMNUL ţi-l oferă – dacă-L ceri! – ca să primeşti mijlocul de ieşire din ispită, alungă duşmanul de la poarta ta. Nu privi şarpele în ochi pentru că te va răpune. Omoară-l sau fugi – dacă nu poţi altfel! Cu păcatul şi ispita nu se stă la târg. Loveşte-i fără milă. „Supuneţi-vă DOMNULUI şi împotriviţi-vă diavolului tari în credinţă şi el va fugi de la voi”. Maturizarea nu aduce numai viaţa de înviere, ci şi rezistenţă şi determinare în lupta cu ispita, cu păcatul şi cu diavolul.

*

Asuprirea altora, prin manipulare – ca să se manifeste în limita cuvintelor tale – este o acţiune a voinţei care

colaborează cu diavolul. Relaţiile întreţinute prin inimă acordă celorlalţi libertate de manifestare ca persoane libere, preţioase şi unice.

*

Părtăşia cu lumea seacă viaţa lăuntrică.

*

Zdrobeşte simţul şi dorinţa de posesie a inimii, prin renunţare şi prin dărnicie. Dacă nu renunţi la orice simţ al proprietăţii din inima ta, nu vei mai găsi odihna. „Nu vă strângeţi comori pe pământ....”. Inima ta nu se poate alipi de DOMNUL HRISTOS şi nu se poate bucura de EL atâta timp cât mai posedă în ea orice altceva în afară de EL şi ceea ce pune EL în ea. Dacă iubeşti lucruri utile şi performante şi faci planuri legate de ele (chiar să le dăruieşti altora), aceste planuri te despart de DOMNUL pentru că au la bază dragostea pentru un lucru din lume.

*

Dacă te gândeşti la problemele omenirii din perspectiva lui DUMNEZEU, reuşeşti să vezi viitorul în ansamblu şi nu te mai sperie ziua de mâine – căci tu eşti în mâna DOMNULUI, care decide viitorul – iar pământul nu este decât locul unei călătorii vremelnice şi atelierul lui DUMNEZEU, unde ne formează DOMNUL pentru veşnicia cu EL.

*

Mulţumirea care vine din împlinirea dorinţelor este sufletească – dar nu satură sufletul! – însă mulţumirea inimii care vine din DOMNUL şi din relaţia cu EL împlineşte, satură şi fericeşte.

*

Nu trăi din dorinţe, din atitudini sau din învăţături, dar cere şi aşteaptă trăirea şi umblarea cu duhul.

*

Crucea DOMNULUI este locul unde eu am fost răstignit de drept acum 2000 de ani şi ceva, pentru că eram în HRISTOS.

Crucea mea este locul în care eu trăiesc această

răstignire de fapt, acum când mă supun îndemnurilor DUHULUI şi când mă lepăd de mine şi de lume pentru a-L urma pe DOMNUL. HRISTOS DOMNUL ne dă la început trăirea prin duhul din când în când, pe măsura în care ÎL lăsăm să cucerească noi teritorii din sufletul nostru prin tratarea prin cruce, dacă noi o acceptăm, şi NU ne iubim sufletul – prin refuzul crucii şi prin alegerea dragostei de sine, de lume şi de lucrurile ei.

*

Momentele când eşti învăţat de DUHUL SFÂNT, prin ungere, nu trebuie monitorizate, căci stingem Duhul dacă ÎL monitorizăm.

*

Dacă trăieşti în (prin), planuri mulţimea lor nu se mai termină, iar dacă trăieşti în (prin) dorinţe, numărul lor devine fără sfârşit.

*

În secolul vitezei omul a ajuns mai independent de mediul său natural de viaţă şi – drept urmare – mai independent de DUMNEZEU.

*

Angoasa existenţială şi neacceptarea vieţii – cu tot ce-ţi aduce ea – sunt sentimente şi stări aduse de diavol în suflet pentru a te atrage în depresie şi-n sinucidere. Dezicerea de aceste stări în inima ta, dar şi verbal – pentru ca lumea nevăzută să ia cunoştinţă în mod legal de hotărârea ta – cât şi mustrarea diavolului prin sângele DOMNULUI, cu rugăciunea ca DOMNUL să-l mustre, şi dragostea de viaţa lăuntrică, alungă vrăjmaşul cu stările negre, aducând bucuria de viaţa dinlăuntru şi de făptura care ai fost creat.

*

Cine opresează pe alţii prin stări sufleteşti cum sunt: mânia, nemulţumirea, critica, aşteptările, pretenţiile, judecăţile, răutatea, irascibilitatea etc, va fi opresat şi el prin stări negre, demonice, cum sunt: angoasa, frica, lipsa de

speranţă şi de orizont, neputinţa de a trăi în condiţii relativ normale etc.

Îngrijorarea este neîncredere în DOMNUL şi poate atrage alte sentimente şi stări negre.

Pocăinţa personală aliniază sufletul în ordinea DOMNULUI.

DOMNUL nu ajută acolo unde trebuie să ne pocăim noi înşine şi să ne judecăm pe noi înşine – dacă noi nu vrem s-o facem...

*

Cine caută, doreşte sau păstrează lucrurile lumii în inima lui, s-a despărţit de HRISTOS. Cine caută, doreşte şi păstrează pe DOMNUL în inima lui are împlinire, mulţumire, odihnă, fericire şi comuniune cu EL.

*

Nu căuta experienţe spirituale ori împlinirea unor adevăruri biblice, dar caută-L cu inima ta pe DOMNUL.

*

Este absolut necesar să aduci dorinţele care bat la uşa inimii tale înaintea DOMNULUI – încredinţându-le LUI – ca să se facă voia LUI cu ele, dar să nu laşi să pătrundă în inima ta decât dorinţa după DOMNUL şi ceea ce pune EL în ea.

*

Există o fiică a mândriei numită importanţa de sine, prin care ne simţim „cineva” sau ne simţim importanţi prin ceea ce facem, prin ce suntem, ori din cauza bunăstării trupeşti cauzată de sănătate. Această stare sufletească hrăneşte puterea naturală a omului vechi şi orgoliul, izolând inima faţă de smerenie şi de golirea de sine, umflând eul şi îndepărtând starea de copilaş al DOMNULUI.

*

Nu îţi dărui inima dorinţelor sau lucrurilor, dar dă-I-o DOMNULUI ca să o umple cu EL şi să o împlinească prin Viaţa LUI.

*

Munca pentru subzistenţă este unul din rosturile vieţii şi păstrează sănătatea trupului şi a capacităţilor sufletului.

*

Rugăciunea este un talant.

*

Cine devine plin de sine din cauza darurilor de Har se nefericeşte, căci inima celui născut din DOMNUL nu e fericită decât în smerenie – când se consideră nimic – şi în unitate cu DOMNUL.

*

Atingerea lumii mânjeşte duhul prin dorinţa ori pofta după lucruri. Lucrurile la care nu renunţi în inima ta te leagă de lume şi te despart de HRISTOS.

*

Adâncul infinit al odihnei din liniştea duhului...

*

Duhul sărbătorilor religioase umflă şi dezumflă sufletul celor care se lasă manevraţi de el, ca pe un balon de săpun.

*

Permite-ţi să fii uman. Recunoaşte că nu te poţi automântui. Renunţă să te schimbi după chipul intenţiilor tale. Discerne ce vrea DOMNUL să facă în tine acum – şi lasă-L s-o facă!... Intră în părtăşia DUHULUI SFÂNT pe care s-o doreşti şi s-o cauţi. Uneşte-te cu DOMNUL, discerne-L pe EL şi nu trăi singur în inima ta...

*

DUHUL rodeşte înfrânarea dorinţelor şi lucrează răstignirea lor, pârjolindu-le puterea. Dacă prin tine însuţi lucrezi uciderea dorinţelor nu eşti decât un ascet creştin, dar dacă trăieşti liber, DUHUL le va trata prin cruce şi te va face capabil de lepădarea lor pentru a trăi – la un nivel mai profund al inimii – dorinţa după DOMNUL. Este evident că dacă nu accepţi lucrarea crucii, vei trăi prin dorinţe în mod sufletesc şi vei rata planul DOMNULUI pentru tine, la nivel de inimă (care

este uşa spre duh sau pridvorul duhului). Inima este uşa sau pridvorul dintre suflet şi duh, locul de trecere dintre ele. Partea inimii dinspre suflet este locul unde se frământă dorinţele şi planurile. Partea inimii dinspre duh este locul unde se percep îndemnurile duhului. Prin inimă se transmit şi se manifestă în suflet roadele duhului. Sunt decizii ale inimii care se nasc din roada stăpânirii de sine. Exemplu: „Nu-mi voi lua lucrurile pe care le poftesc, ci acelea de care am nevoie". Sunt dorinţe fără de care se poate trăi – şi care sunt simple pofte ale inimii – şi sunt dorinţe care sunt nevoi prin care trăieşti folosindu-ţi talanţii. Există dărnicie care e făcută în puterea furtunoasă a sufletului şi pe care o poţi percepe uneori ca aparţinând puterii sufleteşti. Duhul este odihnă şi linişte în DOMNUL. E mult mai uşor să-ţi manifeşti sufletul – chiar prin dărnicie – decât să stai cu DOMNUL în odihna duhului. Dacă dărnicia nu e făcută din dragostea duhului, nu va avea răsplată cerească, ci numai pământească. Trece un timp până când învăţăm din experienţă să deosebim puterea sufletească de duh. Uneori sunt necesari cinci ani – sau mai mulţi – de frământări, zbateri, experienţe, lupte şi cerneri ca să putem deosebi amestecul sufletului într-o anumită manifestare a inimii. Acolo unde inima e frământată de puteri care se impun şi o leagă, este vorba de manifestarea în forţă a sufetului – sau chiar de manifestări demonice – care se luptă să primească acces la nivelul inimii. Duhul face inima liniştită, odihnită şi uşoară, capabilă să zboare în libertate, dar sufletul o leagă şi pretinde împlinirea cu orice preţ a dorinţelor pe care le seamănă – prin ochi, prin minte şi voinţă – la nivelul superficial al inimii dinspre suflet. Manifestările sufleteşti de la nivelul superficial al inimii, prin dorinţe şi planuri, ne rup şi ne despart de DOMNUL, dar există şi unele dorinţe şi planuri după Voia DOMNULUI în inimă. Manifestările duhului ne pun în părtăşie cu DOMNUL ţinând cont şi de celelalte nevoi secundare ale fiinţei, dar dându-le acces la îndeplinire în dependenţă de duh şi în trăirea cu DOMNUL – nu în trăirea pentru suflet, prin dorinţe.

Vine timpul când poţi să alegi dacă trăieşti prin forţa sufletului ori prin liniştea odihnei duhului – când poţi lepăda trăirea forţei sufleteşti. DOMNUL vrea să ajungem la trăirea prin duhul pentru a le putea dărui celor în nevoie şi din roadele duhului, nu doar din roadele pământului. De aceea zice EL că Maria – sora lui Lazăr din Betania – şi-a ales partea cea bună. Oprirea trăirii prin dărnicia din forţa sufletului nu este împotriva dărniciei, ci împotriva dărniciei unilateral – materiale, lipsită de darurile şi de roadele DUHULUI. De aceea în dărnicie se dovedeşte lepădarea de sine, dar se şi cerne şi se deosebeşte sufletul de duh. Să nu opreşti dărnicia, dar opreşte trăirea prin forţa sufletească şi hrănirea sufletului cu faptele bune, alegând să mergi mai adânc spre trăirea spirituală. Când vei ajunge să dăruieşti cu dragostea DUHULUI lucrurile necesare celui lipsit, facându-i parte şi de roadele spirituale împreună cu cele materiale, ai trecut în altă clasă de pregătire în ucenicia din Şcoala DOMNULUI. Când nu pui accentul pe dăruirea materială, ci pe starea cu DOMNUL în duhul, dărnicia ta va deveni echilibrată, în armonie cu inima DOMNULUI şi cu mădularele încheieturii în care te-a pus EL – dacă nu ai dezertat din locul tău, decis de DOMNUL! ...

*

Nu oferi lucrurilor plăcerea inimii tale, pe care numai DOMNUL şi fraţii o merită – aici intrând şi sora pe care ţi-a dăruit-o DOMNUL ca soţie!...

Duhul îţi dă puterea să trăieşti în orice condiţii te-ar duce DOMNUL, fără să pofteşti lucruri şi fără să te bucuri de lume – ci de DOMNUL pe care ÎL doreşti.

Asceza este ultima redută în care sinele zelos nu vrea să moară, ci să supravieţuiască în sărăcie şi-n austeritate. Una este să trăieşti prin sinele ascet şi alta să trăieşti prin duhul.

*

Poţi să dăruieşti fără să-L iubeşti pe DOMNUL, cu scopul de a obţine împlinirea promisiunilor LUI de binecuvântare peste tine, dar nu-L poţi iubi pe DOMNUL fără

să dăruieşti celor în nevoie din darurile LUI. Dragostea de DOMNUL te transformă prin Prezenţa LUI şi prin DUHUL LUI care rodesc în inima ta facerea de bine şi dragostea de oameni.

*

Abia când te consideri, când te simţi şi devii un nimic pentru tine, în sufletul tău şi-n inima ta, atunci abia primeşti acces în duhul; atunci duhul poate pătrunde prin inima ta în sufletul tău, ca să-ţi inunde fiinţa. Numai cine este şi devine nimic în sine însuşi poate să-L cuprindă şi să-L manifeste pe DUMNEZEU. Acesta nu e ascetism, ci lepădare de sine. Doar o inimă de copilaş se poate bucura de TATĂL ei în întregime. Când eşti nimic, nici laudele nici dispreţul nu te-ating, iar tu poţi oferi apreciere tuturor.

*

Nu-I cere şi nu-I „impune” DOMNULUI să se manifeste într-un anumit fel, dar caută-L pe El cu toată fiinţa ta. Rugăciunea inimii este un dar din partea DOMNULUI.

*

Lucrurile n-au valoare în sine însele ca să le acorzi plăcerea inimii. Valoarea lor stă în utilitatea lor – care poate fi înlocuită de multe ori... Utilitatea decorativă este de cele mai multe ori un moft – dacă nu te conduce dincolo de plăcerea de a privi – iar valoarea metalelor aurifere nu stă în agonisirea lor, ci în schimbul cu alte lucruri utile şi în ajutorul pe care îl acorzi altora cu ele, dacă vrei să ai parte de răsplată veşnică. Cei care adună lucruri „şi-au luat partea pe pământ”, iar în cer n-au nici o moştenire pentru că aici le-a fost comoara...

Ca antidot în lupta împotriva dorinţelor după lucruri „gândeşte-te la lucrurile de sus”.

*

Dacă te-ai ruga în timpul pe care-l pierzi în altă parte, viaţa ta lăuntrică şi a bisericii ar fi alta. CUVÂNTUL nu deosebeşte rugăciunile „sufleteşti”. E bine dacă ai alternative spirituale, dar decât să nu te rogi deloc, roagă-te sufleteşte, căci sunt lucruri pe care DOMNUL nu le face din cauză că nu le cere

nimeni cu stăruinţă şi credinţă. (Personal am primit o bună parte din extraordinarele minuni pe care DOMNUL le-a făcut în viaţa mea în urma rugăciunilor insistente pe care le-am făcut ani de-a rândul înainte de naşterea mea din nou...). Un suflet rugativ către IEHOVA DUMNEZEU are mult mai multe şanse de-a păşi în slava vieţii spirituale decât unul pasiv şi preocupat de lume.

*

În starea în tăcere înaintea DOMNULUI se odihneşte inima noastră şi ni se înviorează duhul.

*

Relaţia cu DOMNUL este poate cel mai important talant pe care l-am primit. Relaţiile cu cei apropiaţi şi cu fraţii sunt alţi talanţi ce trebuie administraţi.

*

Exercitarea puterii prin autoritate declanşează o plăcere de sine cu care sufletul se hrăneşte şi-şi dezvoltă forţa naturală în independenţă, dacă nu este lepădat din start prin folosirea autorităţii pentru slujire – nu pentru a-i subjuga pe alţii.

*

Să nu desconsideri nici o suferinţă umană pentru că numai cel care o îndură îi cunoaşte preţul.

*

Inima omului se îngâmfă pe seama celorlalţi, ca să-i privească de sus şi ca să-i stăpânească.

Slujeşte celorlalţi, dar nu stăpâni pe nimeni.

*

Binecuvântarea – ca şi sănătatea – este un dar de la DUMNEZEU, nu un drept al nostru...!

*

Numai o inimă golită de sine ÎL poate primi pe DUMNEZEU şi poate fi astfel fericită.

Cine nu este capabil de golirea de sine nu poate iubi.

Îngâmfarea naşte asuprirea altora şi o inimă împietrită, dar remediul ei este golirea de sine care eliberează capacitatea

de a te dărui dinlăuntru – ce se desăvârşeşte prin creşterea duhului care rodeşte dragostea.

Putem avea unele boli pentru că ne-am înălţat pe noi înşine împotriva altor copii ai DOMNULUI care sunt bolnavi, iar noi – vezi DOAMNE cine suntem! – n-am fi bolnavi... (Ţefania 2:10)

*

Cine îşi înalţă inima pe baza binecuvântărilor DOMNULUI se înşală singur. Judecata de sine este necesară permanent dacă vrem să nu cădem şi să nu pierdem curgerea binecuvântărilor DOMNULUI.

Mulţumirea de sine blochează creşterea spirituală şi declanşează căderea sufletească, ce ne descoperă adevărata faţă a eu-lui nostru scârnav.

Încrederea ta să nu fie în binecuvântările DOMNULUI, ci în DOMNUL ÎNSUŞI, căci forţa sufletului este hămesită după binecuvântările DOMNULUI, dar numai inima şi duhul se hrănesc cu DOMNUL.

Sufletul se bizuie pe binecuvântările DOMNULUI şi se desfătează cu darurile LUI, dar este incapabil să se încreadă în DUMNEZEU şi să depindă de EL.

*

Voinţa proprie şi plinătatea de sine sunt forţe prin care sufletul se hrăneşte şi trăieşte luptând să nu se golească de sine şi să nu se lepede de sine.

Trăind prin forţa sufletească a voinţei proprii ori în duhul – prin dependenţă de DOMNUL şi prin rugăciune.

*

Rugăciunea involuntară (neimpusă de sine) în limbi corintene zideşte duhul, subordonează şi echilibrează sufletul, eliberează mintea de presiunea gândurilor involuntare şi de forţa dorinţelor şi a planurilor inimii.

*

Ca să poţi educa şi instrui un copil trebuie să-l accepţi ca persoană şi să-l descoperi cunoscându-i părţile bune – pe care

să le folosiţi împreună – şi cele rele – pe care să le temperaţi, cât şi înclinaţiile lui ca să-i dezvolţi talentele.

Acceptarea şi tratarea copilului ca şi o persoană – relaţionând prin inima ta cu inima lui – atrage colaborarea lui cu tine.

*

Nu trebuie să oprim dărnicia şi faptele bune doar pentru că nu le facem din dragoste – şi conform 1 Corinteni 13 nu suntem nimic – ci trebuie să ne lăsăm transformaţi prin lucrarea crucii pentru ca Dragostea – HRISTOS DOMNUL să se poată manifesta şi să poată trăi în noi, iar noi să trăim prin EL – care este Dragoste. „Fă faptele credinţei şi ale dragostei” spunea odată DUHUL SFÂNT.

*

Dacă nu îţi ocupi sufletul cu rugăciunea îl vor ocupa gândurile, planurile, imaginile şi dorinţele. Rugăciunea care imploră mila DOMNULUI peste nevrednicia, peste ticăloşia, păcătoşenia, goliciunea şi orbirea personală te conduce pe calea spre trăirea şi viaţa duhului.

*

Nu vei deveni frustrat, nici rătăcitor de la destin şi nici nu-ţi vei îngropa talanţii dacă vei face toate lucrurile necesare „din toată inima ca pentru DOMNUL” şi „spre slava LUI”.

*

Părtăşia cu DOMNUL este cel mai mare talant pe care-l ai şi în trăirea lui, timpul se tranformă în veşnicie.

*

Mulţumirea şi bucuria duhului se nasc din exersarea stării inimii înaintea DOMNULUI, fără altă dorinţă decât EL, mila LUI şi ceea ce EL vrea să manifeste, să iniţieze şi să facă în tine şi prin tine.

*

Înzestrările, capacităţile şi talentele naturale NU sunt darurile DUHULUI, ci doar puterea fiecăruia potrivit căreia ni se încredinţează – ori NU – talantul DUHULUI, după cum EL voieşte.

Astfel,un organizator înnăscut poate primi ori NU darul cârmuirii în Trupul DOMNULUI, un translator de multe limbi omeneşti poate primi ori NU darul tălmăcirii limbilor DUHULUI, un bun analist poate primi ori NU discernerea duhurilor, o minte ageră poate primi ori NU darul de învăţător în Biserică, iar un sfătuitor înţelept poate primi ori NU slujba de a păstori copiii DOMNULUI etc.

Darul DUHULUI înnobilează şi transcende talentul fraţilor trataţi prin lucrarea crucii, într-o slujbă, într-o lucrare sau într-un dar spiritual, pentru transmiterea şi curgerea vieţii de înviere. Doar talentul nu autorizează pe nimeni să execute slujba ori Lucrarea DUHULUI, dar poate fi exercitat în lucrările proprii pentru DOMNUL ori pentru semeni, lucrări ce vor fi testate prin proba focului, după motivaţia fiecareia. Deosebirea între capacităţile naturale şi darurile DUHULUI este posibilă doar prin darul deosebirii duhurilor, dar pe care, într-o oarecare măsură, îl are fiecare copil al DOMNULUI şi care este dezvoltat şi exercitat deplin doar la cei cărora DUHUL l-a dăruit pentru Lucrarea LUI, după cum EL voieşte.

*

Nu-I „impune” DOMNULUI felul în care să ţi se descopere, căutându-L ori aşteptându-L doar într-un anumit fel. Aşteaptă-L, dar în orice fel vrea EL să ţi se descopere ori să te surprindă.

*

Neacceptarea altora, pe care unii o practică din cauză că ceilalţi sunt, gândesc şi cred altfel decât ei, stârneşte în cei cu care vin în contact aceeaşi reacţie; pentru că „inima omului răspunde inimii omului aşa cum răspunde în apă faţa la faţă”.

*

Polizorul are două caracteristici importante: se învârteşte în jurul său şi şlefuieşte tot ce atinge prin asta. La fel sunt şi unii dintre noi...

*

Duhul criticii este frate geamăn cu duhul neacceptării şi însufleţeşte uneori pe mulţi creştini. Duhul indiferenţei blochează curgerea dragostei lăuntrice prin inima omului, cât şi manifestarea dragostei fireşti.

*

Se vântură prin creştinism învăţături care ne zidesc sufletul şi ne conservă eul păstrându-le neatinse de lucrarea crucii; se propagă un soi de falsă spiritualitate, lipsită de DUHUL SFÂNT şi o progenitură de învăţătură care nu ne duc niciuna la viaţa lăuntrică, ci ne dezvoltă capul mare şi ni-l împestriţează cu podoabele duhului lumii. Dezvoltând plinătatea de sine prin gândire pozitivă şi prin cultivarea sufletului, aceste învăţături produc oameni fricoşi de moarte, împodobiţi cu toate achiziţiile moderne ale duhului lumii. Aceşti „creştini” moderni se bucură de lume şi de lucrurile ei mai mult decât de viaţa lăuntrică izvorâtă din DOMNUL; sufletul lor are nevoie de tot felul de cârje şi de pompe cu care să se hrănească şi îşi dezvoltă părerea de sine prin încurajări, prin laude şi confirmări de la alţii – la fel de plini de ei înşişi.

În timp ce viaţa lăuntrică a duhului goleşte sufletul de sine prin lucrarea crucii care îl zdrobeşte, pompele sufleteşti şi noile învăţături false care se vântură prin creştinism încurajează şi hrănesc viaţa naturală ce se dezvoltă prin ele şi prin alte manifestări ale duhului lumii.

Orice învăţătură care salvează, hrăneşte şi încurajează sinele, nu vine din DUHUL DOMNULUI, ci este sufletească – lumească - drăcească.

*

Dacă îţi manifeşti talentele (înnăscute) din părtăşia cu DOMNUL sau pentru ea şi din îndemnurile duhului, bine faci. Dar dacă o faci independent, eşti ca un măgar sălbatic – „căci ce lucru deosebit faci? Nu fac şi păgânii la fel?”

Orice faci despărţit de DOMNUL este nimic. Binele oamenilor este un scop bun, dar faptele bune fără dragoste sunt

moarte, căci doar bunătatea dragostei Duhului le dă viaţă. Comuniunea cu DOMNUL oferă dragoste faptelor tale de sacrificiu. În sine, sacrificiul poate fi legalism curat dacă nu vine din părtăşia cu DOMNUL. Între sacrificiu şi dăruirea de sine este un fir roşu care desparte carnea de viaţa spirituală. Dăruirea de sine trăieşte doar în Prezenţa DOMNULUI. Poţi face milostenie fără să iubeşti. Procentul de sacrificiu, durata lui şi prezenţa dragostei lăuntrice dovedesc dacă sacrificiul e făcut din legalism ori este dăruire de sine care conţine viaţa dragostei în ea. Iubeşte-L pe DOMNUL, iar din părtăşia inimii cu EL va curge – din inima LUI – Viaţa de Înviere care va determina manifestarea LUI în inima ta.

*

Când te simţi mai gol vino la DOMNUL, care te va umple cu ce ai tu nevoie pentru a funcţiona. Starea ta cu DOMNUL te hrăneşte spiritual şi te face capabil să trăieşti mai departe.

*

Păcatul apasă duhul ca o greutate şi închide uşa spre duh. Duşmanul nu se mai luptă cu cei care au inima împărţită, pentru că aceştia nu sunt un pericol pentru el, dar urăşte pe cei radicali, ce s-au consacrat în întregime DOMNULUI şi care nu se lasă păcăliţi de duhul lumii.

Îţi trebuie timp ca să te vindeci după o înfrângere şi mult Har ca să nu renunţi la luptă şi la predarea totală DOMNULUI.

Căderile din care ne ridicăm ne smeresc şi ne ajută să descoperim starea reală a inimii.

Maturizarea spirituală nu înseamnă doar vârstă mai mare sau cunoştinţă mai multă, ci experienţă mai bogată cu DUMNEZEUL tău.

*

Informarea poate fi un idol care satisface curiozitatea dacă este împotriva îndemnurilor duhului.

*

„DOMNUL sărăceşte şi EL îmbogăţeşte” (cântarea Anei). Dacă acceptăm acest lucru ca fiind voia DOMNULUI

pentru no – dar nu rezultatul întâmplări iori a şmecheriilor unora – ne vom linişti inimile şi ne vom încrede în DOMNUL, bazându-ne pe EL pentru cele necesare.

Nu-ţi lăsa inima atrasă, preocupată şi măcinată de îngrijorări, ci îndreapt-o spre Bunătatea DOMNULUI şi centrează-te în EL.

*

Întreţinerea biologică umană echilibrată (hrană, muncă, somn), oferă suportul pentru trăirile sufleteşti şi spirituale. Interacţionarea persoanelor este inevitabilă şi interacţionarea stărilor în care ele trăiesc. O persoană care trăieşte predominant prin voinţă va reacţiona prin voinţă.

Cine-şi hrăneşte sufletul cu mizerii, le va şi conţine. Trăirea spirituală duce persoana în atmosfera cerului.

Omul este o fiinţă trinitară; când una din părţi suferă, toate sunt afectate. Organismul este ca o maşinărie la care trebuie să ţii cont de condiţiile de funcţionare optimă. Dacă ceva este în exces ori în minus, nu va funcţiona bine. „Trupul este un bun slujitor, dar un rău stăpân” zice un vechi proverb.

*

Nu poţi accepta persoana pe care nu eşti decis să o iubeşti cu toate brutalităţile sale sufleteşti (prin care te răneşte deseori) şi cu toate lipsurile şi defectele sale.

*

După un atac vrăjmaş treci printr-o perioadă de convalescenţă.

*

„Vorbeşte cu răutate ca să asuprească, vorbeşte de sus”. (Psalmii)

*

Dacă este ceva curat în mine, aceasta este prin sângele şi prin meritele DOMNULUI ISUS. Dacă este ceva schimbat în mine, aceasta este Lucrarea LUI.

*

Dorinţele de a (te) dărui prin dragoste lăuntrică tuturor te vor duce în stări greoaie şi în cuptor, căciDUHUL SFÂNT vrea să rodească această dragoste în tine; dar tu nu eşti capabil să o dai, ba dimpotrivă, sufletul tău egoist şi îngust va răni pe alţii. De aceea DUHUL SFÂNT te va pune în locuri, în relaţii şi în stări unde se va dovedi realitatea rea a sufletului şi a inimii tale ca să-ţi doreşti curăţirea lor. Şi Duhul DOMNULUI te va trata – dacă doreşti şi accepţi aceasta – până când sufletul şi inima ta vor fi un curat canal de transmitere a dragostei lăuntrice – fericită stare şi binecuvântată roadă!...

În râvna noastră şi în răutatea sufletului nostru ni se părea de datoria noastră să corectăm ceea ce vedeam rău la alţii şi să impunem un anumit standard spiritual... Dragostea nu face aşa ceva, ci mijloceşte şi atrage, prin sine, pe alţii la DOMNUL, dăruindu-se şi acţionând la îndemnul DUHULUI. Biruinţa dragostei stă în dăruirea ei – chiar şi atunci când este agresată de răutatea şi brutalitatea sufletelor altora. Împotriva ei nu există armă, dar ea curge din DUMNEZEU prin omul lăuntric, într-un suflet curăţit prin foc şi despărţit de duh.

*

Atunci când vrei să-I mulţumeşti DOMNULUI pentru toate lucrurile EL îţi dă capacitatea s-o faci, iar „o inimă mulţumită are un ospăţ necurmat”.

Recunoştinţa este mai mult decât mulţumirea; este un sentiment de îndatorare prin care te închini înaintea DOMNULUI, căruia nu-I poţi răsplăti binefacerile.

*

Şi dacă relaţia cu DOMNUL – şi colaborarea cu Voia LUI în ceea ce lucrează EL acum în tine – este cel mai preţios talant, administrarea celorlalţi talanţi se subordonează în cea mai bună ordine.

Pentru că nu doar ce laşi în urmă după moarte contează, ci şi ceea ce duci cu tine dincolo de poarta ei de trecere în veşnicie.

*

A te lepăda de tot ce ai pentru DOMNUL înseamnă şi a-ţi dezlega inima de orice posesie din ea, de orice afecţiune sau plăcere pentru orice – în afară de DOMNUL! – şi a o pune la dispoziţia LUI. Dacă vom cădea de acord să-L urmăm pe DOMNUL, e necesar – conform cerinţelor Sale – să acceptăm lepădarea de tot ce avem, iar EL ne va da şi capacitatea s-o facem; căci DOMNUL nu ne cere lucruri pentru care nu ne va dărui şi voinţa şi puterea de înfăptuire – odată ce noi am ales Voia LUI.

Nu acorda plăcerea inimii tale decât lui DUMNEZEU, căci atunci fericirea ta nu va mai apune.

*

Când te pocăieşti după căderea în vreo ispită, trebuie să te dezici şi verbal de colaborarea cu demonul păcatului respectiv şi să te consacri din nou DOMNULUI – dacă vrei să funcţionezi normal şi sănătos. Domnul este cel ce vindecă rănile făcute de păcat în inimă şi-n duh prin Dragostea şi Bunătatea inimii Sale. DOMNUL îngăduie să fim ispitiţi ca să ne încerce şi ca să cunoaştem ce este în inima noastră.

*

Ura este o formă a răutăţii, declanşată şi de răni sufleteşti şi se manifestă prin sentimente, prin atitudini, cuvinte şi acţiuni violente. „Punerea la punct” a altuia vine din împotrivirea la cel rău, pe care vrem să-l manipulăm, să-l stopăm şi să-l asuprim cu o inimă îngâmfată care se ridică deasupra lui. A răspunde cu rău pentru rău înseamnă a înmulţi şi a provoca răul să se dezvolte. Mustrarea celui care păcătuieşte împotriva ta are şanse de funcţionare numai dacă acesta ţi-e frate. Păgânii şi vameşii sunt vânduţi răului. Îngâmfarea şi poziţionarea deasupra provoacă înmulţirea răului. Oamenii mici se îngâmfă pentru că nu se hrănesc cu valori mari, ci se ridică în inima lor deasupra altora, pentru a-şi hrăni astfel sufletul cu importanţă de sine.

Inima nu găseşte odihnă decât în locul cel mai de jos,

unde este nimic şi de unde priveşte pe ceilalţi mai presus de sine, preţuindu-i cu dragoste.

Iertarea, smerenia dragostea, îndelunga răbdare, mustrarea cu bunătatea venită din dragoste, neîmpotrivirea faţă de cel rău, întoarcerea celuilalt obraz, facerea de bine celor ce te urăsc etc, sunt arme prin care biruieşti răul prin bine.

Chiar între fraţi sunt şi cei care nu se supun Cuvântului şi nu trăiesc în Cuvânt, ci trăiesc de capul lor, după sisteme proprii de valori născute din egoism.

Răul nu poate fi biruit de noi decât prin bine. În Trupul DOMNULUI se practică mustrarea fratelui care a păcătuit împotriva ta, dar a te învoi să mergi împreună în unitate de inimă nu funcţionează decât la cei ce vor să fie capabili de această învoire până la lepădarea de sine şi sacrificiu pentru unitate. Unde lucrarea crucii nu este acceptată şi unde lepădarea de sine nu este practicată nu există urmarea DOMNULUI şi ucenicie în Şcoala LUI. Nu poţi merge împreună cu astfel de fraţi, pentru că ei ÎL refuză – respingându-L – chiar pe DOMNUL HRISTOS. Este nevoie de mijlocire şi de un nucleu de fraţi ce funcţionează sănătos în unitatea inimilor pentru a înainta pe urmele DOMNULUI. Cei neconsacraţi DOMNULUI, pe viaţă şi pe moarte, nu-L vor urma pe DOMNUL decât până unde le convine pentru a-şi salva şi conserva sinele. Iubirea de sine este duşmanul lui DUMNEZEU şi reduta diavolului în cel credincios. DOMNUL face lucrarea Sa zidindu-şi Biserica, iar acolo unde există unitatea inimilor, ELpoate lucra liber. Inimile nu se pot uni dacă sufletele nu se lasă tratate de DOMNUL.

*

Trufia, mândria, orgoliul, îngâmfarea, aroganţa, privirea de sus, înălţarea de sine sunt oarbe şi înguste în înţelegere. Smerenia vede, înţelege şi-ţi deschide orizonturi noi.

Smerenia este odihnă şi bunăstare pentru inimă, fiind soră geamănă cu fericirea.

Păcatele sufleteşti nu sunt mai puţin vinovate decât cele trupeşti. Este un Har să poţi deosebi stările sufleteşti şi

atitudinile şi să poţi opera cu sufletul ca şi cu un organ.

Vine o vârstă când ajungi să poţi deosebi şi lepăda stările păcătoase ale sufletului şi când prin inima ta duhul poate să se manifeste în sufletul tău cu roadele DUHULUI SFÂNT. Această manifestare este un Har care curge din disciplinarea şi instruirea pe care ne-o administrează DUHUL DOMNULUI. Dezbrăcarea de omul vechi cuprinde atât păcatele trupului, cât şi ale sufletului și ale inimii – Coloseni 3:5 şi 8 – iar îmbrăcarea cu omul cel nou este deschiderea inimii curăţită de stările păcătoase prin lepădarea şi izgonirea lor – pentru că le-am discernut în noi şi am primit putere de la DOMNUL pentru lepădarea lor – pentru curgerea şi manifestarea duhului înviat prin care acum trăim – Coloseni 3:10, 12 şi 14.

*

Nici măcar dorinţa de administrare a talanţilor nu trebuie să ia locul DOMNULUI în inimă. Rugăciunea este un talant care ne leagă – poate – cel mai mult de DOMNUL.

*

Înainte de a ne zdrobi sufletul prin lucrarea crucii, DOMNUL ne zideşte inima şi omul lăuntric pentru ca – astfel întăriţi – să putem accepta şi să dorim crucea. Nu există curgere a Vieţii de Înviere fără zdrobirea prin cruce, căci sufletul nostru firesc şi carnal este total de natură contrarie acestei vieţi, este antispiritual.

*

Inima copiilor (spirituali) este zidită prin minuni.

*

DOMNUL face lucrarea crucii doar în cei care o acceptă şi chiar prin cei de lângă ei. După ce ne-a tratat dorinţele inimii prin cruce, DOMNUL ne-o curăţeşte de ceea ce iese din ea – şi care întinează omul – zdrobind-o pentru a o goli de sine, ca să nu mai fim un spin care înţeapă.

*

În stările sufleteşti negative şi grele de care nu poţi scăpa, prin care trebuie să treci şi care nu se schimbă nici prin

rugăciune, să nu arunci nimic peste bord, ci caută să vezi dacă nu porţi în inimă neiertare şi amărăciune care pot da vrăjmaşului teren legal să te lovească.

Nu judeca, pentru că stările şi păcatele celor pe care-i judeci vor veni peste tine – ca să devii capabil să-i înţelegi. Prin judecarea altora te înalţi pe tine pe scaunul DOMNULUI de Judecător şi te amesteci în treburile altora.

Nu ai tu probleme destule? Că te mai amesteci şi în treburile altora prin judecare şi-ţi aduni astfel pe inimă păcatele şi stările lor pe care DOMNUL le îngăduie peste tine ca să fii judecat şi tu cu aceeaşi judecată...

*

Plinătatea de sine este rezultatul influenţei diavolului, prin iubirea de sine. Una este golirea de sine voluntară şi alta cea produsă de lucrarea crucii care omoară relele care ies din inimă.

*

DOMNUL ne lasă să ne simţim şi singuri ca să ne încerce dacă dorim să ne încredem în continuare în EL şi să depindem de EL, ori alegem independenţa, neîncrederea în EL şi voinţa proprie...

*

Păcatul este abatere de la destin, despărţire de DUMNEZEU, ruperea comuniunii cu DOMNUL şi unul din cei mai mari vrăşmaşi ai creştinului. Pocăinţa este venirea la ISUS DOMNUL – care ridică păcatul lumii – cu adâncă mâhnire, cu regret şi căinţă pentru răul săvârşit şi cu o întoarcere definitivă la DOMNUL.

*

Câtă vreme inima noastră se mulţumeşte şi se bălăceşte în stările sufletului, DOMNUL nu ni se poate oferi în comuniune lăuntrică pentru că noi nu tânjim şi nu suntem înfometaţi după EL. Abia când toată inima noastră e sătulă şi dezgustată de lucruri, de trăirea în suflet şi de orice altceva dorindu-L, întreagă, numai pe DOMNUL, EL ni se poate oferi. „Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi dacă Mă veţi căuta din toată inim”.

*

Cel care ne păstrează ca să nu cădem este DOMNUL – de care ne legăm prin rugăciune şi care ne ajută să veghem – dar nu puterile noastre limitate şi slabe.

*

Împietrirea şi duritatea pe care o conţin activităţile sufleteşti blochează inima, ca să nu poată sesiza „susurul blând şi subţire” al duhului şi fineţea prin care se exprimă duhul...

*

Când DOMNUL îţi deschide lăuntrul şi suflă plinătatea Duhului în toată făptura ta, trăieşti prin duhul.

Sufletul are brutalitatea unei fiare în orice activitate şi manifestare a sa – în comparaţie cu gingăşia duhului.

Trăirea făpturii prin duh este viaţă şi pace. Nu duhul va trăi prin suflet, ci persoana – din cauza sufletului lepădat şi zdrobit prin cruce – ÎL va putea urma pe DOMNUL, trăind prin duhul. Trăirea prin duhul este o blândă, uşoară, scumpă şi dulce beţie în DUHUL DOMNULUI, în totală luciditate şi discernământ. Creştinul sufletesc e mai obişnuit să-şi ia sufletul în voinţa proprie, decât să se supună duhului trăind prin duh. Chiar o înghiţitură de vin – diferit de cina DOMNULUI – stinge duhul, pentru că loveşte locaşurile duhului cu senzaţii brutale.

*

Omorârea timpului este un păcat.

*

Cu cât ai ajuns mai aproape de DOMNUL, cu atât rănile produse de păcat sunt mai adânci.

Încrederea în DOMNUL pentru iertarera păcatelor îţi leagă inima de EL.

*

Persoanele pe care le-am pierdut le preţuim mai mult decât atunci când le-am avut.

*

Duhul mândriei produce autocentrare, făcând omul să trăiască prin minte şi orbindu-l să nu se perceapă pe sine în mod

obiectiv şi să nu poată acorda atenţie DOMNULUI din duhul în trăirea zilnică, nevăzând şi nesimţind valoarea semenilor.

*

Încrederea în DOMNUL şi speranţa în Bunătatea LUI sunt medicamente pentru inima încercată de „stările sufleteşti cu care diavolul se luptă să cânte în noi ca şi un cântăreţ pe clapele pianului” (Nicolae Tonoiu).

*

Vin timpuri când sesizezi tot mai des omul lăuntric şi când te poţi adânci prin el în comuniune cu DOMNUL, trăind astfel prin duhul.

*

Căci valorile nu sunt obiectele trainice pe care le folosim toată viaţa lăsându-le ca moştenire nepoţilor noştri, ci adevăratele valori sunt cele pe care le ducem cu noi în veşnicie şi pentru care vom avea răsplată veşnică... Acestea din urmă trebuie iubite, urmărite şi trăite – dacă dorim fericire pământească şi cerească!

*

Nu urmări ca alţii să te ducă în prezenţa DOMNULUI prin învăţături, programe şi slujbe creştine, dar caută-L pe EL tu singur, în cămăruţa ta şi-n felul tău, iubindu-L şi căutându-L până-L vei găsi, căci EL nu se lasă căutat în zadar...

*

Dacă nu faci din DOMNUL centrul şi miezul binecuvântărilor Sale, nu eşti decât pustiu, nefericit şi gol. Acordarea atenţiei inimii şi a adorării către binecuvântările DOMNULUI întrerup relaţia cu DOMNUL.

*

Omul care n-a ajuns la scârba de sine nu se cunoaşte îndeajuns. O, adâncurile insondabile ale inimii omeneşti nespus de rea şi înşelătoare...

*

Creştinismul prin efortul propriu este neputincios, carnal şi idolatru prin egocentrare. Dependenţa de DOMNUL şi de HAR ne poziţionează corect spiritual.

*

Îndreaptă-ţi inima spre DUMNEZEU şi-atunci dorinţele ei după lucruri se vor micşora. Să nu-ţi doreşti din toată inima şi să nu iubeşti din toată inima decât pe DOMNUL, căci numai EL te poate sătura; dar atunci când acorzi toată inima la orice altceva decât DOMNULUI, vei fi nefericit şi pustiu căci nu ţi-ai păzit inima, ci ai dăruit-o unui idol...

*

Între materie şi spirit, angajarea responsabilă pentru subzistenţă şi pentru condiţii de viaţă decente este o dovadă de echilibru, de credincioşie şi de recunoştinţă faţă de DOMNUL.

Dacă reuşeşti să dăruieşti jumătate din ceea ce ai săracilor, ai reuşit să ţi-L faci dator pe DUMNEZEU – iar EL nu se va lăsa de ruşine!...

*

Munca echilibrată este unul din cele mai bune medicamente împotriva depresiei.

*

După ce ai intrat în tine însuţi – recunoscându-ţi rana inimii şi vărsându-ţi inima ca apa înaintea DOMNULUI – aţintirea minţii în DUMNEZEU, la Tronul Său de Îndurare, hrăneşte inima ta cu pace: „Celui cu mintea aţintită în Tine Tu îi oferi pacea, da, pacea, pentru că se încrede în Tine”. Atunci poţi să-ţi îndrepţi mintea şi spre duh pentru ca să ai viaţă şi pace căci eşti conectat cu TATĂL din care te hrăneşti în duhul. Să fii apucat de DUHUL şi revărsarea LUI peste noi sunt Harurile DOMNULUI.

*

Sunt momente când spiritual nu mai funcţionează nimic din ce a funcţionat înainte, tocmai pentru că DOMNUL vrea să te pregătească şi să-ţi descopere lucruri noi. Abia după ce ne-am aţintit mintea în DUMNEZEU gustăm viaţa şi pacea din duh. Aceasta este o comuniune voluntară a inimii cu cerul, prin care – dacă o practicăm din când în când ca pe o concentrare spirituală – dobândim sănătate şi echilibru spiritual. Trupul nu

rezistă mult în această concentrare; de aceea e bine să o practicăm din când în când, sesizând nevoile spirituale ale inimii şi ţinând cont de neputinţele cărnii. După concentrarea spirituală e bine să continui cu vărsarea inimii înaintea DOMNULUI, care echilibrează inima în relaţia cu materia mediului de viaţă, fizic şi social.

Pacea ca stare a inimii şi pacea ca roadă a DUHULUI... Deşi concentrarea spirituală nu este gustarea DOMNULUI şi cina cu EL, totuşi aduce binecuvântări din DUMNEZEU prin stări de pace de la Tronul Său de Îndurare şi prin atingerea vieţii duhului.

*

Jocurile sociale şi ieşirile în aer liber micşorează tensiunile afective dintre cei care le practică.

*

Între activitatea necesară întreţinerii şi activitatea făcută din prevedere, între duhul activist şi a face tot ce faci pentru slava DOMNULUI... Între „mâna harnică" şi duhul activist care te robeşte în activitate ca să nu te mai gândeşti la DUMNEZEU...

*

Cine flecăreşte se crede important prin ceea ce spune, dar nu transmite adevăratele valori.

*

Exersarea în dărnicie rupe carapacea egoismului şi îndepărtează sărăcia celui care dăruieşte.

*

Starea în părtăşie cu lucrurile şi îndreptarea minţii spre ele este moarte care stinge duhul şi distruge trăirea prin duhul. Depindem de Harul DOMNULUI şi în lepădarea de sine şi în îndreptarea minţii spre duh şi-n trăirea prin duhul.

*

Deşi sunt făcute de DUHUL, arătarea DUHULUI şi apucarea DUHULUI din Lucrarea LUI sunt altceva decât părtăşia DUHULUI – care necesită lucrarea crucii împreună cu Har pentru a putea fi trăită.

DUHUL SFÂNT este DUHUL odihnei lăuntrice şi al binecuvântărilor, dar nu al zbaterilor, al frământării şi al luptelor inimii.

Când te laşi umplut de EL, nu te mai lupţi să obţii lucrurile poftite de inimă, căci EL te face să vezi binecuvântările DOMNULUI şi să fii recunoscător pentru ele. „A trăi prin EL" înseamnă a-L lăsa să te umple şi să primeşti de la DOMNUL ceea ce ai nevoie devenind mic faţă de EL – care e atât de Mare... În momentul când vrei să obţii cu forţa binecuvântările DOMNULUI – şi nu prin rugăciune – DUHUL SFÂNT se stinge!...

*

Dacă mijloceşti pentru grupuri, pentru localităţi şi zone, vei fi lovit de diavol – dacă nu o faci împreună cu mai multe biserici şi credincioşi şi dacă inima ta nu este subordonată niciunei grupări mari de credincioşi...

*

Să-ţi lepezi toate dorinţele din inimă – oricât ar fi de arzătoare şi presante – pentru a-L câştiga pe DOMNUL în ea... Dorinţele vijelioase care vin în inimă şi luptă să-şi impună împlinirea lor, nu ne aparţin, ci sunt insuflate de duhul lumii sau de alt duh străin.

*

Atunci când cauţi împlinire prin orice altceva decât prin trăirea prin DOMNUL dinlăuntrul tău, ai ratat ţinta.

*

Israelul ca ţară nu are nimic sfânt în sine, dar ceea ce are deosebit este sfinţenia DOMNULUI care a ales acest popor al Său şi care a trăit ca OM în această ţară.

*

Trăirea prin duhul este şi trăirea prin simţul vieţii lăuntrice şi prin părtăşia cu viaţa duhului.

*

Împlinirea dorinţelor vijelioase şi arzătoare, care luptă să te oblige la împlinirea lor, împietreşte inima.

*

Există un duh al credinţei pentru vindecare ce vine din inima decisă pentru a-L crede pe DUMNEZEU pe Cuvânt pentru promisiunile de vindecare.

*

Ideile, înţelegerile şi concluziile sunt lucruri sufleteşti care leagă inima de ele, în detrimentul duhului – ce nu se manifestă dacă omul nu-şi dăruieşte inima în întregime pentru a trăi prin DOMNUL.

*

Lepădarea de sine, de tot ce ai, de viaţa sufletului, este renunţare la „lucrurile" materiale, trupeşti şi sufleteşti pentru cele duhovniceşti.

Când eşti dispus să renunţi la tot ce ai mai scump pe pământ pentru lucrurile DUHULUI şi pentru DOMNUL – chiar la valorificarea talentelor pentru a dobândi lucrurile duhului...

Lepădarea de sine, creştină, nu este o asceză moartă, ci este renunţarea la ceva de preţ pentru ceva din DUMNEZEU, renunţarea la ceva inferior pentru CEL PERFECT.

*

Se pare că trăirea prin DUHUL este trăirea prin inima eliberată de orice legătură – şi a dorinţelor la care inima a renunţat pentru DOMNUL, cât şi a planurilor pe care le-a încredinţat DOMNULUI – şi care s-a dăruit DOMNULUI cu care s-a unit („Cine se lipeşte de DOMNUL este un singur duh cu EL").

*

Inima trăieşte prin dorinţe şi planuri; încredinţează-le DOMNULUI pe cele bune, renunţând la legătura cu ele creată prin preocupare şi prin concentrarea atenţiei lăuntrice pe ele. Lasă-le din mâini şi prinde-ţi inima numai de DOMNUL. Dezlipeşte-te de ele ca să te poţi alipi numai de DOMNUL. Renunţă la ele pentru a-L câştiga pe DOMNUL. Şi atunci când inima ţi-e concentrată în DUMNEZEU, celelalte pot să fie sau poţi să nu le ai – pe tine nu te mai leagă şi nu te mai afectează, căci eşti lipit de DOMNUL care-ţi hrăneşte inima şi prin care trăieşti.

*

Trăirea prin duhul este felurită. Nu doar extazul Dragostei DOMNULUI este trăire prin duhul, ci şi odihna dorinţelor care trece în tăcerea în duhul.

*

Omul care este ceea ce este datorită posesiilor sale ori care devine datorită propriilor acţiuni, imagini şi păreri de sine, este departe de identitatea sănătoasă care este în DUMNEZEU şi din cauza LUI.

*

Dărnicia şi preocuparea pentru dărnicie micşorează egocentrarea, îţi dau o fericire pe care nici o posesie materială nu ţi-o poate oferi, şi te îndreaptă spre Dăruitorul ceresc, ca să-I ceri împlinirea planurilor şi a dorinţelor de dărnicie – legându-te de EL, în al cărui cer îţi este Comoara.

*

Starea cu DOMNUL în rugăciune favorizează trăirea prin Duhul.

*

Doar un suflet ce cunoaşte – şi de aceea recunoaşte valoarea fiecărui cadou şi a fiecărui lucru pe care-l are – este capabil de recunoştinţă.

„Şi ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” Căci nu poţi recunoaşte decât ceea ce ai cunoscut mai înainte şi nu meriţi nimic din tot ce ai primit, ci totul e din Harul şi din mila DOMNULUI.

Iar în final nu suntem şi nu merităm nimic, căci tot ce avem şi tot ce suntem se datorează îngăduinţei şi Harului DOMNULUI cu care conlucrăm – ori nu!...

Plinătatea de sine se naşte şi se hrăneşte din consideraţia că ceea ce eşti, ce faci şi ce ai ţi se datorează ţie, când de fapt sănătatea organismul, puterea, împrejurările, materia, lucrurile, uneltele, societatea, natura etc, nu sunt producţiile tale, iar trupul, sufletul şi duhul ţi-au fost dăruite. Tu nu eşti decât ceea ce vrei – cu care acţionezi prin sufletul şi prin

trupul pe care le-ai primit – în exterior sau în tine însuţi. Dar şi faptul că poţi să vrei este determinat de Creatorul care ţi-a dăruit voinţa.

*

DOMNUL ne dă trăirea prin duhul din când în când, în funcţie de pregătirea progresivă – prin zdrobire şi creşterea capacităţii de consacrare – a inimii noastre de a trăi prin duhul. Ca să fie capabilă de consacrareDOMNUL zideşte inima omului.

*

Între manifestarea plinătăţii de sine din cauza binecuvântărilor şi a ajutorului DOMNULUI şi recunoştinţă, e necesar ca inima să se poziţioneze corect, prin smerenie totală, căci tot ce suntem şi avem este din Harul DOMNULUI.

*

Desfătarea sufletului cu muzică creştină şi cu Cuvântul este apă şi hrană în pustiu.

*

Nu purta grija şi responsabilitatea unei zile, ci, după ce ţi-ai programat-o, încredinţeaz-o DOMNULUI şi trăieşte încrezându-te în EL şi trăieşte prin EL.

*

Adorarea ridică inima în DOMNUL şi o uneşte cu EL.

*

Ca să recunoşti şi să apreciezi fericirea, trebuie să treci şi să guşti nefericirea.

*

Sancţionezi pe alţii nu pentru că-ţi pasă de ei, ci pentru că-ţi pasă de tine şi nu-ţi convine cum sunt ei, căci dacă ţi-ar păsa de ei, i-ai iubi şi ai mijloci pentru ei.

*

Când eşti hotărât să nu mai iubeşti lucrurile şi să renunţi la eforturile proprii de a scăpa de această dragoste, DOMNUL aduce în inima ta Dragostea TATĂLUI.

*

Nu le pretinde oamenilor să vină la DUMNEZEU ori să se apropie mai mult de EL, căci cei mai mulţi nu vor aceasta şi nici nu pot s-o facă, ci du-L tu pe DOMNUL la ei prin viaţa ta şi manifestându-te prin EL.

*

Diavolul se luptă să cânte la corzile stărilor noastre sufleteşti ca să ne împiedice să intrăm în inima noastră pentru a sta cu DOMNUL şi pentru a trăi prin duhul.

*

În căutarea ta după DOMNUL există un timp al efortului personal, un timp al neputinţei şi al abandonului şi un timp al Harului, când DOMNUL vine la tine şi ţi se descoperă pe Sine fără nici un efort din partea ta – căci atunci nu manifeşti decât receptivitate şi colaborare.

*

Consacrare DOMNULUI până la abandonare în toată Voia LUI – chiar dacă aceasta înseamnă ca EL să se ascundă ori ca tu să suferi. Dăruirea prin rugăciune DOMNULUI cu dragostea ta pentru EL, rugăciunea inimii care laudă, cere, iubeşte şi trăieşte doar pentru EL, o rugăciune ce curge dinlăuntru, fără premeditare, necesitând doar uneori o corecţie foarte mică.

*

Când DOMNUL se ascunde şi ne lasă singuri, zbaterile, căutările şi descoperirile pe care le facem în tânjirea noastră după EL ne fortifică, iar ungerea lăuntrică ne descoperă lucruri care ne zidesc.

*

Trăind spre slava DOMNULUI primeşti o răsplată în cer egală cu răsplata multor acţiuni şi jertfe. Iar dacă DOMNUL nu ţi s-ar ascunde NU ai putea cunoaşte din infinitele LUI feluri de manifestare, căci te-ai crampona în felul în care ţi s-a descoperit deja, pentru a nu pierde Minunăţia Lui...

*

Nu aştepta mereu ca să trăieşti evenimentul următor, ci trăieşte pentru DOMNUL evenimentul în care eşti deja.

*

Înlocuieşte nemulţumirea vieţii cu trăirea pentru DOMNUL.

*

Uneşte-te cu DUMNEZEU ca să iubeşti oamenii aşa cum sunt şi nu te lăsa supărat de colţurile şi de spinii lor, ci roagă-te DOMNULUI, în ascuns, pentru transformarea lor.

*

Nu te chinui să-i duci pe oameni la DOMNUL, ci du-L pe DOMNUL la oameni prin viaţa ta, trăită prin EL. Dar nu-L poţi duce şi nu-L poţi dărui oamenilor pe DOMNUL decât în măsura în care te hrăneşti cu EL şi umbli înaintea LUI.

*

M-am străduit să-i duc pe oameni la DUMNEZEU, dar oamenii – chiar mulţi creştini – sunt nesupuşi, nepregătiţi şi răzvrătiţi; aşa că m-am hotărât să-L duc pe DOMNUL la ei şi să-i accept pe toţi aşa cum sunt, iubindu-i şi făcându-le bine.

*

Intrând în inimă, acolo adânc, la izvoarele vieţii roditoare ale DUHULUI, să mă hrănesc şi să trăiesc prinTine.

Fărâmă spirituală în infinitatea DUHULUI, dar nu în senzaţiile cărnii.

Atingerea DOMNULUI hrăneşte, odihneşte şi propulsează, prin viaţă, înainte.

Trăind prin DUHUL, viaţa de înviere din DOMNUL se manifestă prin noi (sau umblând prin/cu/după DUHUL, manifestăm viaţa DOMNULUI prin suflet şi prin trup şi trăim şi Lucrările DUHULUI).

*

Trăirea prin dorinţe – dorind lucruri speciale sau necesare şi performante – şi trăirea prin planuri nu sunt trăirea prin duhul. Trăirea prin voinţă nu este trăirea prin duhul.

Trăind prin duhul nu umbli după frumuseţea din afară, ci ai un simţ lăuntric ce reglează îngrijirea trupului şi îmbrăcarea lui, precum reglează şi folosirea banilor. Simţul lăuntric al duhului deosebeşte tot ce nu-i trăire prin duhul (chiar graba hărniciei şi voinţa bună – ca trăire prin voinţă).

*

Nu vei putea opri răutatea sufletească a altora prin sancţionare, ci prin neîmpotrivire, prin dragoste, prin rugăciunea de mijlocire şi prin facere de bine.

*

Cunoştinţele nu au sfârşit. Hrănirea cu gânduri este moarte. Sistemele de valori depind de individ. Trăirea prin gândire conferă autoritate sufletească. Trăirea prin pofte după lucruri este moarte. Trăirea prin decizii este trăire sufletească de scurtă durată – dar chinuită. Trăirea prin atitudini este trăire sufletească pe care mergi un drum nu prea lung şi dai faliment.

*

Bârfa este atribuirea unor rele imaginare unei persoane absente, cât şi povestirea relelor făcute de ea vorbind-o de rău.

*

Există o trăire prin senzaţii datorată satisfacţiei muncii reuşite şi a activităţii fizice îndeplinite.

*

Nu intra cu nici un suflet în relaţie prin tine însuţi, ci prin DUMNEZEU, căci doar aşa vei avea relaţii bune şi cu rost, fără frustrări şi răniri şi fără să-ţi risipeşti viaţa în flecăreli, în sufletisme şi în relaţii superficiale neroditoare. Una este ajutorarea şi alta comuniunea inimilor prin învoirea de a merge împreună în viaţă. Una este părtăşia sufletească şi alta unitatea în Duhul în jurul DOMNULUI.

*

Plinătatea de sine datorată trăirii prin voinţă într-un trup sănătos... Trăirea aceasta poate fi combinată cu trăirea prin raţiune, prin emoţii, prin senzaţii, prin temperament, prin dorinţe, planuri şi amintiri. Viaţa biologică a unui trup sănătos

poate genera trăirea animală prin senzaţii, combinată cu trăirea carnală prin suflet. Este total din altă lume şi de altă natură trăirea prin DOMNUL – care locuieşte în cei născuţi din EL. Simţul vieţii lăuntrice a duhului ne atrage spre trăirea prin DOMNUL. După drumuri şi eşecuri care generează nefericirea – datorată trăirii trupeşti şi sufleteşti, avem şansa ca să dorim trăirea prin DOMNUL (DUHUL) şi să o alegem. Dar e necesar să ne hrănim cu nefericirea de la capătul drumurilor noastre din trăirea trupesc-sufletească (bio-psihică) pentru ca să ne săturăm, să ne obosim şi să ne scârbim de trăirea prin noi înşine, pentru a deveni capabili să dorim şi să alegem trăirea prin Duhul. DOMNUL este cel care lucrează în noi şi voinţa şi ne dăruieşte şi înfăptuirea: este un Har pe care putem să-l dorim şi să-l cerem – dacă nu ocolim şi nu fugim de lucrarea crucii. „Oboseşti mergând, dar nu zici: „încetez", tot mai găseşti putere în mâna ta, de aceea nu te doboară întristarea..."

Doar trăirea prin DUHUL transformă trupul într-un templu – şi nu într-un instrument (obiect de uz) ori într-un stăpân...

Noi nu suntem posedaţi de DUHUL, ci suntem locuinţă a LUI şi bucăţică din EL, prin duhul nostru născut din DUMNEZEU. Şi pe măsură ce noi trăim prin EL, ne inundă sufletul. Dacă I ne împotrivim ÎL blocăm, ÎL stingem şi ÎL întristăm.

*

Există duhurile rele care pot influenţa, pot însufleţi, asupri ori pot stăpâni oamenii ca să folosească trupul ca un instrument sau ca şi un obiect de uz, dar nu ca pe o parte din ei înşişi. Astfel, omul poate face lucruri dificile şi grele supunându-şi trupul la eforturi deosebite, dar fără să simtă oboseala normală pentru acestea. Abia când duhul respectiv e recunoscut şi omul se dezice de el, şi-l mustră prin sângele DOMNULUI poruncindu-i să plece în Numele lui ISUS, omul resimte oboseala datorată efortului făcut. Căci duhul rău împietreşte sufletul şi face trupul insensibil pentru a se manifesta pe sine prin acestea; fiindcă

îngerii căzuţi sau demonii s-au stricat definitiv pentru a face rău oamenilor, pentru a-i junghia, pentru a-i fura şi a-i distruge – luptând împotriva DOMNULUI care a creat oamenii.

*

Adâncul întunericului din gravitatea lui DUMNEZEU.

*

Înnoirea în duhul minţii înseamnă şi experimentarea noutăţii duhului.

*

Duhul ne umple doar în măsura lepădării de noi înşine şi a tratării noastre prin cruce. Iar noi putem trăi prin DUHUL în măsura în care ne consacrăm DOMNULUI şi în măsura în care DUHUL ni se deschide. Duhul nu manifestă darurile LUI prin noi decât în măsura consacrării noastre şi a acceptării acestei manifestări; este o colaborare din partea noastră cu DOMNUL DUHUL şi o întrepătrundere dorită şi acceptată reciproc: „sută la sută voinţa noastră şi sută la sută voinţa LUI”, cum zicea Dan. M.

*

Există un duh rău al agitaţiei, care te face să lucrezi arzând în grabă – atunci când nu e cazul – şi să nu trăieşti înaintea DOMNULUI spre slava LUI.

*

Să poţi să-ţi lepezi inima şi să o dezlipeşti de lucrurile care o atrag, de planuri, de dorinţe şi de amintiri... pentru a o îndrepta, întreagă, spre DOMNUL.

*

Duhul importanţei de sine te influenţează, te însufleţeşte şi chiar te stăpâneşte – dacă îi permiţi! – să te crezi important datorită lucrului făcut, datorită organizării planurilor pe care le împlineşti şi datorită „poziţiei sociale” pe care ţi-o oferă profesia, banii, proprietăţile ori realizările, ca să-ţi hrăneşti sufletul cu importanţă de sine care să te situeze cel puţin la nivelul celorlalţi – dacă nu mai sus – prin îngâmfare, aroganţă, prin orgoliu, mândrie şi chiar trufie.

Cine se ia prea în serios pe sine însuşi este egocentrat şi nu se poate smeri.

*

Să-ţi poţi controla sufletul ca să învingi nemulţumirea, pentru a fi mulţumit cu starea în care te găseşti şi cu ceea ce ai.

*

Când îţi hrăneşti sufletul cu importanţa de sine eşti influenţat, însufleţit ori chiar stăpânit de diavol să faci asta.

*

Sănătatea şi munca echilibrată sunt doi talanţi pentru care ne va judeca DUMNEZEU de felul în care i-am folosit.

*

Există un duh al muzicii care te face capabil să cânţi compoziţii „proprii" la prima încercare – inclusiv cuvintele – şi să foloseşti instrumente la care nu ai învăţat să cânţi (exemplu: toba pentru ritmuri necunoscute) până oboseşti şi chiar după aceea.

Există un duh de amuzament care te face capabil să devii amuzant şi să faci lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată, dorind să fii amuzat la rândul tău.

Aceste duhuri rele nu pleacă până nu te dezici de ele verbal şi nu le mustri prin sângele DOMNULUI ISUS, rugându-L să le mustre cum a zis arhanghelul Mihail în lupta cu Lucifer. „DOMNUL să te mustre Satano, DOMNUL să te mustre".

Astfel de duhuri demonice când te influenţează ori când te însufleţesc, te fac să doreşti, să-ţi placă şi să te desfătezi cu programe televizate ce transmit aceste manifestări satanice.

*

Obişnuinţa cu binefacerile repetate de la DOMNUL face inima nesimţitoare şi înclinată spre independenţă.

*

Există o răutate a inimii frustrate pentru că nu i-a dat DOMNUL ce-şi dorea din EL şi care s-a întors cu răutate la dorinţele, la planurile sale şi la dragostea sa pentru lucruri sau pentru lume, nevoind să accepte, cu resemnare, tot ce a hotărât

DOMNUL să-i dea – ori să nu-i dea – şi toate stările prin care EL îngăduie să treacă.

*

Dacă devii un transmiţător de banalităţi şi flecăreli, pierzi din bogăţia vieţii lăuntrice, devenind uşor. Dar dacă nu transmiţi lucrurile neimportante atunci când îţi vine să le zici, ele se sting şi nu te mai presează să le spui.

*

Pornesc de la adevărul că nu toţi membri unei denominaţiuni, organizaţii sau grupări creştine sunt mântuiţi, dar că fiecare grupare creştină ce crede în mântuirea prin DOMNUL HRISTOS aparţine, prin membrii ei, născuţi din DUMNEZEU la Trupul DOMNULUI care e Biserica Vie – Mireasa DOMNULUI HRISTOS. Aici nu se pune problema că numai una este adevărată – după cum nici Trupul nu este o singură încheietură – ci că fiecare conţine şi trăieşte o parte din Adevărul care este DOMNUL. Gruparea creştină ce consideră că numai ea conţine, trăind, Adevărul este sectară şi oarbă.

*

Utilitatea unor obiecte decorative este dată de măsura în care sugerează, descoperă şi transmit valorile veşniciei. Dacă un obiect decorativ devine un obiect de închinare, atunci a devenit un idol ce trebuie distrus şi aruncat „la şoareci şi la lilieci”. (Căci dacă închinarea noastră nu este determinată de DUHUL lui DUMNEZEU din noi, ci avem nevoie de obiecte şi imagini prin care să ne amintim de Creator, atunci nu avem DUHUL lui HRISTOS, ci doar o formă de evlavie, fără putere, şi nu-L avem pe DOMNUL HRISTOS ca Mântuitor, ci doar o formă de religiozitate moartă – dacă nu chiar un duh religios de minciună!...

*

Duhul literei Scripturii care transpare uneori din Biblia deschisă la întâmplare – pentru nevoia de călăuzire – deşi poate ghici exact situaţia prin care treci, te călăuzeşte uneori împotriva judecăţii sănătoase şi împotriva Voii DOMNULUI exprimată prin Cuvântul scris „şi iarăşi este scris”.

*

Să poţi primi cu linişte şi resemnare, acceptând supus, ce îngăduie DOMNUL pentru tine... Atunci singurătatea – în care simţi că EL te părăseşte uneori – nu te va mai chinui, căci primeşti Voia LUI, abandonat în ea, oricare ar fi ea.

În procesul care se petrece în inimă între dorinţa aprinsă după DOMNUL şi zăbovirea Lui, inima învaţă supunerea faţă de EL.

*

Să nu ai nici o aşteptare de la cel pe care îl iubeşti, dar să pretinzi de la tine tot ce poţi să faci pentru el.

*

Există un duh (bun) al cumpătării, care te ajută să fii mulţumit cu ceea ce ai şi să nu cumperi lucruri care nu-ţi sunt neapărat necesare. Dacă vrei să colaborezi cu el, devii echilibrat şi mulţumit, având un bilanţ financiar sănătos.

*

Sunt rugăciuni pe care, din pricina stadiului de maturitate, a experienţei, dezvoltării şi capacităţii noastre, DOMNUL nu ni le poate îndeplini încă, până va trece un timp – când suntem ca un fruct copt pentru a primi folosirea pentru care am fost destinaţi din veşnicie.

Pentru că timpul unor „lucruri" pe care le ceri de la DOMNUL este îndepărtat, El nu-ţi poate îndeplini unele rugăciuni imediat.

Nu descuraja, ci aşteaptă să vină timpul fiecărui lucru şi slava fiecărei vârste spirituale.

*

Inima în care s-a aprins dorinţa după lucruri şi pofta altor lucruri va trebui să lupte cu ele la fel ca împotriva altor patimi şi vicii trupeşti ori sufleteşti, după ce a primit Harul stingerii lor. Căci ele se pot reaprinde, iar cu ispita lor va trebui să lupţi ca şi cu orice altă ispită – dacă vrei să ai inima liberă şi fericită cu DOMNUL ei.

*

Dacă nu îndeplineşti ghionturile lăcomiei pântecelui după mâncare şi băutură, ele se vor stinge după un timp destul de scurt.

*

Atunci când nu poţi ierta pe cineva care prin păcatul său ţi-a rănit conştiinţa şi a făcut să fie vorbită de rău Calea DOMNULUI, pune-ţi la lucru dragostea care acoperă totul şi acoperă-l cu această dragoste, chiar dacă nu se pocăieşte de răutatea păcatului său pe care îl expune tuturor – practicându-l! – chiar şi după ce a fost mustrat...

Atunci când îl iubeşti pe acest om cu această dragoste care acoperă totul, abia atunci inima ta devine liberă de răutatea lui şi capabilă să-l ierte, nu în sensul de a-i accepta răutatea cu care păcătuieşte împotriva DOMNULUI, rănind conştiinţa fraţilor, ci în sensul de a-l putea acoperi sperând în reîntoarcerea lui, prin pocăinţă, la DOMNUL şi la fraţii lui pe care i-a sfidat cu răutate, prin păcat expus şi voluntar, şi în sensul de a nu ţine cont de răutatea cu care ţi-a rănit conştiinţa, ci de a-i suporta slăbiciunile – datorită cărora s-a vândut să trăiască în păcat – sperând că se va lăsa convins de DUHUL DOMNULUI să se căiască, şi mijlocind pentru el. Deşi nu poate avea acces la părtăşia inimilor sfinţilor dacă nu se pocăieşte, ei vor mijloci pentru el, aşteptându-l să se întoarcă...

Dragostea ce acoperă totul eliberează inima de durerea provocată de păcatul celui pe care-l acoperă, cuprinzându-l în nădejdea ei cu puterea de a-l suporta, aşteptându-l până se va întoarce, cu căinţă, la DOMNUL şi la fraţii săi.

Exersarea dragostei care acoperă totul dezvoltă capacitatea de a mijloci pentru cel pe care îl acoperă.

De unele păcate pe care nu le vedem – ci le justificăm!... – nu vom putea fi convinşi decât în anumite adunări şi timpuri sau în prezenţa anumitor mădulare din Trupul DOMNULUI.

*

În pauzele muncii intelectuale este sănătos să activezi alţi centri nervoşi din creier (pentru a-i deconecta pe primii) prin activităţi fizice.

Lauda şi închinarea personală prin cântece relaxează şi revigorează o minte obosită.

*

Când ţi se aprinde inima de vreo dorinţă care îţi vine în ea, poţi să te laşi purtat de ea ori poţi s-o stăpâneşti prin lepădare şi s-o treci în cămara aşteptării pentru realizare posibilă ori pentru nerealizarea ei – după cum hotărăşte DOMNUL căruia i-o încredinţezi – fără s-o laşi ca să mai ardă în inimă şi să te poarte-n diferite planuri pentru împlinrea ei.

*

Toată persoana se exprimă prin inimă – care este cheia funcţionării persoanei.

Cu inima liberă de dorinţe şi planuri – după multe drumuri ale ei şi tratamente făcute de DOMNUL – se poate uni mintea pentru a-L căuta pe DOMNUL mai departe.

*

DOMNUL HRISTOS n-a spus: „Rugaţi vă prin duhul ca să nu intraţi în ispită", ci „Rugaţi-vă... ca să nu intraţi în ispită...".

„Faceţi tot felul de rugăciuni" cuprinde şi rugăciunile sufleteşti – cu mintea, cu inima – şi rugăciunile prin duhul, sarcina duhului şi rugăciunea în limbi. E drept că sufletul obosit de stăruinţă în rugăciunea cu mintea şi cu inima, doreşte și are nevoie de tăcerea înaintea DOMNULUI, de Prezenţa DOMNULUI, de comuniunea, de contemplarea şi uniunea cu DOMNUL prin duh.

*

Sănătatea este o parte din fericirea pământească pe care nu o recunoaştem când o avem şi după care plângem când n-o mai avem.

*

Hrana este mai importantă decât timpul, iar timpul este mai preţios decât banii.

*

Lumina instruieşte pe cei care au vedere, dar numai puterea duhului oferă împlinirea adevărurilor pe care le doreşti – dintre cele văzute – iar această putere este un Har care trebuie cerut prin rugăciune.

*

Duhul consumului de bunuri materiale vrea să te facă să cauţi, să iubeşti, să doreşti şi să cumperi lucruri fără de care poţi trăi eficace, dăruind o parte din lucrurile tale celor lipsiţi.

Dumnezeu nu rămâne niciodată dator: „Cine dă celui sărac împrumută pe DUMNEZEU – iar EL îi va răsplăti!...

*

Să-ţi lepezi dorinţele din atenţia inimii, să-ţi lepezi autocentrarea şi să trăieşti înaintea DOMNULUI.

Dorinţele ce vor şi par să te călăuzească ce să faci nu-ţi aparţin, ci sunt influenţe străine, căci dacă ar fi voinţa ta expresă exprimată prin ele, nu s-ar schimba aşa uşor şi repede.

*

Există un duh de răutate, de irascibilitate şi nemulţumire ce poate să-ţi influenţeze ori să-ţi însufleţească sufletul (dacă nu-l descoperi şi nu i te împotriveşti cu toate forţele) ca să fii brut, sălbatic, nemulţumit, neînduplecat şi rău, spre deosebire de starea normală, transparentă şi bună a sufletului – dacă s-a lăsat tratat prin cruce...!

*

Şi dincolo de dorinţele din inimă, care te mână, este ceea ce tu vrei sau nu şi de care se prinde inima ta.

Dincolo de frământarea dorinţelor din inimă, care te mână, este lumina lăuntrică a duhului – care te-aşteaptă...

*

Nu fă tu lucrarea DOMNULUI în tine, ci aşteaptă, cu bucurie şi trăind normal, lucrarea LUI.

Atunci când vine DOMNUL la tine, dacă nu laşi totul pentru EL, ci vrei să faci „numai puţin” orice altceva, L-ai pierdut. Şi cine ştie cât pustiu vei mai trăi – ca să înveţi să-L preţuieşti – până la o nouă vizită a LUI în inima ta...

*

Renunţând la toate dorinţele, să-ţi pui inima să-L caute pe DOMNUL.

*

Lăcomia de bani nu înseamnă doar a iubi şi a dori banii mai mult decât pe DUMNEZEU şi persoanele, ci şi a economisi şi a administra banii în aşa fel încât dovedeşti prin aceasta că puţinii tăi bani sunt mai importanţi decât persoanele apropiate sau îndepărtate...

În momentul în care ceea ce faci cu banii tăi e mai important decât persoanele, eşti stăpânit şi bolnav – în sufletul şi în inima ta – de lăcomia de bani.

*

Dacă acorzi curiozităţii o mare atenţie şi un mare procent din timpul zilei... dacă informarea înlocuieşte ori defavorizează rugăciunea... dacă altceva devine, într-un interval de timp, mai important decât DOMNUL tău, atunci vei pierde comorile ascunse ale inimii Iubitului tău Domn şi-ţi vei zidi turnurile minţii, dar nu vei descoperi şi nu vei trăi în raiul duhului. Nu bogăţia informaţiilor mintale, ci sărăcia duhului primeşte fericirea DOMNULUI...

*

Duhul informării şi interesul unora – care dirijează ştirile pentru a-i dezinforma pe cei mulţi – manevrează buletinele de ştiri şi sting duhul de rugăciune şi de mijlocire.

*

Dacă-ţi hrăneşti inima cu dragostea pentru lucruri plăcute şi utile, o vei găsi seacă, pustie şi goală; dar dacă o hrăneşti cu dragostea de DOMNUL, îi vei dărui adevărata împlinire şi fericire.

Dacă nu-ţi hrăneşti inima cu obiecte, cu persoane, senzaţii ori stări, ci cu Însuşi DUMNEZEU, vei fi împlinit.

*

DUHUL SFÂNT nu este naţional, dar nici duhul naţional nu este sfânt!...

*

Când cuvintele unui proroc te centrează într-o stare sufletească ori într-un gând al minţii – dar nu în DOMNUL – atunci izvorul lor nu este DOMNUL.

*

DOMNUL nu ne cere să intrăm în duh, ci să trăim prin duhul şi să umblăm cu duhul (după duh).

*

Dacă pământul poate fi aşa frumos, atunci cum va fi cerul?...

*

Sunt două feluri de înţelepciune care influenţează ori însufleţesc stările sufleteşti şi gândurile noastre: cea firească - sufletească - demonică ce intră prin suflet, şi cea de sus care vine din duhul omului lăuntric născut din DUMNEZEU.

Există o înţelepciune sufletesc - demonică a posesiunii obiectelor, a răutăţii şi a egoismului, după cum există şi un început al înţelepciunii de sus care stă în dăruire şi în venerarea DOMNULUI.

Doar o inimă zdrobită şi smerită poate avea bunătate şi îndurare faţă de alţii.

*

Zideşte-ţi dăinuirea prin lucrurile veşnice. Să supravieţuieşti cu minim şi să dăruieşti maxim.

*

Manipularea, conversaţiile şi hrănirea cu idei şi cu ştiri politice produc o trăire prin suflet.

*

Frământarea inimii pentru lucrurile materiale şi pentru bani este produsă de dragostea de lume şi de duhul materialismului (Mamona).

„Cine se lipeşte de DOMNUL este un singur duh cu EL”.

*

Caracterul se dovedeşte în focul relaţiilor sociale şi familiale care provoacă manifestarea conţinutului inimii oamenilor.

*

Nu te lega prin promisiuni pe care le faci altora.

*

Când nu mai judeci pe nimeni în sufletul tău şi renunţi la amărăciunea şi la neiertarea care le mai ai împotriva cuiva, inima ta devine liberă pentru a se uni cu DOMNUL.

*

Ceea ce-ţi frământă şi-ţi preocupă gândirea se numeşte idolul tău.

*

Răutatea şi mânia personală întinează duhul.

*

Dacă nu ocolim crucea, DOMNUL ne va trata pe rând şi „izvoarele vieţii care ies din inimă” pentru ca tot ce suntem noi ca persoană să se poată alipi de Domnul, ca să trăim prin EL – care trăieşte în noi, cei născuţi din EL.

*

Multe din lucrurile necesare, mărunte, consumă timpul celor importante, dar dacă reuşeşti să te rogi relativ continuu ori dacă ajungi să faci toate lucrurile spre slava Domnului, timpul este câştigat, căci ai transformat lucrurile mărunte în lucruri importante, prin modul în care le faci.

*

Am moştenit un sistem religios pe care-l numim „biserică”, un program cultural-religios pe care-l numim „serviciu divin”, o organizare comunitară pe care o numim „cult” şi o învăţătură pe care o numim „credinţă”, dar nu trăim prin credinţă, nu deosebim Trupul Domnului, nu avem ungere şi nu ne supunem Domniei Duhului în Adunare, ci Îi îngrădim libertatea, ÎL stingem şi trăim de capul nostru!...

*

Mai ales prin filme, diavolul cântă pe coardele sentimentelor noastre, după cum a influenţat şi a inspirat pe cei care au produs filmele – căci foarte rare sunt filmele produse şi jucate de creştini.

*

Nu-ţi fă nici un fel de obicei creştin, dar fii mereu atent încotro bate vântul Duhului şi urmează-L. Obiceiul te încastrează în forme fără viaţă, dar Duhul dă viaţa de înviere în libertate sfântă – NU în libertinaj...! – şi în odihna „pensionării de eforturile proprii” (Tonoiu).

*

Cine asupreşte pe alţii prin atitudine de aroganţă, îngâmfare şi privire de sus este un rău care se hrăneşte cu suferinţa altora, pentru a obţine consideraţie de sine, prin răutate. Inima omului nu găseşte odihnă decât atunci când a ajuns în starea cea mai smerită şi mai bândă. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre” – spune Domnul Hristos.

*

Cei mai mulţi oameni care te contrazic nu o fac de dragul Adevărului, ci ca să se afirme şi să-şi autoconfirme superioritatea prin informaţii şi argumente care contrazic, pentru ca să-şi hrănească astfel singuri valoarea şi confirmarea de sine.

*

Răutatea şi cuvintele răutăcioase, ura şi atitudinea duşmănoasă, violenţa verbală şi fizică, nedreptatea, orgoliul şi privirea de sus rănesc inima care se află aproape de cel care le practică.

*

Tot ce nu este strict necesar şi eficace este lăcomie idolatră! Esteticul nu este confirmat decât în măsura în care ne îndreaptă spre Creatorul nostru Cel Atotputernic şi spre valorile Lui veşnice.

*

Talentul este capacitatea de a transforma valoarea trăirii umane în diferite feluri de artă. Sufletul artistului a fost creat de Dumnezeu ca să poată manifesta diferite talente artistice, dar talentul netratat prin cruce este idol personal sau sluga dracului.

*

Trăirea prin voinţă într-un organism relativ sănătos (care-ţi permite, datorită sănătăţii, să-l exploatezi), nu este trăirea prin duhul.

Există un duh demonic care luptă să te influenţeze şi să te însufleţească să-ţi supui trupul, prin voinţă, folosindu-l ca pe un instrument (unealtă) şi să-ţi impui voinţa în realitatea materială şi-n mediul tău social. Acest duh aduce o exacerbare a voinţei proprii, pentru a te abate de la finalitatea trăirii creştine, care este prin duh.

*

Atunci când nu poţi să renunţi la planuri şi dorinţe legitime şi posibil de îndeplinit – dar nu strict necesare şi eficace – lepădarea de sine te ajută să trăieşti prin sacrificiu, pentru a dărui „fiilor întristării şi copiilor morţii” (celor aproape de moarte).

*

Rugăciunea de mijlocire este un talant, iar duhul ei nu trebuie stins!...

*

Sensibilitatea inimii, datorată amintirii rănilor pe care cineva ni le-a făcut, dovedeşte faptul că nu suntem încă dispuşi sau capabili să-l iubim cu dragostea *agape*.

Când amintirea persoanei care ne-a rănit ne mai provoacă-n inimă durere şi respingere, numai asaltul dragostei – care iubeşte cu fapta şi cu adevărul – va reuşi să ne vindece inima, definitiv, de orice sensibilitate dureroasă pentru rănile trecutului. „Ce bine aş putea face persoanei care m-a rănit?...” Căci binele acesta făptuit îmi vindecă rănile inimii. Rugăciunea de mijlocire pentru cel ce m-a rănit face parte din asaltul

dragostei pentru el. Dragostea nu este pasivă, ci acţionează prin binele pe care-l face celui pe care-l iubeşte.

Trăirea prin duhul vindecă automat toate rănile inimii, pentru că o deconectează, schimbându-i sursa de alimentare din viaţa sufletească, înlocuind-o cu viaţa Domnului, din duh.

*

Nu este treaba mea să critic ori să judec familiile lui Israel ori Adunările Domnului, ci să particip dacă pot la zidirea membrilor lor şi la Lucrarea Duhului, şi – dacă mi se dăruieşte – să mă bucur de binecuvântările seminţiilor lor.

*

Inima este poarta dintre suflet şi duh sau tinda duhului unde intră şi iese Domnul; iar eu pot trăi în suflet ori – atunci când nu am ocolit lucrarea crucii în mine – vine timpul când pot alege să trăiesc cu inima prin duhul. Această trăire se învaţă şi se exersează în timp – dacă o doreşti şi dacă nu te fereşti şi nu te întorci cu spatele de la suferinţele pe care ţi le aduce crucea.

Odihna vieţii duhului şi a trăirii prin duh. Ieşi din nemulţumirea şi din răutatea sufletului tău şi deschide-ţi inima pentru duh.

*

Când Domnul îţi copleşeşte inima cu binecuvântări materiale, o face ca să-ţi sădească-n ea încrederea că EL va fi cu tine şi nu te va părăsi nici în vremuri triste şi grele, dar nici în vremuri bune.

*

Domnul vrea să ne curăţească de viaţa stricată până-n rădăcina sufletului – prin lepădare de sine voluntară şi alegerea crucii – pentru ca să ne putem alipi, cu toată inima, de DOMNUL din omul lăuntric, ca să trăim prin Duhul.

*

Când DOMNUL interzice duhului literei să-ţi mai răspundă când deschizi Biblia la întâmplare, înseamnă că eşti crescut pentru a deosebi călăuziri mai bune.

*

Bucuria de mâncare, de băutură şi de soţia tinereţii rezumă omul doar la rostul său biologic - sufletesc şi este recomandată de un om foarte înţelept, dar care n-a cunoscut – având – naşterea din Domnul şi trăirea pentru EL.

*

De multe ori ţepuşul din carne ne este bun străjer şi Domnul îl foloseşte ca factor de motivaţie pentru punerea talanţilor în negoţ (în scopul folosirii lor eficiente).

Boala smereşte sinele şi-l determină să-şi recunoască dependenţa de Domnul.

Domnul ne dăruieşte cadoul sănătăţii ca să-L urmăm pe El cu bucurie, dar nu să mergem în viaţă independenţi, nerecunoscători şi de capul nostru, ca nişte măgari sălbatici.

*

Sufletul se umflă cu siguranţă de sine, cu independenţă şi importanţă de sine, bizuindu-se pe sănătatea pe care Domnul i-a dăruit-o cadou.

*

Dacă trăieşti prin Duhul, atunci – drept consecinţă – vei împlini Cuvântul; dar dacă trăieşti prin suflet (care nu-i decât o fiară dresată!) şi te scremi să împlineşti Cuvântul, vei falimenta până la urmă în manifestări nestăpânite ale propriului tău sine nelepădat şi nerăstignit.

*

Şi pentru că în majoritatea adunărilor avem întâlniri tradiţionale cu programe artistice-religioase, plus vestirea Cuvântului (vestire care e bună – DACĂ e făcută sub ungerea Duhului!...), e vai de noi dacă nu avem şi adunări conduse de Duhul Sfânt, în case – după modelul primilor creştini – căci s-ar putea ca mulţi să vină la Adunare doar pentru programul artistic; dar în Adunările conduse de Duhul Sfânt starea inimilor este decoperită prin Duhul.

*

Înlocuieşte trăirea prin dorinţe cu trăirea în rugăciune. Rugăciunea minţii este mâna stângă ce lucrează fără mâna

dreaptă – care-i rugăciunea cu duhul. Uleiul din candelă este plinătatea Duhului, iar uleiul de rezervă este starea ta cu Domnul în urmarea pe drumul pe urmele Lui. Istoria personală cu Domnul nu este drumul de capul tău, care se raportează la Domnul doar ca la o Persoană de Referinţă Absolută şi care vine la Stăpân doar ca să beneficieze de împlinirea dorinţelor şi nevoilor personale... Ci istoria personală cu Domnul necesită urmarea Domnului în supunere sub Voia Dragostei Lui, care te purifică – dacă te laşi purificat! – şi te cheamă pe urmele Lui ca să te transforme – dacă te laşi transformat!

Vorbirea cu psalmi este împărtăşirea cunoaşterii personale a Domnului din drumul tău, pe urmele Lui, cu fraţii cu care trăieşti în unitate – dacă trăieşti!...

Există o stare pe loc în extaz cu Domnul, dar există şi urmarea Lui oriunde te cheamă şi oricare ar fi preţul pentru a-L avea pe EL – Mărgăritarul cel mai preţios, Minune a Persoanei Dragostei şi Bunătăţii Sfinte care judecă-n Dreptate, Milă, Adevăr şi Îndurare.

Există o rugăciune a inimii în limbi care întregeşte rugăciunea cu stăruinţă a gândirii. O inimă zdrobită este inima care îşi simte nimicnicia în faţa Perfecţiunii Splendorii Sfinţeniei Grandioase a Celui Atotputernic.

*

Gradele de rafinament din vestimentaţie şi decor dovedesc o exacerbare a egoismului, a iubirii de lume – de arginţi – de slavă deşartă, cât şi un dispreţ, o desconsiderare şi o ură faţă de săraci, faţă de „copiii întristării şi fiii morţii”.

Extravaganţa, eleganţa costisitoare şi hainele şi podoabele scumpe dovedesc o centrare pe frumuseţea exterioară şi lipsa celei interioare – care nu are nevoie de cîrje pentru a se manifesta.

*

Una este să „adormi” în binecuvântările Domnului şi alta să-L urmezi pe El, mai departe, veghind.

*

Dacă faci din alcool un divertisment culinar obişnuit şi nu un ingredient necesar doar în problemele de sănătate ale stomacului – ai intrat pe panta dependenţei şi robiei.

*

Dacă nu preţuieşti inspiraţia fiecărui talant, ea dispare şi zboară de la tine, până cine ştie când...

*

Dacă atunci când devenim plini de noi înşine şi siguri pe noi din cauza unui organism sănătos, nu ne golim de noi înşine şi de aceste atitudini sufleteşti, ne îndreptăm, cu siguranţă, spre cădere – căci plinătatea de sine şi siguranţa de sine sunt fiicele mândriei.

Dacă te mândreşti pentru darurile Harului, nu faci decât să sfidezi meritele şi Bunătatea Celui care ţi le-a dăruit pentru aministrare.

*

Domnul ne ridică duşmani şi îngăduie să fim răniţi ca să învăţăm să iertăm şi să-i iubim pe cei ce ne rănesc.

*

Decât să trăieşti prin păcat ori de capul tău, mai bine prin reguli devoţionale; dar decât să trăieşti prin obiceiuri şi prin reguli devoţionale, mai bine să trăieşti prin dragostea duhului – atunci când o descoperi.

Dar dragostea duhului nu-i decât unul din extazele spirituale pe drumul spre ceruri pe urmele Domnului.

*

Trăirea prin duhul nu este doar un extaz trecător, dar la deosebirea duhului de suflet ajungi, după multe şi amare drumuri, în pustiul sufletesc. Ca să îţi poţi înţelege drumul trebuie să îl parcurgi mai întâi.

*

Voinţa este organul sufletesc care ţine inima orientată spre ţintă. Trăirea prin dorinţe şi planuri nu este spirituală.

Dezamăgirea este răgazul de odihnă al voinţei şi clatină

zidirea pentru reorientarea spre ţintă – ca să rămână ceea ce nu se clatină.

Atunci când cazi în suflet obosit, rugăciunea inimii în limbi îţi zideşte puterea de a trăi şi de a-L urma pe Domnul mai departe.

Tăria voinţei de a-L urma statornic pe Domnul este un dar din partea Lui – EL, care primeşte consacrarea noastră.

*

Uneori – când cauţi Voia şi Calea Domnului în Cuvânt – ÎL atingi pe Domnul după ce ai parcurs poate zece capitole sau mai mult...

*

Cântările inimii în limbi îţi zidesc omul lăuntric.

Zideşte-ţi altarul inimii prin duhul, cântând cântările cu duhul (în limbi) şi lăudând pe Domnul cu psalmi (cu mintea) în limba maternă.

Una este să asculţi psalmi şi alta ca inima ta să se închine, prin psalmi, Regelui ei Iubit.

Cântările inimii şi altarul Domnului din ea îţi dezleagă inima de lume.

*

Alcoolul modifică simţurile, sentimentele şi gândurile celui care îl consumă, furându-i mintea.

*

Critica este o fiică a răutăţii şi este diferită de corectarea pentru conformare cu Adevărul, făcută cu dragoste – doar în cazul când cel care greşeşte doreşte să cunoască Adevărul.

Vrăjmăşia este manifestarea răutăţii şi poate avea cauze ca: supărarea, jignirea, împotrivirea, dezaprobarea etc.

Există răutate care caută prilejuri de vrăjmăşie ca să se poată manifesta, pentru că cel care o poartă este plin de ea şi curge din inima lui.

*

Sănătatea este mai preţioasă decât banii.

*

Puterea luminii strălucitoare, a Dragostei care arde înlăuntrul creştinului şi pe care el o poate cunoaşte cel puţin o dată în viaţă...

*

Este important nu doar să stai înaintea Domnului în rugăciune, dar şi să umbli cu EL în trăirea zilnică. Ne-am obişnuit să venim la Domnul doar când ne rugăm, iar apoi trăim singuri şi de capul nostru. Domnul vrea să ne fie Însoţitorul şi Tovarăşul nostru în jugul Lui. Lucrurile necesare supravieţuirii se fac înaintea celor pe care le laşi moştenire. Domnul vrea să fie Cel care împarte cu noi sarcinile vieţii noastre şi Cel care ne ajută să trăim în lumea asta străină.

*

„Nimic pentru mine”; „dragostea nu caută folosul său”... Atunci când nu mai cauţi folosul tău, atunci iubeşti. „Cine nu se leapădă de tot ce are” şi „cine ştie să facă un bine şi nu-l face”!... Binele este şi dărnicia, bine este şi rugăciunea de mijlocire pentru vrăjmaşii tăi şi pentru cei pierduţi, pentru slujitorii Domnului şi pentru toţi oamenii. Bine este să te laşi curăţat de Domnul, prin cruce, până la capăt...

*

Aşteptăm de la predicatori mesaje puternice, nemaiauzite şi care să rezolve cel puţin o parte din problemele, întrebările şi nevoile noastre spirituale... Dar câţi mijlocim pentru fiecare predicator în timpul predicării lui şi-n timpul nostru din afara Adunării?...

*

Supravieţuirea este urgenţă şi necesită hrană, îmbrăcăminte, adăpost, încălzire, îngrijire igienică, medicamente şi siguranţă. Binele este şi dăruirea pentru supravieţuire.

Educaţia asigură şi dezvoltă şansele autoîntreţinerii pe termen lung. Siguranţa şi protecţia asigură cadrul pentru supravieţuire, iar locuinţa aparţine acestui cadru.

Binele este repararea unor relaţii în măsura posibilităţilor. Binele este bunăvoinţa pentru convieţuire armonioasă în familie, în societate şi-n comunitate – dacă eşti integrat într-una!...

Cei „flămânzi, bolnavi, închişi, străini şi goi” sunt fraţii Domnului care necesită prioritate absolută în facerea binelui.

Prin educaţie o parte din înţelepciunea de viaţă a generaţiilor care au trecut se transmite generaţiei care vine. Această transmitere depinde de maestru şi ucenic.

Există o înţelepciune spirituală creştină ce se transmite în părtăşia mădularelor în Trupul Domnului.

*

Atât de mult iubeşti pe cineva cât de mult te rogi şi te sacrifici pentru el; cu cât te sacrifici mai mult, cu atât îl iubeşti mai mult. Iubirea este şi o consecinţă a sacrificiului tău pentru cineva.

*

Cântaţi Domnului cântările care prin armonia, prin limpezimea, înţelepciunea şi frumuseţea lor ÎL ating pe Domnul, dar şi inima celor care ascultă.

Nu este bine să facem din cântare o gălăgie zgomotoasă, dezordonată şi indiferentă, nesimţitoare şi urâtă, care este o spurcăciune pentru Domnul şi pentru ascultătorii care o suportă...

*

Din dorinţa de a asigura o organizare comunitară care să integreze toate categoriile de vârstă şi din dorinţa de a asigura o diversitate a programelor religioase, adunările diferitelor culte amestecă Lucrarea Domnului cu lucrarea omului şi Lucrarea Duhului cu sudorile omului care nu are Duhul Domnului. Este adevărat că şi copiii creştinilor sunt sfinţi până la vârsta când pot deosebi binele de rău şi când devin responsabili de păcatele lor – căci „toţi oamenii au păcătuit” – dar oare o Adunare a lui Dumnezeu condusă de Duhul Său, dar nu de un organizator care n-are darul supranatural al Duhului Sfânt pentru cârmuire, ci

doar talentul înnăscut pentru organizare, nu va integra comunitatea în viaţa spirituală a Domnului, după cum inima celor ce asistă la Lucrarea Duhului este dispusă ca să-I răspundă Domnului?

Pentru cultivarea talentelor naturale ale oamenilor naturali există şcoli şi maeştri disponibili pentru a face educarea celor ce s-au născut cu ele... Pentru ce să amestecăm paiele cu grâul, fânul cu perlele şi aurul cu lemnele care ard? Cine are un psalm şi este îndemnat de Duhul Domnului să-l spună în Adunarea Dumnezeului Cel viu, s-o facă, dar să nu amestecăm obiceiurile şi tradiţiile noastre cu Lucrarea Duhului şi talentele naturale cu darurile Sale de Har, căci dacă o facem, stingem Duhul şi ne trezim „săraci, ticăloşi, orbi şi goi”. O cântare simplă cântată la îndemnul Duhului este infinit şi fără margini mai valoroasă decât cântările tuturor formaţiilor muzicale creştine perfect şcolite artistic şi bine intenţionate – dar care fac lucrarea lor.

Biserica primară nu avea divertisment artistic, dar avea Prezenţa Vie a Domnului, prin Duhul, în mijlocul ei, care zidea Împărăţia Domnului, dar nu amuza şi nu gâdila sufletul celor ce intrau la Adunarea ei.

Dacă ne este dată lumina şi discernământul prin care deosebim sudorile scremute ale efortului personal, de Lucrarea Duhului şi prezenţa Vieţii Domnului, de baliga lucrărilor omului pentru Domnul, să-L lăsăm pe Duhul Domnului să ne-adune, să ne organizeze, să ne conducă şi să ne dea Viaţă în strângerile laolaltă în jurul Domnului, dar să nu săvârşim urâciune Domnului prin fapte moarte, prin sudori şi poziţionări omeneşti la rang de autoritate de viaţă şi lucrare a Duhului.

Dumnezeu te poate salva din mijlocul unui bordel, a unei moschei musulmane ori a unei întruniri demonice dacă tu ÎL cauţi din toată inima pe Domnul, dar acolo unde omul nu ÎL lasă pe Domnul să conducă, acolo unde dăm nisip ca hrană în loc de grâu şi zidim cu fân în loc de aur şi pietre scumpe, acolo unde Duhul e stins şi omul ia locul Domnului în Adunarea

Dumnezeului Cel viu, acolo Domnul Hristos e scos afară din Biserică pentru obiceiuri, tradiţii ori divertismente religioase. Cine vede să înţeleagă, iar cine nu vede să nu vadă!

Să strigăm către Domnul după slava prezenţei Sale în Adunare şi să agonizăm pentru mădulare, pentru încheieturi şi un Trup sănătos al Domnului.

Dacă avem doar adunări de vestire a Cuvântului şi programe artistice religioase, dar nu avem şi Adunări vii, centrate în Hristos, care se manifestă prin Duhul în mijlocul lor şi unde slava Domnului coboară, riscăm să avem Biserici fără Dumnezeu, mădulare amputate, încheieturi bolnave, fraţi mincinoşi, iar în loc de temple vii – ruine, în loc de bucuria Duhului – oboseală blazată şi timp pierdut.

Doamne-ndură-Te de noi să nu vedem doar ţinta pentru Adunarea Domnului, dar să deosebim încheieturile bolnave şi funcţionarea mădularelor, căci fiecare Adunare şi grup de Adunări ale Domnului au binecuvântările seminţiei lor şi darurile lor de Har. Să mulţumim Domnului şi pentru încheieturile bolnave şi pentru mădularele care suferă, dar să agonizăm pentru sănătatea Miresei Domnului.

De ce avem fanfare şi coruri în unele Adunări? Nu este suficient Domnul pentru Biserica Lui? Credeţi că în Adunare trebuie să se facă educaţia artistică a tinerilor? De ce nu sfidăm obiceiuri, şabloane şi tradiţii omneşti pentru a merge spre ţinta unei Adunări curate spiritual şi după Voia Domnului?

Dar tu iubeşte familiile Domnului chiar dacă sunt sărace şi destrămate. Mijloceşte şi pentru ele – dacă Domnul ţi le pune pe inimă – dar mijloceşte pentru toţi copiii Domnului.

Adunările organizate în culte handicapează mădularele prin manifestările mulţimilor organizate după obiceiuri şi tradiţii. Nu sunt încurajate şi dezvoltate funcţionările tuturor mădularelor, astfel că avem participanţi activi, dar şi asistenţi ca nişte legume la programele stabilite de sute de ani în care se fac doar schimbări de persoane, dar nu de programe religioase cultice.

Biserica Primară avea adunări în Templu şi adunări în case. Pentru noi adunările în case nu mai există pentru că suntem neputincioşi în a-I oferi Duhului Sfânt rolul de conducător, iar noi nu ne luăm pe cap o asemenea responsabilitate.

Pentru părtăşia sufletească este loc destul în prieteniile de care suntem capabili – sau nu! – dar pentru părtăşia spirituală este nevoie de adunările din case, care necesită să cuprindă toate manifestările mădularelor Trupului – conduse de Cap! – şi Lucrările Duhului, după cum Acesta dăruieşte Harul fiecărei întâlniri.

În adunările comune femeia n-are drept să înveţe pe alţii, dar în prietenii sau în întâlniri de femei sunt datoare să le-nveţe pe cele tinere.

Împarte binecuvântările seminţiei tale şi a talanţilor tăi cu alţii, iar Domnul îţi va dărui din binecuvântările celorlalte seminţii din Israel.

*

De ce cântăm noi oare? Pentru că ne place să cântăm şi să ne delectăm sufletul sub paravanul unor Psalmi care ne îndeamnă să-L lăudăm pe Domnul? Pentru că ne place să ne hrănim sufletele cu muzica unor formaţii artistice religioase? Iar în toate astea lipsesc stările de recunoştinţă şi de mulţumiri adresate Domnului?

Este bine să mulţumim Domnului din datorie, dar este superior să avem în inimă mulţumire,recunoştinţă, închinare şi adorare pentru Domnul care ne-a binecuvântat cu Har şi felurite bunătăţi. Nu avem tot timpul inimă bună ca să cântăm...

*

Viaţa cu Domnul are multe felurite aspecte care nu sunt mai puţin spirituale unele decât altele – exterioare sau lăuntrice.

Este spiritual să lucrezi ca pentru Domnul, dar şi să mănânci spre slava Domnului, să respiri ori să te bucuri de soţia tinereţii tale spre gloria Domnului. E spiritual şi extazul, dar şi

stăruinţa în cereri pentru cei nemântuiţi şi mijlocirea pentru copiii Domnului. E spiritual să-ţi foloseşti talanţii spre slava Domnului şi spre binele oamenilor, dar şi să dăruieşti bunuri şi să ai compasiune. E spiritual să ai părtăşie frăţească, dar şi să mijloceşti pentru predicatorii adunărilor tradiţionale şi legaliste.

Diferitele feluri de trăire cu Domnul se rotesc în viaţă ca spiţele unei roţi; de aceea nu rămâne extremist şi încremenit într-un singur fel de trăire,ci deosebeşte spre ce îţi călăuzeşte Domnul paşii pentru momentul următor din viaţă şi spre ce te îndeamnă Duhul – atunci când te îndeamnă. Mare este Domnul şi vrednic de laudă!

*

Biblia conţine o parte din Înţelepciunea lui Dumnezeu pe are o decoperim progresiv, prin lumina Duhului Sfânt care trăieşte în noi – cei născuţi din Dumnezeu – pe măsura creşterii şi maturizării noastre spirituale.

*

Greşelile unei seminţii nu trebuie mustrate în plenul adunării, ci doar în sfatul bătrânilor şi numai dacă eşti trimis special, autorizat de Domnul, pentru asta. Căci nu pot copiii purta poverile şi problemele unei comunităţi. Dacă vrei să faci Lucrarea Duhului nu-ţi poţi expune propriile gânduri, întrebări, dileme şi nedumeriri, ci trebuie să urmezi Duhul şi să I te supui – dacă vrei să nu-L stingi, să nu-L întristezi şi să beneficiezi de ungerea, de Harul şi autoritatea Sa.

*

„Rănile făcute de un prieten dovedesc credincioşia lui”. Cine-şi închide inima din cauza rănilor făcute de prietenul său va rămâne singur, căci „este UN prieten care ţine la tine ca un frate” – nu doi! – iar „prietenul adevărat iubeşte oricând şi în nenorocire frate ţi se face”. Dacă nu vrei să iubeşti oricând, nu eşti un prieten adevărat. Cel ce ţi s-a făcut frate în nenorocire este prietenul tău. „Nu părăsi pe prietenul tău şi pe prietenul tatălui tău”.

*

Ungerea te conduce în învăţare, te instruieşte şi te ajută să foloseşti şi să dezvolţi – prin folosire – darul, talantul, slujba.

Împlineşte un Cuvânt atâta timp cât ai voinţa şi puterea de înfăptuire pentru el, căci după aceea Domnul va aduce altceva în trăirea ta cu EL.

*

Să nu dăruieşti numai din datoria de a trăi în Cuvânt, ci bucuros pentru că dăruieşti Domnului – căci Lui Îi dăruieşti când dai celor flămânzi, bolnavi, săraci, închişi, nenorociţi şi goi.

Măsura dărniciei – în funcţie de ceea ce ai – dovedeşte măsura dragostei tale pentru Domnul şi determină o parte importantă din fericirea şi din bucuria ta „căci este mai ferice să dai decât să primeşti”. <u>Niciodată</u> Superiorul Suprem nu-ţi va rămâne dator.

*

Nu te încrede în sentimentele şi-n imaginile care vin în inimă, căci sunt schimbătoare şi „cine se încrede în inima lui este un nebun”. Încrede-te în Domnul şi zideşte pe Cuvântul Lui pe care-L împlineşti, căci casa zidită pe Hristos-Cuvântul va rămâne-n veci.

Dărnicia micşorează egoismul şi autocentrarea, rupând lanţurile sărăciei de peste cel care dăruieşte.

*

Critica este denunţarea răului şi a lipsei de potrivire cu adevărul, dar nu de dragul adevărului sau al binelui, ci fără bunătate şi Har – dar cu răutate – căutând şi găsind subiecte şi oameni care să fie criticaţi, pentru că inima care practică acest cancer al relaţiilor o face ca să-şi poată manifesta răutatea şi să-şi hrănească sufletul cu manifestarea inteligenţei sale într-un mod distructiv asupra altora.

Acuzarea este atribuirea vinovăţiei unor persoane pe drept sau nedrept.

Judecarea este emiterea de verdicte şi sentinţe asupra

altora, în prezenţa sau în absenţa lor, cu scopul de a-i acuza şi de a-i condamna pentru delicte sociale, pentru păcate ascunse ori pentru vicii şi defecte de caracter şi de comportament.

Mustrarea este exprimarea durerii celui care arde din cauza păcatelor altora prin acordare de Har cu bunătate, îndemnându-i la pocăinţă şi trezindu-le conştiinţa prin arătarea cărării vieţii şi a autostrăzii morţii, pentru a-i ajuta să decidă în cunoştinţă de cauză. Mustrarea se practică doar după multă mijlocire în rugăciune şi la îndemnul Duhului Sfânt.

*

„Cum voi exprima recunoştinţa pentru binefacerile Domnului faţă de mine?... Voi înălţa paharul izbăvirilor şi voi povesti minunile Domnului în Adunarea Lui şi-n mijlocul oamenilor drepţi.”

*

Sănătatea este un cadou de la Dumnezeu, dar nu un drept în posesia copiilor Satanei. Dar pentru copiii Domnului, sănătatea este un drept al lor din moştenirea pe care Domnul o are pentru ei. Ca să intre în posesia ei şi să primească moştenirea Domnului, trebuie să o treacă prin legea credinţei, pe numele lor şi în posesia lor.

Rugăciunea stăruitoare pentru vindecare o primeşte (vezi pilda cu văduva şi judecătorul nedrept) dacă nu sunt piedici care opresc vindecarea cum sunt: neiertarea, amărăciunea, nediscernerea Trupului Domnului la cina Domnului, păcate neiertate (din cauza lipsei de căinţă şi încredere în Domnul Hristos pentru iertare) etc.

Credinţa că Domnul a suferit durerile bolilor noastre şi că EL a fost rănit pentru noi şi în locul nostru pentru ca rănile Lui să vindece bolile noastre, ne aduce vindecare prin rănile Lui care ne vindecă (Isaia 53 şi 1 Petru).

Mijlocirea pentru Trupul Domnului – pentru zona Trupului Domnului unde simţi tu dureri în trupul tău – poate aduce vindecare dacă Domnul ţi-a dat Harul să împlineşti, în trupul tău, ceea ce lipseşte suferinţelor Sale pentru Trupul Său – Biserica.

Mustrarea Satanei pentru boală – dacă boala respectivă e atacul lui – mijlocirea pentru fraţii ce suferă de boala ta şi pentru vindecarea bolilor lor pot aduce vindecarea – „Domnul a vindecat pe Iov după ce Iov s-a rugat pentru prietenii săi".

Mărturisirea păcatelor oferind trăirea în lumină şi rugăciunea unora pentru alţii, ungerea cu untdelemn de către prezbiteri, sunt alte mijloace pentru vindecare.

Căutarea unui medic potrivit şi luarea unui tratament adecvat pot aduce vindecarea trupului de anumite boli.

De asemenea supunerea faţă de Domnul în toate şi în aspectele pentru care „suferinţa îţi deschide urechea la ascultare" (Iov) „recunoscându-ţi rana inimii tale" (Solomon), împlinirea scopului suferinţei – curăţire, cercetare, desăvârşire şi scopuri tainice ştiute de Domnul – aduc vindecarea şi binele pentru care a fost destinată suferinţa.

Să nu trăieşti în păcat după o vindecare, nici în îngâmfare, căci acestea dezlănţuie mânia Domnului peste tine (2 Cronici 32:25).

Termenul „mântuire" tradus la noi din limba greacă este „sozo" şi are mai multe înţelesuri: salvat, eliberat (izbăvit), protejat (ocrotit, apărat), făcut bine (întreg, teafăr, complet) ca un izvor ţâşnitor. Domnul ne dă fiecăruia – care ne întoarcem la EL cu pocăinţă – o măsură de credinţă care, în timp, creşte dacă e folosită.

Vindecarea poate fi un proces lung împletit cu eliberarea şi cu maturizarea spirituală, făcându-te complet. Poate că înainte de vindecarea deplină trebuie să treacă mult timp în care „să fii bătut cu multe lovituri pentru că ai ştiut Voia Stăpânului şi n-ai făcut-o...!".

*

Nu poţi mânca şi bea spre gloria Domnului decât în cumpătare şi în bucurie pentru darurile Domnului şi pentru EL, care le dăruieşte.

A face totul spre gloria Domnului presupune şi a te gândi la slava Domnului în timp ce faci orice din toate cele bune.

Când scopul tău este gloria Domnului, nu te mai poţi îngâmfa – aceasta este o consecinţă.

Dacă nu foloseşti talantul care-l ai, nu primeşti mai mult.

Dacă gloria Domnului este scopul tău în relaţii, atunci oferi o inimă bună şi deschisă care provoacă acelaşi răspuns în celălalt.

Slava Domnului ca scop în timpul grabei îţi eliberează fiinţa şi conferă trăirii valoarea veşnică şi eliberare de balast.

Atunci când trăieşti toate spre gloria Domnului îţi împlineşti destinul veşnic prin tot ce trăieşti. Dacă mă îmbrac spre slava Domnului nu înseamnă că voi lua neapărat alte haine, ci le voi purta spre gloria Lui, dar nu din pricină că sunt văzut ori ca să mă expun, sau ca să fiu mulţumit.

*

Să nu dăruieşti din datoria de a dărui, ci bucuros pentru că dăruieşti Domnului – căci Lui Îi dai când dăruieşti celor flămânzi, săraci, bolnavi, închişi, nenorociţi şi goi!

*

Omul nu-şi vede răutatea criticii, a verdictelor şi acuzaţiilor asupra altora, decât dacă e luminat şi cercetat de Duhul Domnului.

Mustrarea nu conţine răutate dacă vine în urma mijlocirii şi nu a judecării, chiar dacă luminează deosebirea dintre autostrada morţii şi cărarea vieţii.

*

Cine se răzvrăteşte împotriva autorităţii sub care l-a aşezat Dumnezeu (ori sub care s-a adăpostit el însuşi), pierde protecţia ei şi riscă pedeapsă fizică ori spirituală.

*

Binele tuturor cuprinde interesul general, dar interesul multora nu-i decât huzur ori dezmăţ în dependenţă de tutun, alcool, sex, droguri, egoism etc., fiind împotriva binelui lor şi neputând fi nici măcar în conformitate cu interesul general, darămite cu binele tuturor...

Numai Voia lui Dumnezeu integrează binele tuturor care i se supun şi o urmăresc, dorindu-i împlinirea.

*

Încheieturile nu sunt culte sau grupuri mari de adunări, ci nuclee de viaţă ce cuprind mădulare din mai multe cete, în Trupul Domnului. Fiecare mădular oferă ceea ce este altor mădulare din Trup sau participă la Harul unei adunări şi face legătura între încheieturi, prin însăşi funcţionarea lui şi prin mijlocire.

*

Înnoirea minţii se face în procesul deosebirii binelui de rău, bazat pe lumina Cuvântului pus în minte, pe judecata sănătoasă şi pe simţământul omului lăuntric, al duhului născut din Dumnezeu.

*

După ce ne-a tratat sufletul prin cruce – inclusiv temperamentul – Domnul ne tratează inima pentru ca să nu trăim în planuri şi dorinţe (după lucruri), ci să ne putem lipi inima de Domnul. Curăţirea inimii de pornirile omului vechi o realizează Domnul în timp şi pe măsură ce ne-o dorim cu toată fiinţa.

Când Diavolul îţi pune gânduri şi dorinţe în inimă acestea sunt imperative şi te vor obliga la împlinirea lor fără să-ţi lase altă alegere, iar dacă nu te împotriveşti lor, atunci vei porni să le împlineşti. Acestea nu sunt neapărat lucruri rele, ci dorinţe din zona gri care au ca scop subordonarea ta prin presiunea cu care se impun, ca să te facă să crezi că sunt dorinţele tale puternice care trebuie împlinite, abătându-te astfel de la libertatea cu care te-a creat Domnul şi de la scopurile Sale bune pentru tine.

*

Atunci când nu mai sancţionezi răutatea altora, manifestată într-un fel sau altul faţă de cineva, ci te lupţi să nu răspunzi cu rău pentru rău şi să biruieşti răul prin bine, atunci ai început să colaborezi cu Domnul pentru secarea izvorului de răutate din inima ta, care sancţionează răutatea altora, dar tot prin răutate.

Domnul are armele binelui cu care să luptăm împotriva răului.

Iertarea altora presupune şi să nu le sancţionezi răutatea, ci să biruieşti răul prin bine, iubind.

*

Categorisirea sau etichetarea unei persoane într-un mod nefavorabil ei înseamnă judecarea ei pentru care, cel care o face va fi judecat la fel – de către alţii, de Satan sau de către Dumnezeu, căci „ce semeni aceea vei secera”.

*

Ura, violenţa fizică şi verbală, răutatea, vrăjmăşia, asuprirea, cearta, judecarea, condamnarea (învinovăţirea), defăimarea (vorbirea de rău), bârfa (vorbirea pe la spate), părăsirea prietenului tău (care „te iubeşte oricând iar în nenorocire frate ţi se face”) – toate sunt manifestări sufleteşti izvorâte dintr-o inimă egoistă, autocentrată şi mândră, plină de iubire de sine, de stimă de sine, de încântare de sine, de siguranţă de sine, care sunt surori cu privirea de sus (îngâmfarea), cu suficienţa de sine, cu plinătatea de sine, cu părerea de sine, şi cu voinţa proprie (independentă).

Atunci când Domnul îţi tratează dorinţele inimii, numai Harul te va ajuta să renunţi la voinţa proprie şi te va ajuta să împlineşti Voia Domnului – pe care o doreşti tot numai prin Har. Lipirea inimii de Domnul te centrează în Dumnezeu – dacă renunţi la eul tău ca să ÎL urmezi mereu pe Domnul. Odihna inimii vine din lipirea ei de Domnul şi din golirea de sine pentru a fi umplută de EL – singurul care merită să fie „totul în toţi”. Când îţi umple inima Dumnezeu, vei trăi prin EL care este infinit şi perfect. Şi iată că viaţa (sinele) pe care ai acceptat să o pierzi pentru EL, o regăseşti câştigând-o, nemărginită şi veşnică, plină de EL – Minunea Dragostei Fericite şi Bune – pe care nu-L putem exprima şi cuprinde în cuvinte... Disponibilitatea de a trăi Cuvântul te duce la golirea de sine pentru umplerea inimii cu Domnul tău, prin care vei trăi cerul pe pământ în inima lăuntrului tău. Dumnezeu nu a murit pentru

mântuirea eului tău, ci pentru mântuirea sufletului tău golit de eu, pentru a fi umplut de Domnul şi centrat în EL. Golirea de sine nu înseamnă pierderea sinelui în neant, ci regăsirea lui, îmbogăţit, prin locuirea lui cu Minunea care este Dumnezeu prin care vei trăi. Aceasta nu înseamnă posedarea ta de către Dumnezeu, ci îmbogăţirea ta nemărginită cu EL, în care te centrezi şi prin care trăieşti Viaţa Lui eternă, perfectă, iubitoare şi bună. În Dumnezeu care te umple – pe măsura golirii de tine – nu te pierzi, ci te regăseşti ca ploaia în ocean şi apa în izvor, ca razele în soare şi ca soarele-n Lumina care l-a creat.

Dacă ai fost luminat de Dumnezeu în cunoaşterea şi-n descoperirea de sine, vei şti deplin încredinţat că „nimic bun nu locuieşte în noi adică în firea noastră pământească” şi ceea ce contează este duhul regenerat şi născut din Dumnezeu, prin care vom ajunge să trăim regăsindu-ne – dacă am acceptat condiţia necesară şi esenţială a urmării Domnului, condiţie pe care Harul ne va ajuta să o îndeplinim, dacă vrem într-adevăr aceasta!

Una este să ai nevoie de Har şi alta este – ca şi copil al Domnului – să doreşti trăirea Adevărului peste care se revarsă Harul... „Dacă împlineşte cineva poruncile Mele, Tatăl Meu îl va iubi; Noi vom veni la el şi ne vom face locuinţa (cortul) împreună cu el.”

Nu există limite în râvna pentru Domnul, căci răsplata ei conduce în odihna unui ucenic ce creşte prin Har, exact cu măsura creşterii pe care o are Domnul pentru el. Domnul dă voinţa şi înfăptuirea, dar colaborarea cu Harul este benevolă. Dumnezeu nu te va obliga să faci Voia Lui, dar te va ajuta s-o faci – dacă vrei s-o accepţi...! Dacă tu, în mod deliberat şi voluntar, te lupţi ca să rămâi un bebeluş spiritual sau te paralizezi într-o anumită vârstă refuzând Lucrarea crucii care te maturizează, Domnul nu va trece peste voinţa ta liberă! Însă nefericirea duhului te va mustra cu bunătate, iar pustiul sufletesc te va săra cu foc, pentru ca să-ţi doreşti Ţara Promisă sau desăvârşirea uceniciei tale în Şcoala Maestrului Suprem – Hristos Domnul...

Cine urăşte Adevărul sau Îl refuză, nu va primi nici Harul...

Harul te conduce la Adevăr, dar cine iubeşte păcatul Îi întoarce spatele lui Dumnezeu şi va pierde prezenţa Fiinţei Adevărului care e Domnul Hristos.

Înainte de consacrare, Domnul îngăduie setea după ea. Înainte de Legea Duhului de Viaţă Domnul te lasă ca să guşti din Legea păcatului şi-a morţii, ca să te scârbeşti pentru totdeauna de păcat. Mare e puterea de eliberare a lui Dumnezeu!

Ca să-şi poată aprecia Tatăl, fiul rătăcit a ajuns la roşcove.

Înţelegerea poate determina o inimă să acorde har.

*

Uneori nu foamea, ci pofta celulelor gustative ale gurii te provoacă să mănânci...

*

Lucrările eului zelos făcute pentru Dumnezeu nu-s decât manifestări ismaelite împotriva fiului promis (Isac) şi marşuri în pustie, menite să extermine tot ce nu vrea să treacă Iordanul în Ţara Promisă. Deşi au binecuvântările manei cereşti şi a apelor izvorâte din stâncă, drumurile pustiei sunt distrugătoare pentru cei care nu au credinţa biruinţelor din Canaan.

Dacă ai văzut şi ai trăit Lucrarea Duhului, nu mai participa, măcar tu – ca şi cei ce n-o cunosc – la lucrările cărnii sufleteşti, zeloasă pentru Domnul, dar neputincioasă pentru golirea de sine şi pentru lepădarea sinelui. Fii zelos în a sta cu Domnul, nu pentru a face lucrările personale pentru El. Căci Domnul va repeta o lecţie până vei trece examenul ei final. Faptul că avem un limbaj religios, cunoştinţe Biblice şi o râvnă pentru Domnul, nu autorizează nimic din faptele de cenuşă ale energiilor noastre naturale puse sub steagul nostru pentru Domnul, dar nu sub stindardul Lucrărilor Duhului Său.

*

Chiar dacă judeci pe altul în tăcere, în inima ta, Domnul va îngădui unui demon cu chipul celui judecat să pătrundă în

inima ta şi să te judece „căci cu ce judecată judecaţi, cu aceea veţi fi judecaţi”.

*

Deranjamentele şi lucrurile neprevăzute care pot interveni în desfăşurarea unui plan îl pot copromite total sau parţial. Dacă aparatele cu care operezi nu sunt supuse decât parţial controlului tău, pot să-ţi compromită planul. Bine este să încredinţezi Domnului planurile tale şi să te supui desfăşurării pe care EL o vrea sau o îngăduie. Diavolul se poate interpune un timp ca să-ţi blocheze ori să-ţi compromită planurile, dar aceasta numai cu îngăduinţa Domnului şi împreună cu toate lucrurile conlucrează spre binele tău. Trăieşte cu Domnul şi nu rămâne singur în gândurile, în stările ori în planurile tale.

Când Domnul îngăduie să ţi se zdrobească voinţa prin distrugerea planurilor tale şi prin condiţionarea lor cu dependenţa de oameni... Interdependenţa umană te obligă şi la relaţii de compromis şi la relaţii strict profesionale. Dacă nu ai ajuns la maturitatea când poţi iubi toţi oamenii, multe relaţii sociale, strict necesare, te solicită prin stări nefericite. Dependenţa de stările sufleteşti şi trăirea prin ele te dezaxează, căci numai trăirea cu Domnul prin lipirea de EL şi rugăciunea te centrează în destin – care e Domnul.

Relaţiile profesionale sunt reglementate în funcţionarea lor şi te costă servicii ori bani, dar relaţiile de ajutor te costă zdrobirea orgoliului, timp, dependenţă, obligaţii (sociale).

Mulţimea lucrurilor la care ai acces ca să le foloseşti îţi creează o supradimensionare a eului şi o falsă percepţie de sine, astfel încât crezi că stăpâneşti ceea ce nu ai şi percepi eul în limitele lucrurilor pe care le foloseşti. Astfel, cu cât foloseşti mai mult, ai o falsă impresie că eşti mai mare. Smerenia nu presupune să foloseşti cât mai puţin, ci să te consideri nimic oricât de multe lucruri ai ajunge să poţi folosi din lucrurile necesare supravieţuirii şi împlinirii destinului tău. Deciziile radicale şi ascetice nu fac decât să-ţi crească independenţa în

efortul tău de a sancţiona ceea ce-ţi vine împotrivă şi de a-ţi limita accesul la ceea ce te suprasolicită. O hotărâre ascetică este o soluţie – dar nu una înţeleaptă – căci dacă vrei să ai eficacitate în folosirea talanţilor, va trebui să accepţi frângerea impulsurilor prin autocontrol ori de câte ori acestea se manifestă imprevizibil şi neînţelept. Credincioşia vizează totul din viaţa ta.

Dacă vei lua de la un om toate lucrurile pe care le foloseşte, ce mai rămâne din sinele său?

Unde ţi se mută sinele când nu mai ai nimic şi când vei pierde şi trupul?

Cât din Dumnezeu este în sinele tău ca să aibă drept acces în veşnicie la esenţa Domnului? Căci noi nu suntem „aşa" sau „altfel", ci cum vrei Tu, Doamne, ajută-ne să fim.

*

Una din experienţele puternice ale inimii cu Domnul este să faci, trăind, aceşti doi paşi: „Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu" şi „totul să tacă înaintea Domnului căci EL s-a sculat în locaşul Lui cel sfânt".

Rugăciunea inimii în limbi are rostul ei şi te zideşte păstrându-ţi echilibrul, dar nu e atât de profundă ca oprirea şi tăcerea înaintea Domnului – „tăcerea gurii, a gândurilor, a dorinţelor şi a planurilor" (Molinos) – prin care stai înaintea Domnului.

*

„Ziua cea rea" este îngăduită de Domnul ca să cunoaştem o parte din noi care nu se manifestă decât sub presiune şi în situaţii grele, şi ca să ne deprindem cu lupta, exersând autocontrol şi toate mijloacele pe care le-am învăţat în timp pentru a rămâne în picioare.

*

Cel care face puţin se laudă cu faptele sale, dar pe cel activ îl laudă lucrurile pe care le face. De multe ori activitatea este determinată de obişnuinţă, de temperament, de nevoi şi mai puţin de folosirea talanţilor care centrează omul în destinul

său. Acţiunile necesare supravieţuirii aparţin destinului şi zidesc temelia vocaţiei.

*

Când trăieşti prin mintea ta raportată la lucrurile pe care le foloseşti, le posezi ori le realizezi, eşti plin de tine, dar când trăieşti prin inima ta cu Domnul, relaţionezi echilibrat cu lumea, cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Rugăciunea inimii în limbi îţi zideşte inima pentru o trăire normală şi echilibrată.

*

Înfrânarea, prin cumpătare, lăcomiei pântecelui şi papilelor gustative echilibrează inima din robia trupului, pentru a putea trăi pentru Domnul în vocaţia ta, folosind talanţii.

*

Când trăieşti în părtăşie cu Domnul te porţi cu bunătate şi îndurare faţă de alţii, căci izvoarele vieţii din inima ta sunt conectate la Domnul, dar nu la sinele tău stricat în mod definitiv.

*

Tratează pofta organelor gustative prin cumpătare şi stăpânire, micşorând-o cu apă naturală, căci ea se leagă de orice, numai să nu fie stăpânită.

Ţinerea trupului în stăpânire presupune să nu-i mai împlineşti mofturile – în limita funcţionării sale normale.

*

Deosebeşte-ţi sufletul – ce se aprinde-n pofta lui după vreun lucru – de omul ascuns al inimii.

*

Vorbirea şi cântarea inimii în limbi corintene, în mod periodic, păstrează legătura tainică a inimii cu Domnul, echilibrează sufletul, te face capabil să faci lejer lucrurile care trebuie făcute – şi care sunt o povară prin faptul că nu se mai termină – dezlegând inima de lucrurile lumii, micşorând defectele de caracter ş.a.m.d.

*

Câtă energie mănâncă un duh de boală – chiar dacă nu provoacă ,ci numai dublează boala – sau un duh de depresie care vine cu stări sufleteşti, cu gânduri şi dorinţe negre...

*

Nu purta greutatea şi grija viitorului tău, a planurilor şi a vieţii tale, ci stai în odihnă cu Iubitul tău Domn şi lasă-I Lui tot ce te apasă – umblând cu EL.

*

Sufletul care în stare de veghe se retrage în inactivitate va duce lipsă de ceea ce-i oferă bucurie, împlinire şi bunăstare interioară („sufletul inactiv va duce lipsă” - Solomon).

Prin inactivitate expunem duhul forţelor negre satanice. Responsabilitatea şi rugăciunea sunt acţiuni sufleteşti ce apără sufletul de duşmanii spirituali. Responsabilitatea faţă de viaţa biologică şi spirituală şi faţă de talanţii primiţi de la Domnul angajează inima omului în Voia Domnului.

Retragerea atrage, prin pasivitate, forţele demonice în suflet – împotriva duhului.

Retragerea este o decizie care te duce într-o stare sufletească, dar de obicei e dublată de un duh rău care cheamă alte forţe negre.

Minciuna „Nu-mi place de mine” strecurată de diavol în minte şi crezută produce incapacitate de a te mai îngriji cu drag de propriul corp. Ca să se manifeste pe sine şi ca să „fure, să junghie şi să distrugă” diavolul va face orice ca să influenţeze, să însufleţească, să asuprească şi să stăpânească pe cine poate. „Doamne izbăveşte-ne de cel rău”. „Somnolenţa (nu somnul şi nevoia trupească de odihnă prin somn), face sufletul apatic” (Solomon) şi atrage – prin pasivitate – forţele demonice.

Domnul nu distruge sufletul prin lucrarea crucii, dar ni-l curăţă de tot ce ne desparte de Histos Isus în suflet, căci Dumnezeu vrea să avem structuri sănătoase în suflet, pentru ca prin ele să curgă viaţa duhului – născut din Dumnezeu – prin care trăim (sau vom trăi...!).

Diavolul se luptă să distrugă vasul – trupul şi sufletul – prin care se manifestă Domnul şi care trăieşte prin Domnul. Trăirea cu Domnul, vegherea şi rugăciunea credinţei ne vor păstra în sănătate.

*

Dacă ai primit Harul să nu te mai simţi legat de lucrurile lumii şi să poţi renunţa lejer la lucrurile pe care ţi le doreşti – când stă în puterea mâinii tale să le obţii – în favoarea trăirii pentru Domnul şi cu EL, nu te mai lăsa atras în mreaja poftei altor lucruri şi nu te mai lăsa legat de ele.

*

Când ai de executat un lucru, nu privi cât de mult trebuie să faci, ci cât ai făcut deja din el, căci astfel prinzi curaj – chiar dacă lucrezi încet – înaintând până îl termini. „Lucrează cu sârguinţă” spunea odată Duhul Sfânt.

*

De multe ori divertismentul muzical creştin radiodifuzat, cât şi emisiunile creştine televizate, nu-s decât lucrări sufleteşti care împiedică inima noastră din trăirea ei intimă cu Domnul şi de la comuniunea cu EL.

*

„A te purta aspru cu trupul tău şi a-l ţine în stăpânire” presupune să poţi oricând hotărî ce să mănânce ori să nu mănânce – ori să bea – şi aceasta fără dificultăţi. Cumpătarea şi stăpânirea de sine sunt roade creştine.

*

Coloseni 3. Când începem să deosebim părţile sufleteşti ale omului nostru vechi şi izvoarele otrăvite ale inimii noastre „nespus de rea şi de înşelătoare”, suntem chemaţi să-L căutăm cu stăruinţă pe Marele Proroc din Nazaret, care să ne transforme izvoarele morţii din inimă în izvoare vii, aşa cum au transformat Moise şi Elisei apele amare şi otrăvite în ape bune. Iar noi suntem datori apoi să dezbrăcăm omul vechi cu mânia, iuţimea, răutatea, defăimarea, îngâmfarea, plinătatea de sine, autocentrarea, siguranţa de sine – şi toate faptele lui – şi să

îmbrăcăm prin Harul pe care ni-l oferă Domnul, o inimă plină de îndurare şi bunătate, smerenie şi blândeţe, îndelungă răbdare, iertare ca a Domnului şi cu „dragostea care este legătura desăvârşirii".

În apele de la Mara (Exod 15:22) Moise a aruncat un lemn arătat de Domnul, iar apele au devenit dulci.

În apele rele ale cetăţii (2 Împăraţi 2:19) Elisei aruncă sare în izvorul apelor care sunt vindecate – „şi nu va mai veni din ele nici moarte, nici lipsă de roade".

„Dinlăuntru – spune Domnul Hristos în Marcu 7:21… – din inima oamenilor ies gânduri rele, fapte de adulter, desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăţi, înşelăciuni, fapte de ruşine, ochi rău, hulă, orgoliu, trufie, nebunie".

Prin naşterea din nou Domnul ne-a dat o inimă de carne în care a pus legile Lui, dar trebuie să ne exersăm în a deosebi faptele omului vechi şi a le dezbrăca – îmbrăcându-ne în omul nou – şi să biruim izvoarele morţii şi ale răutăţii otrăvite din inima noastră înşelătoare, prin Duhul Domnului, prin Viaţa Domnului şi prin roadele Duhului. Asta presupune lecţii, instrucţie (prin diferite relaţii care scot la iveală izvoarele morţii din natura veche a inimii noastre deosebit de rea şi de înşelătoare) şi biruinţă, prin Duhul Domnului şi prin trecerea noastră de partea Lui – care ne ajută să biruim răul prin bine.

*

Între analiză, discernământ, observare, înţelegere şi judecare, judecarea este lipsa de iubire pentru cel judecat (şi aici nu-i vorba de cel ce poartă sabia ca să pedepsească faptele penale), lipsa de mijlocire pentru el şi lipsa de acceptare a lui aşa cum este – din neputinţa de a-l iubi şi de a birui răul prin binele dragostei tale pentru el.

În momentul în care ai luat arma criticii împotriva cuiva ca să-l critici, să-l judeci, să-l pui la punct ori să-l sancţionezi prin sentinţe, încadrări şi stigmatizări, în acel moment ai ridicat şi ai îndepărtat de peste tine Mâna lui Dumnezeu – care te proteja până acum – ca să te expună judecăţii temnicerului demonic, până vei plăti tot ce datorezi.

*

Diavolul se luptă să ne fure mulţumirea şi recunoştinţa pentru darurile Domnului, trezind în noi pofta după lucruri mai mari, pe care nu le avem – dar fără să le aducem înaintea Domnului prin rugăciune „aşteptând totul de la El" – cu scopul de a ne distruge pacea, mulţumirea şi bucuria de Domnul pentru toate binefacerile Lui.

*

Nu poţi să dăruieşti mereu aceleiaşi persoane care-ţi cere – dacă n-o iubeşti...

*

Flecăreala şi vorbele nefolositoare risipesc puterea vieţii lăuntrice.

*

Nu te uita la cât de mult ar trebui să se schimbe cineva, ci priveşte cât de mult s-a schimbat deja.

*

Domnul judecă orice plinătate de sine a creştinilor, căci nu chipul nostru infect şi putred trebuie să-l dezvoltăm în noi, ci Minunea Frumuseţii Dragostei Perfecte a Mirelui nostru Iubit.

*

Nu-ţi cumpăra lucruri de rezervă care nu intră în consumul obişnuit, căci atunci când se vor distruge cele pe care le foloseşti, Domnul va purta de grijă pentru altele; iar cu banii rămaşi, fă cât bine poţi...!

*

Golirea de sine se face şi prin rugăciune şi dependenţă de Domnul.

*

„Păzește-ţi inima mai mult decât orice căci din ea ies izvoarele vieţii."

„Din inima omului ies gânduri rele, răutăţi, lăcomie, orgoliu etc." Păzirea ei presupune deosebirea acestor ape otrăvite şi vindecarea lor prin dezbrăcarea de omul cel vechi şi

îmbrăcarea cu îndurare, bunătate, dragoste – Coloseni 3. Inima curată este o inimă care dezbracă omul vechi şi îmbracă haina duhului, lipindu-se de Domnul şi dorindu-L doar pe EL.

*

De multe ori pofta de mâncare nu este foame, ci un gând pus de Diavolul în minte – o dorinţă – ca să ne determine să devenim robiţi ori călăuziţi de trup (de carne).

Alcoolul favorizează influenţa şi însufleţirea prin duhuri demonice – ale căror stări şi gânduri le confunzi foarte uşor, crezând că sunt urmările naturale ale alcoolului. Există şi o dereglare a minţii prin alcool: „curvia, mustul şi vinul fură minţile omului” – dar este dublată de pervertirea demonică.

Trufia – ca şi păcat demonic – atrage după sine pierderea minţii care este însufleţită demonic pentru că Domnul şi-a retras Mâna-I Protectoare şi Bună de peste mintea trufaşă.

*

Există producţii sufleteşti creştine, transmise prin radio sau televizor, care nu te pun în legătură decât cu sufletul nezdrobit al celor care le fac, lipsiţi de mireasma Domnului şi de atracţia spre EL.

*

Odată ce am fost trataţi de Domnul prin cruce şi am murit în anumite zone din sufletul şi din inima noastră, trebuie să ne exersăm în lepădarea de sine cu purtarea acelei cruci peste inima noastră.

*

Sunt momente când gustăm sentimentul duhului ca venind dinlăuntru în inima noastră cu viaţă, cu speranţă şi încredere în Domnul, pentru toate.

*

Vorbirea inimii în limbi corintene dezleagă inima de lucruri şi o leagă de Domnul.

*

Inima Domnului ni se descoperă şi ne atinge şi prin simţământul (duhului) omului lăuntric.

*

„Cine se foloseşte de lucrurile lumii să fie ca şi când nu s-ar folosi de lume – ca fiind a lui – căci chipul lumii acesteia trece”.

*

Atunci când nu mai ai bani se dovedeşte dacă tu te-ai încrezut în bani ori în Domnul care te aprovizionează şi-ţi poartă de grijă oricând – atâta vreme cât te încrezi în El că-ţi poartă de grijă!...

*

Dacă vei cere Domnului o inimă după Voia Lui, luptele tale cu dorinţele inimii vor fi mici, căci Domnul îţi va întocmi inima în Voia Lui.

*

În ceasurile aşteptării – când nimic din ce se întâmplă nu te zideşte – să nu devii dezamăgit de Dumnezeu, căci El vrea să te binecuvânteze şi altfel decât L-ai cunoscut până acum şi să te surprindă cu zone pe care nu le-ai cunoscut din Persoana Sa. Dar aşteaptă-te la Bunătatea Lui şi caută-L pe EL, sperând şi aşteptând Minunea Domnului prin care vrea să te surprindă altfel şi să te binecuvânteze. Fii mulţumitor pentru ce Domnul îţi rezervă astăzi şi nu te aştepta că EL, în viitor, te va distruge – căci aceasta este sugestia Satanei! Fiindcă „Voia Domnului este bună, plăcută şi desăvârșită”, iar gândurile Sale cu privire la noi sunt „gânduri de pace, nu de nenorocire, ca să ne dea un viitor şi o nădejde”. Aşteaptă-te la Minunea care te va surprinde din Dumnezeu, dar în dragoste, în bucurie şi în pace, pentru că aşa este Dumnezeul nostru pentru cei născuţi din EL.

*

Există un demon care poartă masca profunzimii sufleteşti (!), dar care nu are nimic de-a face cu Duhul Domnului ce locuieşte în creştin, şi care atrage inima creştinului spre el, ca să nesocotească pe majoritatea creştinilor, considerându-i superficiali. Acest duh rău se luptă să absoarbă gândurile şi atenţia celui pe care reuşeşte să-l influenţeze ori să-l

însufleţească, îndepărtându-l de rugăciune şi de căutarea Domnului. Dacă reuşeşte să te înşele că deţine o profunzime adevărată, te va influenţa prin stări sufleteşti – care par profunde, dar nu sunt decât sufleteşti – şi te va despărţi de Domnul şi de fraţi. Se luptă să te influenţeze să-i nesocoteşti pe fraţi pentru că nu sunt profunzi, ci sunt prea simpli şi să te îndepărtezi de Domnul, crezând că Domnul e de fapt în spatele acelor stări sufleteşti ciudate, cu iz de profunzime, dar care au miros de drac în spate. Dacă te va păcăli să îi acorzi atenţia şi gândurile tale – sperând că-ţi va descoperi pe Domnul într-un fel necunoscut şi fără legătură cu tot ce ţi-a descoperit Domnul până acum – te va influenţa, îţi va dărâma inima şi te va cuprinde cu tot felul de stări sufleteşti ciudate, care te vor îndepărta de Domnul în zone sufleteşti mlăştinoase şi negre – de unde te-a salvat Domnul. Cu acest duh străin vor veni anxietatea, stările negre şi disconfortul sufletesc, limba tăioasă, critica şi răutatea autoîndreptăţită; vin şi plinătatea de sine, suficienţa de sine, autocentrarea, privire de sus, trăirea prin minte, insensibilitatea pentru inimă şi astfel ajungi la blocarea relaţiei cu Domnul, prin inimă şi prin rugăciune. Este un demon nereligios şi antireligios – dar FALS creştin – şi numai după o confruntare de una - două zile cu el, aduce stările care-ţi declanşează ALARMA în minte şi în inimă.

Duhul Domnului ne confruntă cu Diavolul ca să învăţăm să îl discernem şi în haine zise creştineşti, cu care îi înşală pe unii să se creadă mai deosebiţi de fraţii lor mai simpli, cu care nu vor să se unească în părtăşie.

Căci dacă tu – fratele meu hoinar – L-ai cunoaşte pe Domnul mai mult, ai arăta şi fraţilor tăi drumul până unde L-ai decoperit aşa pe Domnul şi nu te-ai despărţi de ei...

Iar Diavolul nu fuge până ce nu e descoperit, prin lumină, în locul unde s-a ascuns în sufletul creştin.

În noi nu există decât profunzimea sufletească limitată şi stricată în întregime a omului vechi, ori profunzimea Duhului Domnului – curată, bună şi nelimitată.

Orice altă profunzime pe care o simţim în suflet este personalizată demonic şi vrea să ne influenţeze şi să ne însufleţească – dacă-i dăm voie.

„Supuneţi-vă lui Dumnezeu şi împotriviţi-vă Diavolului, tari în credinţă, iar Satana va fugi de la voi”.

*

Neîncrederea în Dragostea şi-n Bunătatea Domnului este un sentiment pe care Diavolul îl seamănă în inima omenească. Satana se luptă ca prin emoţii negative şi demonice să împiedice trăirea creştinului prin inima sa, înaintea Domnului.

*

Retragerea în somnolenţă – dar nu în odihna prin somn din cauza oboselii – este o autocondamnare la apatie, la anxietate şi la atacurile demonice prin stări, emoţii şi prezenţe drăceşti.

*

Domnul îngăduie uneori să fim hărţuiţi de vrăjmaş pentru a ne zdrobi sufletele şi încremenirea lor – chiar în binecuvântările Domnului – ca să putem trăi, prin inimă, cu Dumnezeu.

*

Dacă te rogi prin cuvinte care n-au acoperire în starea ta lăuntrică, eşti doar un mincinos care vrei să-L exploatezi pe Domnul ca să-ţi meargă bine, dar nu vrei o relaţie permanentă cu EL.

Dacă nu-ţi vei înşela inima rostind aceleaşi cereri şi cuvinte în rugăciune – ca un obicei către Domnul – inima te va surprinde prin rugăciunile ei spontane către Dumnezeu, care te va surprinde şi EL atrăgând spre Sine inima ta sinceră, prin sentimentele duhului.

*

A trăi pentru Domnul înseamnă a trăi cu Domnul, făcând lucrarea la care te-a chemat EL.

*

În momentul în care trăieşti viaţa fără obiceiuri religioase ori creştine, pe care să ţi le impui – de frică să nu pierzi binecuvântările Domnului... – începi să trăieşti liber cu Domnul tău printr-o relaţie spontană a inimii; aceasta îţi dechide accesul la ceea ce face parte din împlinirea chemării Domnului pentru tine, printr-o minte învăţabilă şi printr-o curiozitate centrată în Domnul şi liberă datorită relaţiei sănătoase şi liberă din trăirea ta cu Domnul.

Când nu-ţi mai impui obceiurile devoţionale – pentru că devin un ritual făcut prin scremerile puterilor sufleteşti – vei trăi liber viaţa, aşa cum o dăruieşte Dumnezeu, într-o relaţie liberă şi spontană a inimii cu EL, cu totală acoperire lăuntrică a manifestărilor sufleteşti, căci trăieşti cu duhul inimii prin suflet, dar nu silindu-te cu sufletul să trăieşti prin duh.

Când trăieşti prin inima ta cu Dumnezeu, inima ta poate iubi oamenii, căci trăieşte minunea vieţii cu Domnul care cuprinde şi dragostea şi acceptarea oamenilor aşa cum sunt, prin relaţia inimii – care trăieşte cu Domnul – cu ei.

*

A trăi prin duhul presupune şi a trăi prin inimă cu Domnul tău, făcând ceea ce păstrează această trăire în viaţa normală şi nefăcând ceea ce stinge această trăire – cum ar fi împlinirea poftei de mâncare după alimente deosebite, dar nu atunci când ţi-e foame, ci când ai poftă doar în papilele gustative, căci foamea este o nevoie de hrănire trăită în stomac!

Dar viaţa inimii nu este trăirea prin duhul, căci dispare la fel de neaşteptat şi fără provocări cum apare, fără să o poţi menţine prin voinţă.

Inima care se închină trăieşte cu Domnul.

*

Când eşti odihnit, trăieşti şi-ţi împlineşti chemarea mai cu drag.

*

Pierderea timpului prin divertisment televizat ori

computerizat şi prin satisfacerea poftei de mâncare – dar nu a foamei – te face să laşi garda jos, iar pe fondul lipsei de veghe, Satana profită ca să tragă săgeţile lui arzătoare şi înveninate asupra ta.

Zeul „Amuzament” te îndepărtează de Îndurarea Domnului şi te expune loviturilor vrăjmaşe – căci Satana nu iartă!

Timpul este un dar venit din partea Domnului, iar risipirea lui este lipsă de cumpătare şi de înfrânare.

Vegherea nu este devoţiune, ci urmarea Domnului între odihna trăirii prin duhul şi lucrările necesare supravieţuirii.

*

Buletinele de ştiri devin internaţionale şi globale pentru că atunci când va fi un conducător global, oamenii să fie deja obişnuiţi să asculte ştirile şi să fie dependenţi de ele pentru a-i acorda atenţie Antihristului.

*

Nu există un şablon al urmării Domnului, ci nişte caracteristici ale căii Domnului şi ale urmelor pe care trebuie să păşim după EL şi după cei ce L-au urmat înaintea noastră.

Nu poţi merge pe drumul altuia cu Domnul; chiar dacă urmele sunt aceleaşi, drumul este al tău.

*

Afirmarea de sine este o manifestare şi o dovadă a egoismului, a autocentrării şi a neatârnării de Dumnezeu.

*

Nu vei putea preţui zonele sănătăţii şi nu te vei putea bucura de ele dacă nu ai suferit mai întâi în ele.

*

Ca să poţi beneficia de odihna duhului trebuie să nu fii dependent de pofta trupului după alimente speciale – care e diferită de foame!...

*

Sufletul nu este mântuit decât în măsura în care trăieşte prin duh – ceea ce presupune o subordonare prin răstignire – trăind împlinirea maximă prin duh.

*

Atunci când ai ales ca să iubeşti pe cineva nu îl mai judeci, nu îl mai critici, dar îl accepţi aşa cum este şi îl ierţi când greşeşte.

*

Deosebeşte nevoia spirituală a timpului prin care treci, căci în ea se găseşte Voia Domnului pentru tine şi binecuvântarea ta spirituală de acum.

*

Una din căderile inimii care s-a alipit de Domnul este trăirea prin senzaţii sau trăirea prin pofta după alimente – diferită de foame – când nu te mai porţi aspru cu trupul tău, ci îi urmezi tendinţele după mâncăruri speciale şi după odihnă prelungită, peste refacerea organismului prin odihnă şi relaxare.

Obişnuinţa trupului devine obicei care se manifestă ca o lege care se impune.

*

Când Domnul nu te-ndeamnă ce să faci înseamnă că are încredere în discernământul tău.

Nu-L acuza pe Domnul pentru că nu-ţi dă ce vrei tu şi nu te creşte cum vrei tu – căci Voia Lui este mereu Bună, plăcută şi desăvârşită – dar fă ceea ce ţine de tine pentru EL şi iubeşte-L mereu.

*

Când faci din somnolenţă dumnezeul tău sau locul în care te ascunzi, te refugiezi şi te adăposteşti, atunci te expui săgeţilor Satanei de moarte, de sinucidere, depresie şi gânduri negre, blocându-ţi viaţa din curgerea ei normală şi sănătoasă şi oprind, cu mâna ta, binecuvântările Domnului pentru inima ta.

Dumnezeu ne-a dat viaţa ca să o trăim, nu ca s-o îngropăm, să o distrugem ori să o respingem.

Viaţa inimii se trăieşte cumpătat, prin alipirea de Domnul.

*

Manifestarea roadelor duhului este trăire prin duhul.

*

Când nu te mai poţi alipi de Domnul – pentru că ai ajuns la capătul puterilor tale de a-L iubi şi a te alipi de EL – roagă-L pe EL să rezolve problema inimii tale şi să te ducă EL mai departe. S-ar putea ca să vină EL din duhul înaintea ochilor inimii tale şi astfel inima ta să fie atrasă şi centrată în El.

Când ţi se frânge efortul personal de a trăi şi a umbla cu Domnul atunci nu dispera, căci Domnul are pentru tine o soluţie divină a Harului Său şi îţi va dărui, pe rând, paşii înainte pe urmele Lui.

„Când ÎL am pe EL – căci mi se dăruieşte – necurmat în faţa ochilor” (inimii)...

Relaţia tăcută a inimii cu Domnul din duh... Aşteptându-L cu inima pe Domnul înlăuntru...

*

Când îţi trăieşti viaţa prin ceea ce faci...

*

Acţiunea echilibrată este unul din factorii care menţin sănătatea corpului.

*

Binecuvântările care nu sunt preţuite zboară la alţii care le preţuiesc, dar când banii devin un pericol pentru sănătatea noastră spirituală, Domnul ne dăruieşte pâinea care ne trebuie „ca nu cumva în belşug să uităm de Domnul sau în sărăcie să furăm...”.

Anumite inimi nu sunt capabile de dărnicie decât în sărăcie lucie, căci doar atunci pot înţelege şi pot simţi alături de cei lipsiţi!...

*

Voinţa este organul sufletesc ce împlineşte intenţiile inimii, cu ajutorul minţii şi prin intermediul trupului.

*

„Deşi nu sunt nimic, prin Harul Domnului sunt ceea ce sunt”.

*

Trăind prin manifestarea Duhului zidirea omului nou în Hristos – prin Har.

*

Vinul alterează simţul lăuntric şi dezvoltă trăirea prin senzaţiile trupului, contrar lucrării crucii care a tratat, prin moarte, această trăire prin senzaţii.

*

Când eşti sănătos ai doar o înţelegere intelectuală şi logică a suferinţei – venită din amintirea suferinţelor tale trecute – dar când suferi, unele din priorităţi ţi se schimbă. Dacă aveai preocupări secundare de a face, de a lucra, de a schimba ceva în lumea materială prin activitatea ta, acum, limitat de suferinţă, doreşti ceea ce e esenţial pentru inima ta, şi te rogi şi speri într-o vindecare sau îmbunătăţire a stării de sănătate.

De la o anumită vârstă organismul nostru devine mai fragil în mod progresiv, iar voinţa noastră va trebui să ţină cont de aceasta atunci când vrea să îndeplinească anumite dorinţe şi activităţi.

Suferinţa te păstrează dependent de Dumnezeu şi te ajută să primeşti binecuvântările Lui, cu recunoştinţă.

Ţepuşul din carne poate fi un puternic factor de determinare pentru acţiunile şi lucrările esenţiale în viaţă.

*

Dacă în bucuria ta eşti independent şi singur, atunci puţin loc pentru recunoştinţă are inima ta – dacă are!

Transformă bucuria ta în recunoştinţă către Dumnezeu, căci atunci inima ta va fi fericită cu El – care te va îmbogăţi cu părtăşia inimii Lui...

*

Când te fereşti de orice lăcomie de bani şi de lucruri, inima ta devine liberă (faţă) de lume.

*

Diversificarea activităţii micşorează gradul de oboseală acumulat.

*

Pentru ca tot ce faci să fie esenţial, trebuie să faci totul pentru esenţial, adică – „tot ce faci să faci dintr-o inimă bună ca pentru Domnul şi spre gloria Lui”.

*

O bună atitudine poate să-ţi ridice inima ca să nu mai cazi de oboseală în sufletul tău, căci numai încercând vei descoperi câtă putere de înfăptuire a unui Cuvânt ţi-a dăruit Domnul prin atitudinea bună pe care o trăieşti, şi, cu toate că nu este curgerea vieţii spirituale, poate fi un îndemn al Duhului care înfăptuit te duce mai departe cu Domnul (dacă schimbarea atitudinii vine din îndemnul Duhului).

*

Când trupul îţi joacă feste prin mofturi – şi nu prin nevoi – după mâncare şi somn, retragerea în inactivitate îţi aduce o lipsă în calitatea vieţii din inima ta. „Sufletul inactiv va duce lipsă”, iar „somnolenţa face sufletul apatic” (Solomon). Deşi calitatea vieţii nu se măsoară în numărul acţiunilor, trebuie să menţinem sufletul preocupat în veghere de rugăciune şi muncă echilibrată, căci lipsa de preocupare atrage dezolare, apatie, angoasă şi gânduri negre. Când ai acumulat odihna necesară trăieşte plenar, căci viaţa-i unică, iar timpul nu se mai întoarce.

Orice activitate faci spre gloria Domnului devine valoroasă şi esenţială prin aceasta.

*

Când nu aştepţi nimic de la nimeni, ci eşti hotărât să dăruieşti dragoste lăuntrică tuturor, atunci eşti în odihnă şi-n linişte.

*

Dacă sunt lucruri despre care conştiinţa îşi spune că prin natura lor nu pot fi făcute spre gloria Domnului, evită-le, căci e spre binele tău. Ascultă-ţi inima în ceea ce doreşte să facă spre gloria Domnului.

*

Prin atitudini bune poţi trăi 2-3 zile (Exemple: „Cine se

lipeşte de Domnul este un singur duh cu EL", „A trăi pentru Domnul", „A-L pune pe Domnul înaintea ta")... Dar există şi paşi mai departe cu Domnul.

*

Există grade de cunoaştere spirituală profundă şi experimentată a Domnului, la care nu ajungem decât prin lucrarea crucii care ne omoară trăirea prin spuma sufletului şi a inimii noastre pentru Domnul, ca să-L trăim pe Dumnezeu din ce în ce mai mult, mai adânc, mai aproape, personal, mai spiritual, mai pur.

*

Duhul afirmării de sine prin povestiri, prin expunerea cunoştinţelor şi a argumentelor e frate bun cu duhul neînţelegerii, al impunerii, al neacceptării, al independenţei, al manipulării, al controlului, al siguranţei de sine şi al plinătăţii de sine.

*

Dincolo de cele mai bune atitudini şi de efortul de a împlini cel mai potrivit Cuvânt cu momentul în care trăieşti, când nu mai poţi trăi prin acestea toate şi mori faţă de tine aici, faţă de toate acestea, atunci intri în substanţa duhului. Cunoaşterea Domnului prin duhul este diferită de apucarea Duhului cu putere, de vocea Duhului în omul lăuntric şi de puterea Duhului din mesajul profeţiei.

*

Duhul batjocorii determină pe cel însufleţit de el să se afirme pe sine prin dispreţuirea şi înjosirea celorlalţi – de multe ori sub masca umorului – după cum, duhul criticii îl determină pe cel însufleţit de el să se afirme pe sine prin scoaterea în evidenţă a defectelor micuţe (adeseori) ale celorlalţi, ca să-şi elibereze răutatea din inimă prin critică ori prin batjocură.

Duhul afirmării de sine, al controlului, al criticii şi al batjocorii, sting relaţia cu Domnul, sting duhul rugăciunii şi viaţa lăuntrică.

*

Amestecul în treburile altora, răpirea bunurilor sufleteşti şi spirituale ale altora pentru a ţi le însuşii ca să-ţi manifeşti propriile interese egoiste şi să-ţi hrăneşti orgoliul şi sufletul cu lăturile şi cu zeama roşiatică a lumii prin indiferenţă, prin nesimţire, prin lipsă de cooperare şi de bunăînvoire, prin egoism şi dragoste de lume, sunt o manifestare a influenţei şi a însufleţirii cu duhul răutăţii.

Duhurile demonice care influenţează, însufleţesc, asupresc ori stăpânesc oamenii, se manifestă agresiv prin invadarea mediului social în care trăiesc aceşti oameni şi prin asaltul asupra omului lăuntric al copiilor Domnului. Pentru a rezista acestor asalturi, copiii Domnului au nevoie de ieşirea din zona de atac – dacă Domnul nu-i autorizează ca să lupte cu aceste duhuri – au nevoie de părtăşie cu Domnul şi de hrănirea cu atmosfera cerului. Domnul se retrăgea singur pe munte, în rugăciune, ca să-şi întregească autoritatea zidindu-şi inima, prin Duhul, în părtăşie cu Tatăl. Adunarea împreună a copiilor Domnului se face tocmai pentru zidirea inimii şi hrănirea omului lăuntric, prin ceea ce dă fiecare mădular şi prin Prezenţa Domnului, cu care avem părtăşie în adunare.

Cine respinge Adunarea copiilor Domnului ÎL respinge pe Domnul care vine acolo. Retragerea în cămăruţă şi relaţia personală cu Domnul sunt doar o faţă a monedei. Cealaltă este strângerea împreună, în jurul Domnului, din care curge unitatea pentru părtăşia frăţească sănătoasă.

*

Plinătatea de sine este duşmanul prieteniei şi duşmanul Domnului.

*

Nu te lăsa molipsit de batjocură şi de nemulţumire.

*

Când duhurile răutăţii dau năvală, asaltând lăuntrul tău, rugăciunea şi cântarea inimii în limbi îţi întăresc, zidind, inima ta.

*

Duhul umanismului şi al toleranţei încurajează păcatul prin acord tăcut şi prin complicitatea care nu vrea să supere pe nimeni, dar sunt neputincioase şi nu conţin dragostea care se dăruieşte şi se sacrifică pentru cel în cauză, păstrând poziţia de uniune cu Domnul şi de neparticipare la rău, prin complicitate.

*

În vremurile din urmă oamenii sunt neînduplecaţi, trăind în neînţelegeri.

*

E greu să iubeşti oamenii aşa cum sunt, atunci când sunt amestecaţi în spaţiul intim al vieţii tale.

*

Complicitatea cu batjocoritorul înseamnă participare, într-un procent cât de mic, la atmosfera pe care o produce. Distanţarea şi detaşarea de această atmosferă se face prin discreţie şi sobrietate.

*

După ce Domnul ne-a tratat prin cruce e de datoria noastră să nu mai trăim prin suflet.

Cel care ne poartă în trăirea prin duhul este Domnul. Pentru noi e suficient să dorim aceasta.

Şi pentru că există momente când poţi alege să trăieşti printr-una sau mai multe componente sufleteşti ori prin duhul, vor exista şi momente când vei putea alege să umbli prin duhul în trăirea zilnică şi-n toate treburile şi problemele tale.

Măsura în care murim faţă de izvoarele amare din inima noastră este măsura în care ni se dă – prin Har – trăirea prin duhul.

*

Căci nu vom fi răsplătiţi în cer după mărimea talantului nostru, ci după credincioşia cu care l-am administrat.

*

Nu purta singur grija şi responsabilitatea ta, ci dă-le Domnului.

*

Atâta timp cât îi permitem Diavolului să cânte pe coardele stărilor noastre sufleteşti, nu vom avea libertate să trăim prin duhul. Satana luptă să ne fure libertatea Duhului, dar Domnul este de partea noastră ca să ne atragă spre ea şi să ne-o ofere.

După cum ni se dă uneori puterea de-a alege trăirea prin duhul, la fel ni se dă, uneori, şi Harul acestei trăiri.

*

Să nu-ţi dispreţuieşti vreodată soţul ori soţia în inima ta – dacă vrei să fiţi fericiţi împreună! – căci de câte ori nu ai făcut şi tu lucruri vrednice de dispreţuit?... Ci oferă-i preţuirea şi respectul inimii tale mereu, căci o inimă care se dăruieşte pe sine celuilalt zideşte locuinţa lor în ţara fericită a Iubirii...!

*

Atunci când nu trăiesc prin duhul trăiesc în moarte. Nu trăiesc spiritual decât atunci când trăiesc prin duhul.

*

Dacă fac din administrarea talanţilor preocuparea mea de bază, dar nu din aprofundarea relaţiei cu Domnul, pierd ţinta – care este EL!

*

Umblarea prin duhul presupune să-ţi faci lucrurile de trebuinţă şi să-ţi rezolvi problemele trăind prin duhul, dar şi să trăieşti umblând în Lucrarea Duhului.

*

Uneori Domnul îţi ia o parte din sănătate pentru ca să poţi aprecia viaţa normală şi sănătoasă biologic, pe care o au alţii în jurul tău.

*

Există o parte a închinării şi a părtăşiei inimii cu Domnul în care inima se roagă în limbi şi primeşte părtăşia cu Domnul prin pasaje din Cuvânt – de zidire şi încurajare prin promisiunile Lui – pe care Duhul o ajută să şi le amintească. Aceste pasaje alternează în inimă cu rugăciunea în limbi.

*

Pe măsura înaintării în vârstă multe capacităţi biologice pot să se micşoreze progresiv. Ar fi normal să crească în schimb capacităţile spirituale.

*

Trăirea prin duhul este trăirea prin duhul tău născut din Dumnezeu, care este unit cu Duhul Domnului.

Contrar posesiei (stăpânirii) demonice – când duhul rău te înlocuieşte, te controlează şi te manipulează ca să trăiască prin tine – trăirea prin Duhul Sfânt este o îmbogăţire totală a persoanei tale, care ajunge să trăiască prin Dumnezeul infinit, care îmbogăţeşte şi eliberează infinit persoana ta prin Duhul Său. Sunt două trăiri total opuse: una în robia şi sub stăpânirea demonică, şi una în libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu, care este trăirea prin Duhul Sfânt, prin Har. Slavă Domnului!

Nici o satisfacţie sufletească nu poate fi comparată cu fericirea trăirii prin Duhul.

Foloseşte trăirea prin duhul când ţi se oferă şi nu o risipi în planurile şi-n dorinţele inimii ori în alte trăiri sufleteşti, căci se va duce de la tine şi o vei dori atunci, dar n-o vei avea când ai stins duhul...

*

Încântarea de sine este una din fiicele iubirii de sine, care e „sâmburele duhului satanic" – cum o numea un frate – şi e diferită de fericirea cauzată de o biruinţă.

*

Dezvoltarea limbajului critic este pentru acest specimen (!) de oameni critici, un semn al inteligenţei lor strălucite pe care o uzează, dar nu-şi văd josnicia mizerabilă a răutăţii conţinută în actul critic pe care îl impun altora.

*

Când inima se rătăceşte prin trăirea prin dorinţe, prin dragoste de lucruri şi prin planuri, judecata sănătoasă şi Cuvântul sunt indicatori de bază în trăirea Voii Domnului. Rana inimii şi simţul duhului indică, de asemenea starea ei de fapt.

Când inima se rătăceşte în căile ei şi nu-L mai caută pe Domnul, pierzi şansa de a trăi prin duhul, căci numai printr-o inimă ce-L caută, întreagă, pe Domnul vei putea trăi prin Duhul. Pocăinţa faţă de Domnul – pe care L-am trădat pentru dorinţe ale inimii şi de care ne-am despărţit în inima noastră din cauza lucrurilor – ne va repune în legătura duhului prin dragostea întreagă a inimii pentru Domnul.

*

Posedarea banilor luptă să creeze în suflet sentimentul puterii şi al independenţei.

*

Uneori suferinţa unora este pentru învăţătura şi dezvoltarea faptelor bune ale celor ce au inimă să simtă cu cei ce sufăr.

*

Deşi timpul pentru trăirea în pustiul creştin sufletesc a fost socotit limitat de Domnul, foarte mulţi creştini nu vor să păşească prin Iordanul lepădării de sine şi al lucrării crucii – ca să trăiască prin duh – ci rămân să moară în pustiu, cu cântece şi predici din Cuvânt, dar nu în libertatea slavei copiilor Domnului, prin Duhul.

*

Vorbirea periodică a inimii în limbi pune în armonie părţile componente ale vieţii – trupească, sufletească, socială şi spirituală – situând inima şi voinţa în Voia Domnului. Atunci inima nu mai operează cu dorinţe şi cu lucruri, ci trăieşte viaţa creştină în toată plinătatea – şi nu doar tânjind după ea.

*

Satana poate să pătrundă până la nivel de inimă ca să pună gândurile şi dorinţele lui acolo – dacă inima nu e predată şi abandonată Domnului ori dacă se rătăceşte de la El – dar nu poate pătrunde în duh, unde Domnul ne atrage prin Prezenţa şi prin dorinţele vii ale inimii Sale pentru o anumită perioadă din viaţă.

Dorinţele Diavolului le resimţi ca obligatorii, dar

dorinţele Domnului din duh te atrag şi te inspiră, dar nu te obligă, ci te provoacă, duios şi uşor, ca să le poţi dori, dar nu ca să le execuţi imediat aşa cum le impune Diavolul pe ale lui, în inimă.

*

Putem avea în inimă – din copilărie, din adolescenţă ori de mai târziu – sentimente pentru o persoană de sex opus care n-au ajuns să se definitiveze într-o relaţie încheiată (pentru că era o relaţie nesperată, întreruptă ori interzisă). Iar aceste sentimente răbufnesc uneori, pufăind ca un vulcan activ, nelăsându-ne inima liniştită în prezent.

Cel mai sănătos lucru pe care-l putem face în acest caz este să ne rugăm Domnului pentru pocăinţa, pentru mântuirea şi pentru binele persoanei respective; iar dacă este mântuită, să mijlocim pentru creşterea şi pentru maturizarea ei în asemănarea cu Domnul.

*

Vorbirea periodică, voluntară, în limbi integrează armonios persoana în formele de viaţă trupească, sufletească, socială şi spirituală, iar prin rugăciunea inimii guşti viaţa Duhului; dar trăirea prin Duhul integrează armonios toate părţile vieţii umane în Domnul. Este o treaptă superioară şi un nivel de slavă mai profund.

Dar dacă nu ai acces la trăirea prin Duhul, practică rugăciunea şi vorbirea inimii în limbi, căci aşa vei trăi armonios şi vei gusta şi Duhul.

*

Obişnuirea fără alimente mofturoase, cum sunt: ciocolata, îngheţata, coca-cola, sucurile, vinurile – dar hrănirea cu fructe, cu legume, alimente de bază, marmelade, apă rece – simplifică viaţa şi cumpărăturile, oferindu-ţi bani pentru săraci din economiile tale, sancţionându-ţi îmbuibarea şi scăpându-te de ea.

*

Mincinosul trebuie să-şi ţină minte toate minciunile, ca să nu se trădeze.

Dorinţa de a stăpâni lucruri ce nu sunt ale lor determină hoţii să fure, să mintă şi să excrocheze.

Există un duh al hoţiei care terorizează pe cel minţit şi excrocat, pentru a fi determinat să ofere împrumuturi repetate excrocilor.

*

Ce firav şi plăpând e omul, dar – adeseori – pentru că are o stare sufletească bună, se simte stăpân peste univers.

E drept că cei născuţi din Dumnezeu – dacă trăiesc prin Duhul – participă la lucrurile Domnului prin Har, dar tot plăpânzi şi firavi sunt trupeşte în comparaţie cu duritatea legilor materiei şi cu jungla socială.

*

Cel care iubeşte lucrurile şi banii cheamă peste sine – fără să ştie – duhurile rele, ca să-l însufleţească şi să-l stăpânească pentru a câştiga, a strânge şi a preţui lucrurile şi banii, slujind Mamonei şi lucrurilor care i-au devenit idoli prin preţuire, prin dorinţă după ele şi prin orientarea spre lumea exterioară, dar nu spre Domnul care este Duh, şi spre valorile veşniciei.

*

Nu putem trăi prin Duhul decât prin zonele curăţite din sufletul şi din inima noastră, prin lepădare de sine şi prin acceptarea lucrării crucii. Căci pentru că mai este atâta mizerie în noi – pe care o întrezărim şi n-o vedem – Domnul nu ne poate dărui trăirea permanentă prin Duhul.

Domnul nu ni se mai descoperă, ci ne atrage deseori ca să venim cu inima Acasă la EL, pentru a o instrui în trăirea cu El şi-n dezvoltarea dorinţei care ne duce la El.

*

Există un duh de enervare care te provoacă să te apuce enervarea pentru lucruri mărunte, pe care nu le înţelegi în relaţii, ori care nu-ţi convin, provocându-te să rămâi mult timp în această stare care se manifestă împotriva oamenilor şi a lucrurilor.

Dacă nu recunoşti acest duh şi dacă nu te dezici de el şi nu-l mustri în Numele lui ISUS şi prin sângele Lui, te va însufleţi pentru că i-ai dat acces ca să se manifeste în sufletul tău.

*

Când ne lovesc în faţă practicile unor „religii”, culte şi organizaţii creştine care se bat cu pumnii în piept zicând că tot adevărul e la ei şi numai la ei – considerând pe cei din afara lor drept nişte rătăciţi periculoşi şi pierduţi – să ne punem nişte întrebări simple de judecată sănătoasă şi de bun simţ: „Au fost făcute aceste lucruri de Domnul Hristos? Au fost poruncite de El? Au fost practicate şi învăţate de apostolii Domnului şi de Biserica din Noul Testament – fiind însoţite de Lucrarea Duhului Sfânt – toate practicile, regulile, obiceiurile, tradiţiile şi învăţăturile acestor religii, culte şi organizaţii numite „creştine”, dar extremiste?

Dacă nu...... Cine vede să înţeleagă, iar cine NU VREA să vadă, SĂ NU VADĂ!!!

*

Aprinderea şi mânia întinează duhul.

*

E uşor să dăruieşti când ai de unde să dai, însă când sărăcia te înlănţuie greu, dacă dăruieşti câştigi încrederea că Domnul chiar îţi răsplăteşte mai mult de o mie de ori – NU omul, ci DOMNUL! Crezi că ai putea calcula mărimea binecuvântărilor Domnului pe care le revarsă peste tine dacă tu dăruieşti celor săraci?...

*

Când inima ţi-e pustie şi singură, trăind din inerţie, cere-I Duhului Sfânt să ţi-o umple cu Sine.

*

Activitatea este indispensabilă supravieţuirii, dar trăirea prin activitate este o formă de satisfacţie a inimii. Trăirea activităţii spre slava Domnului este spirituală şi are răsplată în veşnicie. Trăirea prin duhul este ideală. Unul din secretele fericirii este să trăieşti dintr-o inimă bună ceea ce faci, ca pentru

Domnul. Trăirea prin inimă este maximul ce-l poate face un om, dar nu este trăirea prin duhul. Trăirea din toată inima te izolează în propria trăire. Fără Har nu poţi trăi spre slava Domnului.

Nu-ţi impune o formulă de viaţă, dar trăieşte prin Har viaţa, aşa cum ţi-o dăruieşte Domnul.

Trăirea din toată inima produce un mare consum de energie, care va trebui recuperată de către organism – ca să poată supravieţui. Cu cât trăirea aceasta este mai lungă, cu atât recuperarea este mai lungă.

A trăi prin hotărârile inimii, dar fără sfaturile şi fără sensibilitatea ei, este un extremism bolnăvicios şi ciung.

Trăirea din toată inima, dar fără alte amestecuri păcătoase, este persoana însăşi – sau pură plinătate de sine.

Trăirea prin Dumnezeu este cea mai împlinită şi fericită stare de trăire – realizată prin golire de sine şi prin Har.

Coloseni 3:23 „Orice faceţi să faceţi dintr-o inimă bună ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (altă traducere).

Lucrul acesta nu se poate realiza decât atunci când trăieşti prin Dumnezeu.

Trăirea din toată inima este exprimarea totală a plinătăţii de sine şi polul opus al lepădării de sine şi al golirii de sine.

*

Trăirea prin duhul este şi trăirea în duhul rugăciunii.

Mulţumirea şi satisfacţia sufletească pentru ceea ce ai este împotriva trăirii prin Duhul.

Satisfacţia pentru ceea ce faci poate fi şi o confirmare a talentelor şi a vocaţiei, dar şi o piedică în calea trăirii prin duhul – dacă nu o lepezi.

Confirmarea talanţilor este doar o constatare, dar hrănirea inimii cu ceea ce faci stinge duhul.

Neacceptarea revendicărilor Duhului atrage după sine stingerea Lui.

*

Acţiunea permanentă – ca stare a sufletului şi ca activitate a trupului – împiedică unirea inimii noastre cu Domnul. Nu doar sinele este împotriva comuniunii cu Domnul, ci şi activitatea permanentă.

Dacă reuşeşti să întreţii comuniunea cu Domnul şi în timpul activităţilor necesare supravieţuirii şi dacă nu trăieşti prin dorinţele inimii, prin acţiunile voinţei – manifestându-ţi chiar talanţii – şi prin toată inima pentru tine însuţi, ci îţi îndrepţi inima spre Domnul, dorindu-L şi tânjind după EL, atunci vei fi călăuzit şi atras spre inima Domnului tău.

*

Dărnicia este apa ce stinge focul dorinţelor după lucruri.

*

Una din nevoile inimii doritoare după Dumnezeu este aşteptarea Domnului în tăcere, cu speranţa şi încrederea că EL va veni. Aceasta este şi un gen de rugăciune.

*

Capacitatea crescută de cumpărare oferă sentimentul puterii, care corupe şi îmbolnăveşte inima, pentru neatârnare şi independenţă de Domnul sau pentru o încredere egoistă în Domnul, ca să primească binecuvântările care-i împlinesc scopurile.

*

Cine se împietreşte datorită creşterii posibilităţilor de acţionare oferite de bani, a căzut deja în capcana Satanei prin care se închină sinelui său, obiectelor şi Mamonei.

Când consideri aceste posibilităţi drept o creştere a puterii de acţiune, a voinţei, te închini Satanei care-ţi oferă lumea; dar considerându-le ca nişte binecuvântări încredinţate spre administrare de la Domnul, devii mic administrator al bunurilor Domnului. „Fiecare să fie găsit credincios în lucrurile încredinţate lui”.

*

Încrederea în sine este pură idolatrie şi împietreşte inima.

Renunţarea la încrederea în sine aduce bucuria dependenţei de Domnul, care întotdeauna este sănătoasă. „Sufletul meu este ca un copil înţărcat la sânul mamei”. „Acum voi umbla cu sfială până la capătul anilor mei, în amărăciunea sufletului meu. Doamne, prin aceste lucruri trăieşte omul şi în toate aceste lucruri este viaţa duhului meu”.

*

Să-ţi poţi stăpâni stările şi atitudinile sufletului pentru ca să trăieşti prin duhul; dar ca să-ţi poţi stăpâni stările şi atitudinile rele sufleteşti, trebuie să le recunoşti.

Tot ce împietreşte inima este definitiv stricat şi rău.

„Cine se încrede în inima lui este un nebun”. „Fiţi copii la răutate” presupune să renunţi la răutatea nebuniei de a te încrede în inima ta, pentru a fi ca un copil înţărcat în inima ta, lângă Domnul, relaţionând astfel cu oamenii, dar folosind o judecată matură.

*

Nu-ţi lăsa duhul agitat de graba şi de munca vieţii, ci trăieşte înlăuntrul liniştit, dar nu trăi prin trup.

*

Prezenţa Duhului Sfânt şi atingerea Lui în inima omului o schimbă mai mult ca orice. Domnul nu desparte darurile Lui şi binecuvântările Lui de inima ta. Trăirea darurilor Duhului este manifestarea puterii Lui în duhul tău, la care participă şi inima ta, trăind prin Duhul.

Există şi o trăire în adâncurile luminii şi infinităţii Duhului, când inima se desparte de orice pentru a se uni cu Domnul. Lupta inimii pentru lepădare de tot ce are şi de sine este un antrenament care o conduce în adâncurile infinite ale lui Dumnezeu. Puterea Duhului este diferită de viaţa duhului de înviere – la care se ajunge prin lepădare de sine şi de tot ce ai – aşa cum diferite sunt culorile curcubeului. Simţul vieţii duhului te centrează în Dumnezeu cu inima ta – care devine conştientă numai de Dumnezeu şi de viaţa Lui – pierzând sentimentul posesiei binecuvântărilor Domnului, care i s-au dat spre administrare.

Dacă inima este atinsă şi înviorată prin puterea Duhului din darurile Lui spirituale, ea se hrăneşte, de asemenea, cu Dumnezeu când trăieşte simţind viaţa Duhului prin unirea cu Domnul dinlăuntrul omului ascuns al inimii.

Viaţa te hrăneşte, dar puterea acţionează. Dacă tu – când eşti atins de puterea Duhului Domnului în duhul tău – alegi să trăieşti doar prin sufletul tău şi prin producţiile sufleteşti ale altora (mai mult sau mai puţin curate), ai nevoie de tratarea prin lucrarea crucii în sufletul tău, pentru a putea ajunge la trăirea temporară şi îndelungată prin viaţa duhului.

*

Binecuvântările Domnului îţi mângâie inima.

*

Nu lăsa să ţi se agite duhul prin participarea inimii la agitaţia trupului din timpul acţiunilor, ci imprimă şi trupului şi inimii pacea şi liniştea duhului.

*

Cărţile istorice ale Bibliei îţi echilibrează şi îţi liniştesc inima din agitaţia, din neliniştea şi tulburările vieţii.

*

Trăirea din toată inima provoacă rostogolirea unor evenimente ireversibile, pe care le determini fără să prevezi prea mult şi fără să te sfătuieşti cu cineva.

Doar o inimă bună va trăi înţelept şi cu bun simţ, reuşind – dacă acceptă lucrarea crucii – să trăiască prin duhul, pentru slava Domnului.

Duhul de agitaţie se amestecă în trăirea din toată puterea inimii, pentru a fi greu de descoperit.

*

Durerea rupe coarnele celui ce vorbeşte de sus, celui orgolios, împietrit, nestăpânit, sălbatic, aprig, sireap şi buiac.

Voinţa este o chestiune de inimă amestecată cu sufletul. Smerenia începe de la voinţă (atâta vreme cât inima e blocată datorită diverselor atitudini ori stări).

Numai după ce voinţa a fost zdrobită prin durere, va

accepta să elibereze inima din ghearele cu care o blochează şi va accepta trăirea prin duhul.

Nelepădarea posesiilor pe care le păstrezi în inimă o preocupă, o împietresc şi-L scot afară pe Domnul din ea. Inima nu poate fi plină decât de un singur lucru o dată, sau de o singură persoană, căci este creată să nu poată fi preocupată decât unilateral. O inimă împărţită este o inimă trădătoare, ce vrea să slujească doi stăpâni. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni!” Ori ai inima preocupată de Domnul ori de orice altceva – care este IDOL!...

Eliberăm trăirea noastră prin duhul când inima ne este preocupată numai de Domnul (chiar dacă mintea execută diferite lucruri). Golirea inimii de ORICE şi preocuparea ei numai de Domnul ne deschide trăirea prin duhul.

Diavolul se luptă să ne injecteze în inimă preocupări pentru lucruri, dorinţe, îngrijorări din minte şi orice ne-ar putea distrage de la preocuparea de Domnul, pentru a ne bloca inima şi accesul la trăirea prin duhul, împotriva căreia el nu mai are arme pentru că tu vei trăi prin Dumnezeu, împotriva căruia Satana n-are nici o şansă.

*

Orice substanţă ce creează dependenţa omului este făcută printr-o producţie ispirată demonic, pentru că Dumnezeu l-a creat pe om liber, dar cel care îi fură libertatea este slugă satanică. Să nu confundăm aceasta cu faptele repetate care devin obicei.

Obişnuinţa inimii îi determină drumul – dacă nu hotărâm să îi schimbăm preocuparea – căci dacă a fost obişnuită cu o anumită preocupare, se va tot întoarce la ea până vom reuşi să-i imprimăm obişnuirea cu altă preocupare.

*

Predicatorul se poate simţi important pentru sine însuşi vorbind altor oameni, dar dacă lucrarea lui nu este importantă pentru Dumnezeu, tot ce face el este zero.

*

„Durerea curăţă părţile dinlăuntru ale omului”.

*

Preocuparea cu dărnicia goleşte inima de pofta altor lucruri.

*

Dacă nu-ţi poţi goli inima pentru Domnul, smereşte-ţi voinţa – căci aceasta este în puterea ta – iar inima va răspunde şi se va supune.

*

Când duhul îţi străfulgeră inima cu dorinţa după Dumnezeu, urmeaz-o, căci altfel pierzi şansa de azi de a-L atinge şi de a-L gusta pe Domnul cu această inimă a noastră „nespus de rea şi de înşelătoare”.

Noi nu ne putem schimba inima, dar ne-o schimbă Domnul atunci când ne atinge. Noi ne putem doar pune în poziţie de receptivitate pentru Domnul, prin voinţa noastră.

*

Nu aştepta nimic de la nimeni, dar aşteaptă toate lucrurile de la Domnul.

*

Dorinţa se naşte în inimă, dar poate încolţi şi prin gândurile minţii dacă nu veghezi la porţile ei, hotărând ce vei lăsa ori nu să intre şi să vieţuiască-n capul tău.

Dacă-ţi laşi inima să ţi se alipească de orice altceva decât de Domnul, acel ceva îţi va usca omul tău lăuntric, căci te va ocupa, te va preocupa şi te va frământa până la ruină şi distrugere.

Arderea dorinţelor după lucruri în neîmplinirea lor prin suportarea şi lepădarea lor, le va transforma în cenuşă, iar alipirea inimii de Domnul şi preocuparea cu Împărăţia Lui, cu dreptatea Lui şi cu lucrurile de sus, îţi vor oferi libertatea deplină în Domnul, cu fericire şi împlinire totală.

Talanţii fac parte din Împărăţia Domnului.

*

Plinătatea de sine, datorată sănătăţii şi capacităţii de exercitare a voinţei prin trup, trebuie înlocuită cu smerenia inimii. „Voi trăi cu sfială şi în amărăciunea sufletului meu, căci prin aceste lucruri trăieşte omul şi în acestea este viaţa duhului meu”.

*

Omul a cărui inimă nu se roagă are o inimă împietrită ori idolatră.

Rugăciunea inimii odihneşte în linişte întreaga persoană şi fiinţă.

Nu-ţi lega inima de lume, nici de dorinţele planificate pentru lucruri, ci leag-o de Dumnezeu, „căci lumea şi pofta ei trece, dar cine face voia Domnului rămâne în veac”.

Exersează-ţi inima să se desprindă de dorinţele sale şi să se lipească de Domnul.

Trăieşte din toată inima, dar pentru Domnul, nu pentru tine.

*

Nu chiţibuşii lucrurile groase, priveşte în jur, lucrează cântând, căci aşa ai spor şi lucrezi repede şi mai uşor.

*

E bună trăirea din toată inima pentru Domnul, dar trăirea prin duhul e mai adâncă şi odihneşte toată fiinţa.

*

Una din cauzele durerilor este păcatul trupesc, sufletesc şi al inimii.

Domnul tratează prin suferinţă persoana şi pentru dezvoltarea capacităţii de înţelegere a acesteia, pentru dezvoltarea şi reluarea mijlocirii, pentru curăţirea inimii şi a sufletului de împietrire, de trăirea prin inimă pentru sine, de neînduplecare, de darea drumului gurii la rău, aroganţă, orgoliu, importanţă de sine, plinătate de sine, mulţumire de sine, autocentrare, egocentrare, iubire de sine, dragoste de lucruri, alergare şi dorinţă după lucruri, legarea inimii de

dorinţe, de planuri, de persoane. Domnul tratează persoana prin suferinţă şi pentru lipsa mijlocirii pentru Trupul lui Hristos, pentru toţi oamenii, pentru autorităţi, pentru familie, pentru cei pierduţi, pentru împlinirea planurilor Domnului, a Voinţei Lui şi a dorinţelor Lui pentru vremea de acum, pentru biruinţa Vieţii Domnului în structuri moarte de Adunări şi organizaţii creştine moarte, pentru ca Viaţa să organizeze şi să armonizeze Trupul lui Hristos-credincioşii, pentru scoaterea, dezvoltarea şi înmulţirea mijlocitorilor, a apostolilor-profeţilor-evangheliştilor-păstorilor şi învăţătorilor şi a tuturor darurilor Duhului, pentru dezvoltarea-zidirea şi creşterea tuturor mădularelor armonios înmănunchiate în Trup, pentru creşterea cetelor, a numărului de ucenici şi a bătrânilor etc.

*

Păcatul văzut de care nu te-ai pocăit te duce direct în iad – dacă nu eşti născut din DUMEZEU – sau „te dă pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii, ca să te-nveţi să nu huleşti şi ca duhul tău să fie mântuit în Ziua Domnului”.

Mândria blochează inima şi mintea şi orbeşte spiritul şi capacităţile lui.

Smerenia este colivia ce coboară până în adâncurile duhului. Mijlocirea odihneşte organismul mai mult decât somnul.

Rugăciunea este cea mai puternică şi specială unealtă de lucru a creştinului.

*

Nu lucra şi nu acţiona cu răutate faţă de lucruri şi faţă de organismul tău, căci aşa cum se obişnuieşte inima ta, aşa va fi şi cu oamenii.

*

Există un duh de insensibilitate, de ţâfnă şi de aciditate care se luptă să te influenţeze să fii morocănos, acid şi rău la orice atingere a celorlalţi care ar fi împotriva părerilor şi convingerilor tale – chiar dacă atingerea celorlalţi nu este împotriva ta – iar acest duh cu care colaborezi te face să ripostezi acid, violent şi rău.

Numai Duhul Domnului ne poate ajuta să discernem acest duh rău la noi şi la alţii. Când sugrumi răutatea limbii şi a inimii, eliberezi capacitatea de a iubi.

Răutatea – chiar şi răutatea faţă de lucruri şi faţă de acţiuni – îţi macină, îţi stresează şi-ţi rupe organismul de oboseală. În momentul când ai lăsat bunătatea inimii să te părăsească, tu singur te macini şi te distrugi pe tine însuţi, căci „tu singur te pedepseşti cu răutatea ta şi vei vedea ce rău şi ce amar este să părăseşti pe Domnul” – care este Bun.

Atitudinea de răutate, de pedepsire, de punere la punct, de răzbunare pe lucruri prin iuţime şi ripostare prin acţiune, de acţionare cu răutate în lumea materială, provoacă stări şi sentimente care-ţi distrug organismul de la creier la inimă, de la sistemul muscular şi nervos la aparatul circulator, distrugând oganismul şi măcinându-l treptat şi în întregime.

Iertarea, facerea de bine celui ce te calcă pe nervi şi pe bătături, luarea atitudinii de bunătate faţă de el, te vindecă pe tine şi te fac fericit.

Inima bună este o inimă mică, în care nu încape decât Dumnezeu.

Inima rea este largă cât lumea şi în ea încape eul cu tot iadul ce ţine de el. „Strâmtă este poarta şi îngustă este calea...” Cu cât ţi se măreşte inima să cuprindă altceva decât Domnul, ai alunecat spre „calea largă – şi mulţi sunt cei ce merg pe ea”.

O inimă blândă şi liniştită este de mare preţ. Inima bună se luptă să nu-L cuprindă decât pe Domnul în ea şi să meargă pe calea îngustă ori de câte ori răutăţile altora se luptă să o provoace la ripostă, ca să meargă pe calea largă.

*

O inimă care se agită oboseşte organismul mai mult decât activităţile pe care trebuie să le execute. O poţi opri din agitaţie, împlinind Cuvintele Domnului, după cum urmează: „Opriţi-vă şi să ştiţi ca Eu sunt Dumnezeu”, 2 – „Totul să tacă înaintea Domnului, căci El s-a sculat în locaşul Lui cel sfânt” şi 3 – „Dacă fiecare va intra în el însuşi şi îşi va recunoaşte rana inimii lui...”.

Recunoaşterea rănii inimii tale şi privirea spre ea îţi pune lăuntrul în ordine, îţi dă profunzime, odihnă şi atingerea duhului, căci rana inimii te duce drept în părtăşia duhului, provocându-te să investeşti în Împărăţia Domnului. Rana inimii te păstrează în duhul, chiar dacă în inimă, la suprafaţă, se mişcă valurile dorinţelor.

*

Simţirea duhului este una, iar lumina duhului este alta, viaţa duhului mişcându-se în omul lăuntric.

*

Rana inimii este sarea pe care Domnul nostru o aruncă în izvoarele inimii noastre pentru a ne oferi accesul în duh prin această rană, căci numai duhul născut din Dumnezeu poartă în el esenţa vieţii divine, care va putea vindeca izvoarele inimii.

Rana inimii tale este uşa prin care pătrunzi în Duhul Domnului, exact în ceea ce vrea EL să-ţi spună acum şi-n cercetarea cu care EL te pătrunde şi te caută în inima ta.

Dacă manifestarea darurilor Duhului Sfânt este o arătare exterioară a Lucrării Duhului, atunci trăirea în duhul este o manifestare lăuntrică a Duhului Sfânt, în care tu trăieşti în acea parte din Domnul – ce locuieşte în tine – care este omul lăuntric născut din Dumnezeu. Intrând prin rana inimii în duhul, trăieşti în omul lăuntric ceea ce Duhul Sfânt lucrează în acel moment. Rana inimii se schimbă după cum trăirea noastră în lume se schimbă şi după cum se raportează inima noastră la trăirea în lume şi în societate. În funcţie de reacţia inimii noastre şi de motivaţia ei – căci inima este cheia de funcţionare a persoanei – rana inimii noastre se schimbă în contextul schimbării vieţii pe care o trăim pe calea pe care mergem după Domnul Hristos – ori de capul nostru – sau după lume.

Schimbarea sediului persoanei din minte-voinţă-sentiment-temperament ori inimă în duhul, se face prin acceptarea lucrării crucii în toatea aceste zone ale persoanei şi prin recunoaşterea rănii din inimă. Trăirea acestei răni este o trăire în duhul. Deşi trăirea în duhul poate fi mult mai

complexă, prin rana inimii ai intrare în duhul şi ai acces la schimbarea sediului persoanei din suflet în duh. Poţi trăi în rana inimii tale – şi aceasta echivalează cu o zonă a trăirii în duhul – chiar şi în timpul acţiunilor fizice şi al relaţiilor, căci Duhul Domnului te cercetează şi lucrează în tine (prin rana inimii tale), în funcţie de locul în care se află persoana ta la un moment dat.

*

Pierderea timpului este un păcat. Şi dacă informaţia trece dincolo de limitele informării şi ale curiozităţii necesare dezvoltării controlate prin duhul a intelectului tău, atunci devine pierdere a timpului. Iată de ce filmele, prin izvorul lor de naştere care este „istorisirea închipuită”, plus violenţă, sex, crimă, alcool, droguri, dezmăţ şi desfrâu – care toate întinează duhul – dincolo de limitele nevinovate de informare, devin o pierdere de timp şi o provocare artificială a emoţiilor care le va uza, le va toci şi le va hipersensibiliza pentru ispitele păcatului. Informarea prin filme este foc în sân. Excepţie fac documentarele curate, căci ele încearcă să redea realitatea.

*

Inspiraţia şi înţelepciunea ca înţelegere sunt capacităţi ale inimii dăruite de Domnul. Dar există şi o inspiraţie demonică a fiilor Satanei.

*

Cine iubeşte lucrurile din lume nu se satură de ele nici dac-ar avea întreg pământul.

*

Demnitatea celui ce-şi câştigă pâinea cu sudoare...

*

Trăirea prin minte şi controlul exercitat prin minte închid duhul, căci la duhoarea cărnii, duhul se retrage şi se blochează.

*

Păgubirea cuiva este nedreptate. Povestirea relelor cuiva este defăimare, iar nedrepţii, defăimătorii, zgârciţii, închinătorii la sine – autocentraţii - cei plini de sine şi mulţumiţii de sine,

iubitori de sine, cei lacomi de bani, nu vor intra în Împărăţia Cerului.

*

Energia dimineţii, când trupul are o bună capacitate şi dispoziţie de acţiune (dacă persoana a folosit noaptea pentru odihnă!)...

*

Importanţa de sine şi siguranţa de sine determină omul să se simtă atât de capabil, important şi perspicace încât trebuie să-i controleze, să-i manipuleze şi să-i pună la punct şi pe alţii, pentru că aşa cum crede şi cum face el e cel mai bine – consideră „majestatea" sa Eul împuţit şi scârnav.

*

Blândeţea dăruieşte liniştea şi odihna inimii de frământările dorinţelor şi planurilor ei şi de neliniştea acţiunilor ei, iar smerenia te conduce direct în adâncurile duhului.

*

Ce uşor se obişnuieşte omul cu bunăstarea, ajungând repede să considere binecuvântarea drept ceva ce i se cuvine şi devenind astfel incapabil de recunoştinţă pentru Harul Domnului.

*

Duhul comerţului se luptă să influenţeze şi să însufleţească pe oricine poate, ca acesta să cumpere şi să consume cât reuşeşte, dar să nu împartă cu alţii.

*

Cine se închină duhului materialismului, preocupându-se prima dată de lucrurile materiale pentru treburile lui şi dorindu-le în majoritatea timpului vieţii sale, este un idolatru peste care Domnul va trimite şi suferinţe insuportabile, ca să-l cerceteze şi să-l determine să-şi înţeleagă păcatul şi să-şi plece voinţa, supunându-se Domnului şi ca să se preocupe de Împărăţia cerurilor şi de Dumnezeu – ce îl va ajuta să-şi rezolve treburile, fără să se închine Mamonei şi Satanei..

*

Nu te grăbi să termini lucrul şi după aceea să trăieşti, ci trăieşte (şi) în timp ce lucrezi.

*

După ce Domnul îngăduie să treci printr-un necaz, simţi o mare biruinţă când ajungi din nou să trăieşti viaţa ta obişnuită şi, în plus, eşti îmbogăţit cu experienţa dobândită prin necaz şi cu bucuria încrederii în Domnul, care te-a scăpat şi nu te va părăsi.

*

Bătrânii sunt contactul nostru cu trecutul şi cu o parte din înţelepciunea generaţiilor care nu mai sunt.

*

Blândeţea inimii te duce în Prezenţa Domnului şi îţi dăruieşte odihnă.

*

Dacă cel sănătos nu învaţă să-şi dăruiască sănătatea ajutând pe cei bolnavi şi neputincioşi, nu are preţuire şi recunoştinţă pentru sănătate, sfârşind prin a-şi pierde răsplata pentru acest talant dăruit de Dumnezeu.

*

Stările care-ţi impun o anumită culoare sufletească şi determină un disconfort în odihna şi-n liniştea inimii sunt – împotriva transparenţei normale a sufletului – injectate demonic.

*

Durerea te leagă ca să nu-ţi risipeşti energia în ceea ce vrei tu, ci în lucrurile esenţiale, pentru care te aşteaptă Domnul. Durerea este unul din focurile lui Dumnezeu.

*

Nu-ţi comunica toate gândurile şi amănuntele evenimentelor celui pe care îl iubeşti – căci îl vei obosi şi nu vei dezvolta relaţia voastră, ci o vei stagna prin monolog – dar comunică, întreabă şi provoacă tot ce vă ajută să trăiţi împreună cu inimile voastre.

*

Banii oferă sentimentul puterii, iar cine ţine punga este în pericol.

*

Concizia ce închide înţelegerea în expresii criptate este o expresie a inteligenţei răutăcioase. Simplitatea este o expresie a bunătăţii şi foloseşte cuvinte şi expresii simple, care deschid înţelegerea spre un sens înalt.

*

Prin frustrarea, blazarea şi nemulţumirea netratate, răutatea prinde prilej de manifestare – dacă nu veghem.

*

Acolo, în timpul durerii insuportabile, inima ta învaţă şi dezvoltă supunerea şi dragostea de Domnul ori se răzvrăteşte, cârteşte şi murmură, îndepărtându-se de Domnul.

Suferinţa îţi lărgeşte inima. Nu scoate pe nimeni din inima ta. Iubeşte-i pe toţi, chiar dacă trebuie să ai şi relaţii rezervate din cauza nepocăinţei unor fraţi ori a răutăţii unora, cu care-i necesar să fii înţelept ca şarpele.

Durerea insuportabilă te absoarbe în sine şi, acolo în ea, eşti numai tu cu Dumnezeu, cu care ori te uneşti ori te lupţi răzvrătindu-te.

*

Ca să poţi învăţa pe cineva trebuie să fii trecut tu prin ce-l înveţi.

*

Duhul Domnului nu ţine cont de culorile politice ale celor ce vor să guverneze lumea. Duhul securităţii ceauşiste s-a unit cu duhul naţional pentru a-şi atinge scopurile. Chiar duhul unor culte s-a unit cu duhul naţional pentru a orbi românii şi pentru a-i păstra de partea sa, dar indiferent ce alianţe de duhuri s-ar constitui şi ar fi acceptate de oameni pentru interesele lor, Duhul Sfânt e curat şi nu robeşte oamenii, ci vrea să-i elibereze în sfinţenie, în înţelepciune, în bunătate, dragoste şi fericire.

*

Biruieşte frica, neîncrederea, îndoiala şi deznădejdea, trăind şi hrănindu-te cu încrederea în Domnul şi-n „Voia Lui care este bună, plăcută şi desăvârşită”, bizuindu-te pe Domnul şi sperând în Bunătatea Lui. „Domnului îi place de cei ce se tem de EL, de cei ce speră în Bunătatea Lui” (Psalm 147:11).

*

Deşi de obicei noi oamenii avem alte priorităţi şi valori decât Domnul, pentru El contează mai mult o inimă curată şi sensibilă decât marile realizări ale omenirii, şi decât o mie de oameni sănătoşi care se zbenguie de capul lor.

Cuptorul de foc al curăţirii nu e uşor, dar argintul şi aurul pur sunt de mare preţ.

Nu dori suferinţa nimănui pentru că nu ştii dacă o poate purta. Fă-ţi timp să stai cu Domnul tău în cămăruţă, ori vrei să fii legat prin suferinţă ca să te poţi opri?...

*

Părtăşia cu Domnul în cămăruţă e mai importantă decât folosirea talanţilor. Când nu mai poţi să faci efortul rugăciunii, deschide-ţi inima spre Dumnezeu.

*

În valea durerii tale aşteaptă-L pe Domnul. Încrederea în Domnul este o păşune de viaţă pentru inima ta.

*

Şi dacă Domnul te-a lăsat să te conduci o vreme prin duhul literei, deschizând Biblia la întâmplare, vine timpul când litera te omoară şi atunci va trebui să ÎL auzi pe Domnul şi să înţelegi Biblia raţional şi prin duhul tău născut din Dumnezeu.

*

Lăudăroşenia este gâdilarea inimii mulţumită de sine, care-şi atribuie calitatea faptelor pe care Dumnezeu a ajutat-o să le facă şi care, în loc să-L laude pe Domnul, se laudă pe sine.

*

O inimă dură şi împietrită nu devine blândă şi bună decât prin zdrobire şi prin suferinţă.

*

Ca slugă ce este, raţiunea se poate rătăci – cu toată logica ei – în funcţie de motivaţia inimii. Dar judecata sănătoasă, bazată pe experienţa cu Domnul, pe Cuvânt, pe cunoaşterea Domnului prin Duhul Scripturii, care locuieşte în fiecare copil al Domnului şi care a insuflat scrierea Bibliei, împreună cu sfatul altor fraţi care ne sunt mădulare în Trupul Domnului şi împreună cu mărturia dată de Duhul, acestea nu se pot rătăci căci ÎL au pe Duhul Domnului Călăuză şi Cuvântul inspirat de EL ca lumină.

Gândiţi-vă ce îmbogăţiţi am fi dacă am pune în comun cunoaşterea personală a Domnului, trăită de fiecare din copiii Lui, într-o părtăşie ori în mai multe – căci cunoaşterea Domnului se dezvoltă cu trecerea timpului...

*

Unirea duhului cu inima, coborârea minţii în inimă, rezonanţa minţii în suflet şi rugăciunea inimii sunt lucruri diferite.

*

Dacă încrederea ta este în bani şi nu în Dumnezeu, care te va ajuta să-ţi câştigi pâinea, atunci banii sunt idolul tău.

Dacă speranţa ta este în sănătate şi nu în Domnul care ţi-o poate dărui, atunci ai făcut din sănătate un idol.

*

Deznădejdea se învinge prin încrederea în Domnul, prin speranţa în Bunătatea Domnului şi prin bizuirea pe EL.

*

Când mă rog: „Duhule Sfânt umple-mă Tu”, El mă umple cu sensibilitate, cu smerenie, cu blândeţe, cu bunătate şi cu tot ce îmi lipseşte şi-mi face posibilă comuniunea inimii cu Domnul. Aceasta este ceva cu totul diferit de „intrarea minţii în inimă” – practicată de unii mistici creştini – care este unul din eforturile lor de unire cu Domnul, dar fără acces obişnuit în duh. În urma rugăciunii „Duhule Sfânt, umple-mă Tu”, Domnul îmi dă trăirea prin Duhul în ceea ce-mi lipseşte, dar şi în lumea reală

şi nu produce izolarea şi îndepărtarea de alte suflete pentru apropierea de Domnul – aşa cum o produce intrarea minţii în inimă – dar oferă relaţionarea cu ceilalţi, prin inimă şi duh.

*

Când este descoperit, duhul literei Scripturii inspiră frica de Biblie pentru a-l împiedica pe om să-L descopere pe Dumnezeu, în Biblie, în mod raţional.

*

Autocompătimirea este expresia dragostei de sine într-o manieră ce izolează omul în propria durere, în neputinţă şi necaz astfel încât nu mai percepe suferinţa din jur şi realitatea într-un mod obiectiv, iar împreună cu disperarea, cu tristeţea şi cu gândurile negre sunt boli sufleteşti în care sufletul intră ca pe nişte şine, ce scot omul din perceperea normală a vieţii. E drept că bolile fizice te limitează, dar nu te lăsa îmbolnăvit sufleteşte de Diavol, ci „supune-te lui Dumnezeu şi împotriveşte-te Diavolului tare în credinţă, iar el va fugi de la tine".

Profitând de o stare de boală îngăduită de Dumnezeu, diavolul se luptă să intre în viaţa noastră cu izolare, cu tristeţe, cu disperare, depresie şi sinucidere, iar dacă nu ne luptăm cu acestea şi nu ne împotrivim lor, ni le va injecta în suflet spre distrugerea noastră.

Veghea şi acţiunea echilibrată fac parte din normalitate, pentru că somnolenţa – chiar în stare de boală – este un teren mlăştinos unde te atacă diavolul.

Ura şi scârba faţă de propriul trup sunt sentimente demonice insuflate în suflet.

Demonul şi ispita depresiei sunt ca oricare alt demon şi ispită cu care trebuie să lupţi şi să le rezişti; chiar dacă mai cazi şi şchiopătezi în timpul luptei, rezistă stând de partea Domnului – şi vor fugi de la tine. Căci în final va birui în viaţa ta cel de partea căruia treci tu.

Când neliniştea şi frământarea inimii mele cresc, mă refugiez în încrederea în Tine, Doamne.

*

Cred că Domnul vrea să dezvolte în noi speranţa împotriva oricăror îngrijorări, disperări, depresii şi dureri – şi în ciuda lor – o speranţă în Domnul, în Bunătatea Lui şi-n Voia Lui perfectă, pentru ca, indiferent de situaţia prin care trecem, să putem trăi cu încredere în Dumnezeu, cu speranţă şi prin dragoste.

*

Chiar dacă L-ai gustat pe Domnul ca Dragoste, Iertare, Viaţă, Pace, Bucurie, Pâinea şi Apa Vieţii, cinând cu EL cu toată capacitatea inimii şi fiinţei tale, EL nu vrea să-ţi hrănească în continuare emoţiile tale, ci vrea să sature inima ta cu Duhul Său, care este mai presus şi dincolo de emoţiile noastre.

*

Câtă vreme îţi laşi inima legată de orice altceva, nu se poate lega de Domnul în întregime. „Cine nu se leapădă de tot ce are...”

Dezvoltarea relaţiei cu Domnul este – poate – cel mai important talant...

*

Când ceri ajutorul Domnului, EL ţi-l va oferi fie că-ţi este mai greu, fie mai uşor în ceea ce faci, dar EL nu te va lipsi de ajutorul Lui.

Îngrijorarea îmbolnăveşte inima, dar încrederea în Domnul o zideşte.

*

În focul suferinţei se dovedesc adevăratele valori şi arde tot ce nu are valoare.

Deşi pentru cei mai mulţi – din cei mari în ochii lumii – oamenii nu sunt decât nişte mijloace pentru atingerea scopurilor lor, în focul suferinţei persoana umană rămâne o valoare pentru care a murit Însuşi Dumnezeu!...

Persoanele care urmăresc lucruri fără valoare se devalorizează pe ele însele. Deşi sistemele de valori sunt diferite la grupuri şi comunităţi diferite şi sunt variabile la fiecare

persoană în timpuri diferite, există valori de bază încadrate în valorile Creatorului omenirii şi universului – fără de care o persoană nu poate trăi sănătos şi nu poate avea o veşnicie fericită.

*

Deşi valoarea unei persoane nu stă în utilitatea ei, utilitatea este un dar şi o datorie a persoanei către ceilalţi. Valoarea persoanei stă şi în măsura dragostei inimii pe care o oferă celorlalţi.

În cazul în care lipsa utilităţii sociale şi familiale nu e rezultatul unui handicap, ea este expresia unui egoism feroce şi a unei iresponsabilităţi josnice. Responsabilitatea cuprinde şi capacitatea de a face binele personal şi comun. Binele personal, pe lângă autoîntreţinere, cuprinde şi dezvoltarea personală sănătoasă bio-psiho-socială şi spirituală. Cine se cramponează în aceeaşi condiţie şi stare, urăşte binele. Făcător de rele înseamnă şi îngheţat în propria ta stare, fără să-ţi doreşti, fără să cauţi şi fără să lupţi pentru o schimbare în bine. Deşi nu avem toţi aceeaşi putere de responsanbilitate socială, dorinţa pentru binele celor defavorizaţi şi pentru binele cetăţii ne poate transforma în mijlocitori – în perioadele spirituale ce oferă capacitate de luptă – şi în nuclee pentru dezvoltarea şi transmiterea binelui. Una este să dăruieşti din surplus, dar alta din sărăcie. Valoarea darului se calculeză după cât îţi mai rămâne ca să trăieşti.

Nu putem aştepta iubire de la un necreştin, dar creştinul care n-are dragoste nici pentru Domnul nici pentru o viaţă sfântă, nu mai e creştin. Una este să te bălăceşti în compromis şi alta să suferi din cauza lui. Viaţa lui Dumnezeu din omul lăuntric va striga după libertate în ciuda unui suflet compromis care o leagă; iar în cele din urmă disciplina Duhului va trata cu foc sufletul compromis. Cât timp mucul nu e stins şi cât timp Biserica e jos pe pământ, mai este speranţă, dar veghează să nu stingi duhul.

*

Dacă nu acceptăm durerea pe care nu o putem opri, devenim răzvrătiţi şi depresivi, dar dacă acceptăm lucrarea suferinţei cu limitările şi dependenţa ce le produce, Domnul ne transformă inima într-o perlă vie, din care vor radia viaţa şi iubirea.

*

Domnul vrea să nu ne cramponăm trăind pentru noi în inima noastră – indiferent prin ce trecem – ci să ne deschidem inima spre EL.

*

Uneori speranţa se naşte din mişcarea presiunii şi a suprasolicitărilor asupra noastră. Nu suntem capabili de toate rolurile social-umane, dar fiecare putem îndeplini unul sau mai multe roluri în care funcţionăm la capacitatea maximă cu care am fost creaţi de Domnul. Unii dintre noi învăţăm cel mai bine din experienţa personală – ceea ce nu este neapărat o calitate – ci un mod de a da cu capul de grindă, ca să înţelegi pragul. Deşi Domnul nu condamnă felul în care noi funcţionăm, EL vrea să ne dezvolte capacitatea de înţelegere şi perceperea Înţelepciunii Lui, prin sensibilitatea inimii. Depinde şi de noi dacă acceptăm sensibilizarea şi disciplinarea făcută de Duhul Domnului.

*

În faţa vieţii şi a morţii lucrurile materiale nu valorează nimic. Banii sunt un mijloc şi o binecuvântare, dar cine face din ei un scop devine robul lor şi sluga Mamonei.

*

De multe ori inima este flămândă să trăiască Prezenţa Domnului manifestată prin extaz şi vrem să-I impunem Domnului aceasta – supărându-ne pe EL dacă nu vine la noi prin extaz – ca şi când acesta ar fi singurul mod în care EL vine la noi. Dar Domnul vrea să ne crească pentru a-L percepe în diferite moduri prin care ne arată că EL e cu noi, unul din acestea fiind extraordinara şi simpla Lui promisiune: „Şi iată că Eu sunt cu voi până la sfârşitul zilelor”. Dacă ne încredem şi ne

bizuim pe promisiunea Lui, inima noastră va fi zidită prin Cuvântul Domnului pe care-l credem şi astfel vom trăi Prezenţa Domnului prin credinţă, nu prin simţuri. Aceasta nu exclude căderea Duhului Sfânt peste noi, nici Vocea Duhului în duhul nostru, nici extazul, nici cina cu Domnul şi nici alte manifestări supranaturale ale Prezenţei Domnului, dar ne ajută să-L iubim în toate modurile prin care EL e cu noi.

*

Autocompătimirea este o stare sufletească pe care o trăieşti plângându-ţi de milă şi hrănindu-te cu disperarea şi cu alte gânduri negre, renunţând la orice speranţă şi la Voia Domnului care e desăvârşită pentru noi – prin orice ar trebui să trecem.

*

Şi mai mult decât folosirea talanţilor, Domnul îşi doreşte asemănarea noastră cu EL, căci cu cât ne lăsăm transformaţi mai mult după chipul Său, cu atât vom folosi talanţii într-un mod mai bun. Iată de ce suferinţa lucrează spre binele nostru chiar şi când suntem „cernuţi cu ciurul”. Dar cine n-a trecut prin şcoala suferinţei trăieşte tot în perioadele copilăriei. O inimă nesimţitoare şi o structură dură cer, prin natura lor, frângerea – fără de care vor rămâne singure şi fără nici un rod plăcut şi copt! Talantul nu e rod, ci abilitatea de a-ţi folosi capacităţile primite pentru Dumnezeu şi pentru oameni, şi nici darurile nu sunt roade... Însă cine vrea să crească şi să fie transfomat până la vârsta tuturor roadelor Duhului Sfânt...?

*

Vorbirea inimii în limbi corintene zideşte inima în fazele vărstei la care ai ajuns, dar dacă vrei să trăieşti Voia Domnului în fiecare moment, trebuie să-ţi adaptezi inima, atitudinea şi comportmentul la Voia Domnului pentru ACUM! Nu-ţi poţi determina singur creşterea, dar te poţi face disponibil pentru Voia Domnului.

*

În momentul în care ai lăsat „garda” jos ca să nu mai veghezi, te-ai predat să devii un prizonier al duşmanului. Dacă

în lume păcatul îţi era natural, acum – în Hristos – este o grozăvie. „Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu intraţi în ispită”.

*

Pe lângă autocopătimire, una din tentaţiile periculoase datorată limitării produsă de suferinţă este retragerea în somn, în emisiuni televizate ori în alte forme de retragere.

Dintre pericolele retragerii în somnolenţă amintim: apatia, gândurile involuntare, gândurile negre şi depresia. Deşi vorbirea inimii în limbi îţi oferă o oarecare protecţie, somnolenţa ucide timpul – ceea ce este păcat.

*

Lucrul mâinilor echilibrează mintea, participând la armonia fiinţei.

*

Suferinţa poate determina dezvoltarea egoismului, autocentrării, izolării, retragerii, depresiei, disperării şi răutăţii, ORI poate elibera capacitatea de a iubi, smerenia, blândeţea şi bunătatea – depinde de care parte trece persoana care suferă.

*

Când senzaţiile înving dorinţa de a trăi, atunci stăpân este trupul. Trebuie să rezolvăm nevoile trupului, dar să nu-i împlinim mofturile. Un trup cocoloşit se adaptează greu.

*

Un suflet în care căile voinţei rătăcesc de la viaţa duhului la căile morţii omului vechi – în funcţie de stările de moment prin care trece – va trebui să reziste dezgustându-se de căile morţii, pentru a se hrăni cu viaţa din duhul rugăciunii care ne uneşte cu Domnul. Există o carapace a voinţei – determinată de ultima atitudine – care înconjoară duhul.

*

Părtăşia cu tine însuţi te autocentrează în hidoşenia eului, dar părtăşia cu Tatăl eliberează viaţa duhului în inima ta. Părtăşia cu Fiul hrăneşte inima ta cu viaţa Duhului.

*

Între lecţiile pe care Domnul te învaţă, EL aduce perioade de întuneric şi odihnă în care nu poţi merge nici

înainte, nici înapoi şi nu vezi nimic, iar lecţiile dinainte îţi par zadarnice – câtă vreme nu poţi merge mai departe. Dar nu dispera căci Domnul va lumina iar drumul tău înainte, pe urmele Lui, învăţându-te lecţii ce continuă şirul celor dinainte.

*

Părtăşia cu Domnul est respiraţia duhului.

*

Retrăirea amintirilor este o trăire în trecut, în care sufletul se hrăneşte cu emoţiile care-i convin din amintiri.

*

Idolatria obiectelor este plăcerea şi satisfacţia pe care inima ta şi le trage din posesia lucrurilor pe care le admiră – sau le doreşte – dar nu din Creatorul ei.

*

Există un loc unde inimile sfinţilor se întâlnesc, iar acesta este închinarea smerită a inimii înaintea Domnului Hristos şi contemplarea Harului Luminii Prezenţei Domnului. Sectarismul unor sfinţi este doar o dovadă a neputinţei lor de a deosebi Trupul Domnului.

*

Nu poţi înţelege un drum până ce nu mergi pe el.

*

Nu te poţi bucura şi de lăcomia stomacului şi a papilelor gustative, dar şi de trăirea prin duhul. Una este stâmpărarea foamei şi alta este lăcomia. Înfrânarea poftelor şi cumpătarea sunt mijloace prin care nu mai trăieşti prin senzaţii trupeşti.

*

Rugăciunea este respiraţia duhului care te scoate din autocentrare şi te centrează în Dumnezeu – pe care ÎL atingi rugându-te.

Nu mai acorda plăcerea dorinţelor tale decât Domnului.

*

Trăirea prin duhul are nevoie de discernământul rece şi tăios al judecăţii sănătoase, pentru a o deosebi de duhurile de amăgire şi religioase, ori de evlavia lipsită de putere.

La duhurile de amăgire şi religioase ajungi prin tehnici anumite şi cu efort, iar după un timp de obişnuinţă ele vin peste tine din senin, izolându-te, în limitarea lor, de realitatea fizică din care evadezi convins că trăieşti prin Duhul Domnului. Evlavia lipsită de putere pe care o degajă este una din caracteristicile după care discerni aceste duhuri, împreună cu izolarea în care-ţi limitează inima – a cărei sete şi foame după Dumnezeu rămân nesăturate – obosindu-te de eforturile şi de tehnicile practicate, care-ţi oferă ceva străin şi mai puţin decât pe Domnul.

*

Dovada că inima ţi-a fost tratată prin cruce este capacitatea – pe care n-o aveai înainte – de a putea stăpâni pornirile şi dorinţele ei puternice.

*

Când Dumnezeu îţi închide orizontul printr-o suferinţă insuportabilă sau netrecătoare, o face ca să ţi-l deschidă iarăşi, mai larg, cu Domnul Însuşi ca Centrul tău şi Soarele tău ce nu va apune-n veci.

*

Dacă suntem preocupaţi de lucrarea Domnului în noi şi de locul în care vrem să ajungem spiritual mai mult decât de Domnul, atunci avem o obsesie şi un idol în inima noastră, ce trebuie detronat pentru a ne preocupa de Domnul pe care să-L lăsăm să ne ducă unde EL vrea.

Nu lua şoaptele ce se pot ridica în inima ta drept cuvintele Domnului – care vorbeşte doar înlăuntrul spiritului tău – căci pot fi sâsâitul şarpelui ce vrea să te obsedeze cu un subiect spiritual din care să faci un idol, ca să te deturneze de la Centrul tău şi Dumnezeul tău, care-i Domnul Hristos.

Duhurile de amăgire te pot înşela ani de-a rândul, făcându-te să urmezi cele mai înalte idealuri, dar să nu-L urmăreşti pe Dumnezeu.

Condu-ţi inima în urmărirea Domnului şi preocupă-te numai de EL...

Inima care vrea să se lipească de Domnul va ajunge să se preocupe numai de EL – renunţând la alte dorinţe – şi să rămână unită cu Domnul, în orice împrejurare.

*

Conştienţa persoanei migrează din inimă în minte şi înapoi, după legi necunoscute. După o perioadă cu mare avânt şi dăruire, inima îşi ia o pauză pentru odihnă şi refacere. Rugăcinea coboară până înlăuntrul adâncurilor inimii. Pauza trăirii prin inimă este ocazia pentru rodirea minţii.

*

Cultele tradiţionale care au încheieturi din Trupul Domnului vor rămâne aşa, fără schimbări majore, pentru că sunt în ele inimi scumpe care trebuie să trăiască – dar nu-s pregătite pentru aceste schimbări – şi pentru a rămâne o alternativă temporară sau definitivă pentru cei ce se vor naşte în ele în viitor.

Dacă Domnul vrea să creeze încheieturi noi în Trupul Său, o va face împotriva oricăror opoziţii, însă adversarii lor ar trebui să urmeze sfatul lui Gamaliel, pentru a nu risca să lupte împotriva Domnului Hristos.

*

Transformând orice dorinţă se naşte în inima ta în dorinţa după Domnul, tu trăieşti prin El, eşti lipit de EL şi ajungi să guşti Prezenţa Lui în inima ta.

Cuvântul „Cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El”, nu este o matriţă inexistentă, ci devine o realitate vie, extraordinară, pentru cel ce se lipeşte, din toată inima, de Domnul.

Dorinţele inimii sunt izvoare ale vieţii ce trebuie vindecate prin unirea cu Apa Vie a Duhului Sfânt ce trăieşte înlăuntrul creştinului.

*

Înainte de a fi gata să faci pasul următor cu Domnul, El îţi dăruieşte o parte din viaţa ta, pe care s-o trăieşti pregătindu-te astfel pentru ceea ce vei experimenta spiritual urmându-L.

Dacă preţuieşti lucrarea Domnului în tine mai mult decât pe Domnul, mai ai de făcut un pas. Domnul e mai scump decât orice.

*

Dorul după Domnul se stâmpără punându-L pe EL totdeauna înaintea ta. Pe Domnul ÎL cunoşti cu inima ta, căci mintea nu obţine decât informaţii necesare despre EL pentru luminarea drumului.

*

Domnul nu alege în locul tău, dar odată ce ai ales viaţa, El te ajută s-o trăieşti.

*

Vorbirea în limbi corintene este o armă împotriva Satanei şi un mod de curăţire a minţii de mizeria demonică.

*

Păcatul te leagă, iar însufleţirea demonică te izolează în limitele demonului ce determină ispita şi păcatul ei.

Păcatul oferă diavolului teren legal în inima, în mintea şi în trupul nostru. Pocăinţa din toată inima reaprinde Duhul Domnului în noi – pe care L-am stins prin păcat.

Şi nu atât vitejia ta în luptă te va elibera, cât apropierea ta de Domnul, care ne dă viaţă din belşug.

Apropierea de Domnul îţi aduce pacea şi iertarea în suflet, împreună cu alte stări fericite de rai.

*

Noi nu suntem capabili de nimic bun, dar dacă-I cerem Domnului, EL ne dăruieşte tot ce avem nevoie.

*

Dacă omul trăieşte apropierea de Domnul şi unirea cu EL în inima sa, Diavolul rămâne fără teren în omul acela, căci mintea lui e centrată, prin inimă, în Dumnezeu.

*

Există grade în iubirea de Domnul, primul fiind iubirea cu toată inima, apoi cu toată mintea etc.

A-L iubi pe Domnul cu toată mintea presupune:

1) a-ţi centra mintea în Domnul din ceruri,

2) a te gândi la Domnul,

3) a avea părtăşie cu Cuvântul Domnului, experimentând şi trăind cunoştinţele biblice acumulate în minte şi cele citite din Cuvânt pentru a-ţi zidi casa credinţei şi a fiinţei tale, pe Stânca veacurilor care e Domnul Hristos.

Duhul nostru este omul lăuntric al inimii în adâncul căruia locuieşte Duhul Domnului. La fel, în adâncurile cămărilor minţii trăieşte veşnic cugetul sau conştiinţa noastră.

Iubirea Domnului cu toată mintea noastră ne deconectează mintea de orice influenţă sau prezenţă demonică.

Numai unită cu Duhul Domnului inima noastră este vie, căci unirea ei cu orice altceva este idolatrie şi absenţa vieţii de înviere.

Casa goală este vulnerabilă pentru venirea vechilor ei stăpâni, dacă nu o umplem cu iubirea pentru Domnul, ce aduce Prezenţa Lui în ea.

În inima curată coboară Dumnezeu din omului ei lăuntric (duhul) pentru a se uni cu noi, pentru a cina cu noi şi pentru a ne dărui fericirea Dragostei Lui în comuniune cu centrul fiinţei noastre (care reuneşte toate părţile ce o compun).

Datoria mea este să-L iubesc pe Domnul nu să-I cer Prezenţa, căci El nu rămâne „călător pentru o noapte” pentru inima ce arde pentru EL.

*

Domnul nu va trăi în locul tău, ci îţi oferă şansa vieţii infinite ca să trăieşti prin EL. Această trăire se înmănunchiază cu dragostea de Domnul şi cu unirea cu EL. Unirea cu Domnul ne umple de viaţa Lui. Nu poţi cuceri viaţa Domnului prin puterile tale, dar dacă o doreşti şi o cauţi din toată inima, ea coboară din Duh pentru a se uni cu inima ta curată, doritoare şi flămândă după unirea cu Domnul.

Atunci când visurile tainice ale inimii I le dăruieşti lui Dumnezeu în liniştea dragostei voastre...

În momentul în care ne preocupăm în inima noastră numai de Domnul, EL locuieşte în inima noastră.

*

Păcatul stinge duhul şi întrerupe contactul nostru cu Dumnezeu. Pentru a beneficia de spălarea păcatelor prin sângele Domnului, nu sunt suficiente pocăinţa şi mărturisirea lor numai Domnului, ci trebuie să umblăm în lumină în mijlocul fraţilor noştri, mărturisindu-ne păcatul unui frate de încredere. Abia prin umblarea în lumină – prin care Lucifer este dat în vileag – sângele Domnului ne curăţeşte de orice păcat: „Dacă umblăm în lumină, după cum Domnul este lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Hristos ne curăţeşte de orice păcat.”

*

Dacă îţi îndrepţi atenţia spre lumea exterioară nu mai ajungi să fii mulţumit cu ceea ce ai, dar dacă te concentrezi spre Domnul, te vei folosi de lumea asta ca nefiind a ta.

*

Atracţia spre Domnul este opera Lui. Sentimentul că nu eşti singur este opera Lui.

Omul nemântuit trăieşte izolat în mintea lui, având spiritul mort (rupt de Domnul). După naşterea din nou într-o viaţă curată şi prin Harul Domnului, omul trăieşte în dimensiunea veşniciei prin mintea lui – care nu mai e singură, ci însoţită de Prezenţa Domnului – şi prin duhul său locuit de Duhul Domnului.

*

Somnolenţa este refuzul vieţii, refugiul unui suflet neputincios şi nemulţumit, un mijloc de supravieţuire când nu mai poţi trăi, dar un izvor de apatie în suflet.

Autocompătimirea este blocarea voluntară în propria neputinţă, cu plângere de milă şi cu refuzul de a face măcar ceea ce poţi să faci.

Depresia este un demon care îţi chinuie sufletul prin durere şi prin diferite stări negre şi distructive.

*

Şi dincolo de puternicele dorinţe ale inimii care pretind împlinire, sunt impulsurile ei care odată acceptate programează

fiinţa să le trăiască. Probabil că aceste impulsuri au fost numite de Solomon „izvoarele vieţii care ies din inimă”.

*

Cine se înalţă pe sine în inima lui, deasupra altora, se numeşte îngâmfat şi mândru, devenind orb spiritual, dar cine îşi smereşte inima până la a fi nimic, are acces direct în duh.

*

Domnul lucrează în noi zdrobirea părţilor componente ale sufletului şi ale inimii, pentru a ne maturiza, lăsând să fim confruntaţi şi cu lucrarea duhurilor răutăţii, pentru a ne face capabili să ne deosebim pe noi înşine în cele mai fine colţişoare, să-l deosebim pe diavol, dar şi pe Duhul Domnului. Duhul Sfânt ne va îndemna, ne va ajuta, ne va învăţa şi ne va întări – dacă Îi vom cere ajutorul – după ce am renunţat să ne mai descurcăm şi să mai lucrăm prin forţele sufletului nostru.

Încrederea în Domnul este un loc de refugiu şi o busolă pe drumul spiritual, când inima e confuză şi nu ştie încotro s-o apuce.

*

Trăirea prin Domnul este o părtăşie şi o prietenie cu Duhul Domnului cu care intri în relaţie, în urma unei mari nevoi şi a unei totale slăbiciuni de-a te mai descurca singur şi de-a mai trăi prin forţele tale – care au ajuns la capăt. Nu este o trăire prin inimă, nici extazul sau gustarea Domnului (adică cina cu EL), ci cuprinde toată fiinţa şi persoana ta care este infuzată de Duhul Sfânt – diferit de orice parte din fiinţa ta şi diferit de duhurile satanice – în mod echilibrat, sănătos, eliberator, care nu te izolează în interior, ci te ajută şi-ţi dă forţă să trăieşti în lumea materială ca cetăţean al cerului. Trăirea prin Duhul nu este rezultatul unei metode sau a unui efort sufletesc, ci e o părtăşie cu Duhul Sfânt, prin care trăieşti şi care pătrunde toată fiinţa ta: de la trup, minte, inimă şi toate părţile componente ale sufletului. E o minune a Harului şi a Domnului, care te conduce până aici. Glorie Mielului!

Duhul Sfânt nu are nimic străin, ciudat, straniu, izolat sau distructiv, ci e total binefăcător şi desăvârşit dumnezeiesc.

*

Încrederea în Domnul şi bizuirea pe EL înving neputinţa inimii de a trăi. Prin rugăciune omul lăuntric respiră şi primeşte energie ca să trăiască.

*

Inactivitatea – ca stil de viaţă – este o expresie a retragerii, a revoltei, a frustrării şi a neputinţei de a trăi viaţa din plin, în modul dorit.

Când descoperi că anumite stări ale sufletului tău depind de gândurile tale – şi de gândurile involuntare pe care le accepţi şi le rumegi în mintea ta – de programul tău de activitate şi somn, de rugăciunile tale şi mai ales de smerenia minţii tale (smerenie care trezeşte şi activează duhul tău), şi mai puţin de activităţile demonice ori de presupusa insensibilitate a lui Dumnezeu faţă de tine...

*

Drumul cu Domnul se descoperă în relaţie reciprocă şi în timp, prin tot ce-ţi este dat să treci.

*

Când descoperi că multă parte din deznădejde este opera ta, accepţi să-ţi iei voinţa-n mâini, ca să te aperi.

Dacă nu te porţi aspru cu trupul tău şi nu-l ţii în stăpânire, te va ţine el pe tine.

Viaţa ţi-este dată. Sensul ei l-a stabilit Creatorul. Îţi rămâne să accepţi sau nu. Supunerea şi smerenia te ajută să treci prin imposibilitatea de a trăi, dizolvând rebeliunea neputinţei.

Munca este un ordin al Creatorului pentru om – atât în Eden înainte de cădere cât şi după – pentru buna funcţionare a fiinţei umane, dar nu este o alegere după bunul plac al omului.

*

Visurile inimii sunt o trăire prin care ea se hrăneşte cu ceea ce produce, dar nu sunt o trăire prin Domnul, nici iubirea pentru El.

*

Psihologia este încercarea de a studia omul şi de a-i rezolva problemele sufleteşti, dar fără Domnul.

Când persoanele devin pentru tine un mijloc de a-ţi atinge scopurile, relaţiile tale sunt expresia egoismului tău, dar nu a dragostei tale.

*

Statornicia cu care Domnul te conduce mai departe ... prin viaţa de zi cu zi, pas cu pas.

*

Lucrurile lumii sunt astfel făcute ca să nu reziste mult timp. Investeşte în ceea ce rămâne veşnic, în ceea ce nici focul, nici moartea şi nici veşnicia nu vor putea distruge.

Rugăciunea, relaţiile bune şi sănătoase, dărnicia, roadele Duhului rămân.

*

Cine vrea să renunţe la responsabilitate devine incapabil să muncească. Responsabilitatea este o stare voluntară a inimii. Poartă câtă responsabilitate poţi, dar împarte-o cu Domnul, care te ajută s-o duci.

*

Mâna harnică depinde de atitudinea inimii. Trândăvia este o stare de complacere în inactivitate, în lipsă de răspundere şi-n moleşeala gândurilor, sfidând orice le-ar deranja.

*

Dacă inima reuşeşte să-i primească înapoi pe cei pe care i-a izgonit din ea, va trăi împăcată şi liberă.

*

Trăirea în Cuvântul Domnului Isus ne califică drept ucenici al Lui, care-L urmează în fiecare zi. Păşirea pe urmele lui Pavel înseamnă şi păşirea pe urmele Domnului.

Nu vom reuşi să împlinim Cuvântul prin puterea noastră, dar dacă vrem să ascultăm de Cuvânt, Domnul ne va dărui puterea de împlinire a lui. Aici intervine Harul, căci Cel ce ne dăruieşte voinţa şi puterea de împlinire este Domnul, care dă

Harul. Harul nu este lipsa pocăinţei şi nici refuzul de a trăi în Cuvânt, dar Harul ne dă puterea pocăinţei şi trăirii în Cuvânt – dacă noi le dorim. Dacă eşti născut din Dumnezeu nu poţi să nu ai aspiraţiile şi visurile vieţii noi, dar numai prin Har acestea-s posibile.

*

Acţiunile şi vorbele altora pot crea în noi stări de supărare, nemulţumire, mânie, iuţime, răutate şi vorbire de rău pe care trebuie să le recunoaştem, să le stăpânim şi să le lepădăm din sufletul nostru, îmbrăcându-ne inima cu îndurare, bunătate, smerenie, blândeţe, îndelungă răbdare şi pe deasupra tuturor, cu dragoste – Coloseni 3. Iar dacă L-am urmat pe Domnul pe calea lepădării de sine şi a purtării crucii, vom putea stăpâni sufletul nostru tratat de El.

*

Una din marile minciuni ale Satanei este că Dumnezeu este prea bun ca să pedepsească oamenii şi prin această minciună îi orbeşte, ca să nu se întoarcă la Domnul prin pocăinţă.

*

Dacă trăieşti prin minte eşti stresat, îngrijorat şi neputincios, dar dacă trăieşti prin duhul tău născut din Dumnezeu, trăieşti în liniştea şi în odihna veşniciei.

*

Dumnezeu nu te poate ajuta în lucrurile la care tu nu vrei să participi, pentru că altfel, ţi-ar încălca libertatea voinţei.

Cel mai măreţ şi extraodinar lucru – cu valoare veşnică – pe care-l poate face un om în viaţa sa este Voia Domnului pentru el. Ea rămâne în eternitate „bună, plăcută şi desăvârşită”.

*

Cerând de la Domnul putere să te gândeşti la lucrurile de sus, primeşti – ca o consecinţă – capacitatea de „a te folosi de lumea aceasta ca nefiind a ta, căci chipul ei trece”. Când te gândeşti la lucrurile de sus, te-ai mutat cu inima în cer.

*

Când Domnul nu te mai lasă ca să funcţionezi în unii parametri spirituali vechi, o face ca să te determine să descoperi alţii noi. Iubirea de sine, iubirea vieţii proprii şi a sufletului, cât şi fuga de suferinţă, sunt printre cele mai mari piedici în calea înaintării pe urmele Domnului şi în calea creşterii spirituale.

Descoperirile Domnului sunt pentru inima noastră ca hrana cu care mai trăim şi mergem înainte.

*

Atunci când nu mai poţi să faci nimic, dar ai dori să faci Voia Domnului, roagă-L pe EL să-ţi dea puterea şi înfăptuirea Voii Lui şi El ţi le va dărui, astfel că vei ajunge să o faci uşor şi din dragoste pentru EL.

*

Amintirea celui pe care îl judeci în sufletul tău te va urmări şi când stai liniştit, dar cel pe care nu-l mai judeci nu te va deranja nici măcar în amintire.

*

Intrarea în tine însuţi şi recunoaşterea rănii inimii tale te conduc în realitatea inimii, care te pune în contact cu Dumnezeu. Astfel primeşti forţa de viaţă necesară, voinţa de a trăi şi sentimentele care vin dintr-o relaţie cu Domnul. Sângele şi carnea nu pot suporta multă vreme Prezenţa Domnului, dar inima are nevoie de ea, ca să-şi încarce motoarele şi să trăiască.

În adâncurile inimii celor născuţi din Dumnezeu trăieşte Domnul pe care avem nevoie să-L atingem, dacă vrem să trăim o viaţă spirituală – fără de care inima noastră nu va fi săturată în veci – căci odată ce am gustat din viaţa lui Dumnezeu vom suferi pustiul în moartea din suflet, dacă nu-L atingem pe Domnul din adâncurile inimii.

Atingerea Domnului cu inima noastră duce la inundarea ei cu viaţa Domnului şi cu Duhul Lui, iar odată cu acestea, cu valorile şi comorile veşnice ale raiului. Odată ce inima ÎL atinge pe Domnul din adâncurile ei, toată fiinţa este inundată de Duhul Domnului şi astfel trăim prin Duhul.

Trăirea prin Duhul este diferită de venirea Duhului pestre cineva care manifestă darurile Sale de putere.

În neputinţa cărnii, de multe ori nu-L putem atinge pe Domnul din adâncurile inimii noastre, dar vine timpul când nevoile de viaţă, de putere şi lumină ale inimii ne conduc spre intrarea în noi înşine şi spre recunoaşterea rănii inimii, care ne duc la Domnul ce trăieşte în adâncurile inimii noastre – dacă suntem născuţi din EL! Când inima e plină de viaţa Duhului, trăim prin viaţa de înviere – aceasta făcând uşoare şi rugăciunea minţii ca mijloc de relaţionare cu Domnul, cât şi faptele şi lucrările necesare vieţii pământeşti. Când inima nu e rănită de absenţa Domnului în trăire, ori de păcat, înseamnă că e plină de viaţa Domnului sau de puterea de viaţă ce a primit-o când era în Prezenţa Domnului.

Duhul nu-şi deschide porţile decât în faţa nevoilor puternice ale inimii, dar nu la orice capricii ale sufletului.

*

Atunci când ierţi pe cineva reuşeşti să nu-l mai judeci.

*

Putem alege – fiindcă trăim – să trăim îngrijoraţi, anxioşi şi stresaţi, ori să trăim încrezându-ne în Domnul şi bizuindu-ne pe EL, căci „cine se încrede în Domnul este fericit”.

*

Diavolul te leagă pe măsura păcatului ce îl reprezintă – dacă-l faci în faptă sau în gând.

*

Mai bună este veghere decât somnolenţa şi lucrul decât inactivitatea. Munca echilibrată este una din căile lui Dumnezeu pentru om, care îl menţin sănătos şi armonios.

Somnolenţa este evadarea din realitate într-o dimensiune a timpului psihic ce trece mai repede. Nu intra în somnolenţă – dacă nu vrei să îţi devină un obicei care-ţi face sufletul apatic.

*

De noi depinde dorinţa de a schimba atitudinea pentru a ne încrede în Domnul, cât şi cererea de ajutor pentru a primi această atitudine; iar restul îl face Domnul.

*

Izolarea în minte nu este trăirea prin duhul, dar aşteptarea Domnului este valoare în comparaţie cu preocuparea materialistă.

*

Acţiunea este un război cu materia, cu scopul de-a o transforma în forma dorită.

*

Păcatul stării de îngrijorare se învinge prin încrederea în Domnul.

*

Răutatea este un sentiment care izbucneşte verbal – şi chiar fizic – şi pe care Domnul trebuie să-l mistuie prin focul Său.

*

Toţi oamenii sunt ispitiţi – fiecare în „slăbiciunea lui de inimă” – dar rugăciunea ne aduce ajutor din cer, ca să nu intrăm în ispită, cât şi să nu cădem în ea. Dacă-I cerem Domnului, EL ne dăruieşte mijlocul ieşirii din ispită.

*

Trăirea pentru senzaţiile de plăcere pentru mâncare, pentru băutură, privire, comoditate, sex etc., limitează personalitatea la nivelul animalic de carne şi o condamnă – datorită păcatelor cărnii – la iazul etern de foc. Cine trăieşte în duhul unui păcat este obsedat de acel păcat – care-i devine stăpân.

*

Uneori hotărârea inimii anulează o decizie rea a voinţei.

*

Apatia cheamă depresia şi duhul morţii.

Inima care nu cere Duhului Sfânt să o umple, va fi agresată, chinuită şi chiar însufleţită de duhuri demonice, căci casa goală permite chiriaşi, dacă nu-i locuită de Creator. Chiar şi pentru o inimă mântuită, sufletul trebuie umplut cu Duhul Sfânt – dacă nu vrem să trăim lupte, chinuri şi însufleţiri

străine. Căci armonia inimii noi cu sufletul se face prin Duhul Domnului. Duhul omului născut din Dumnezeu nu însufleţeşte persoana decât dacă aceasta trăieşte în armonie cu Duhul Sfânt. Această colaborare este benevolă şi activă. Nu vom beneficia de viaţa duhului în inima noastră dacă inima e preocupată, absorbită şi dependentă de lucruri şi de stări străine Vieţii Domnului, din duhul născut din EL. Dar vom beneficia şi vom trăi viaţa de înviere – în multele sale manifestări – dacă persoana noastră trăieşte în armonie cu Duhul Domnului care locuieşte în duhul nostru. Când nu mai funcţionează nimic, rugăciunea către Duhul Sfânt, ca să ne umple inima, va funcţiona.

Este un mare Har să poţi face deosebirea dintre tine şi duhurile rele şi Duhul Sfânt. Spiritul Domnului este cel mai fin şi gingaş Spirit. Și când realizezi că trăieşte în tine şi poţi avea părtăşie, ajutor, susţinere şi împlinirea nevoilor interioare prin EL...

Una din manifestările iadului este să fii singur în tine însuţi, când ştii ce înseamnă să trăieşti împreună cu Duhul Sfânt în fiinţa ta.

*

Părerea de sine degenerează în iubire de sine, în privirea de sus peste alţii şi-n mândrie. Înlocuieşte părerea de sine cu conştienţa de Domnul, cerută în rugăciune. Duhul Sfânt nu te poate umple decât dacă ţi-ai trăit goliciunea lăuntrică totală.

*

Influenţa vinului stinge Duhul. Ca să păstreze puterea Duhului Sfânt, Samson trebuia să nu bea nici vin, nici altă băutură îmbătătoare. Un trup comod va condiţiona persoana care-l are să facă numai ce îi place lui – dacă nu e strunit şi ţinut în stăpânitre.

*

Dacă Domnul nu-ţi face parte de noi prorocii, înseamnă că vrea să te lupţi lupta cea bună a credinţei prin prorociile făcute până acum despre tine.

*

Dacă te complaci în inactivitate şi-n moleşeală vei fi cuprins de apatie, de depresie şi neputinţă.

*

Căci nu cunoştinţa ne lipseşte pentru a sta în picioare ca şi creştin, ci supunerea la Cuvintele Domnului Hristos, ca să nu ni se dărâme casa credinţei în furtunile vieţii.

*

Când Domnul te ajută să-ţi vezi aroganţa şi îngâmfarea prin care te consideri deosebit şi superior celorlalţi – sau majorităţii – înseamnă că Domnul vrea să te curăţească pentru a te face smerit. De multe ori stările de depresie şi angoasă se datorează aroganţei şi îngâmfării – ca o cădere venită în urma mândriei. Pentru că te ridici deasupra fraţilor tăi – creştinii – ai ieşit de sub protecţia autorităţii date unităţii lor şi te-ai expus singur săgeţilor satanei de depresie, angoasă şi gânduri păcătoase, involuntare, dese.

*

Vine vremea când nu mai poţi trăi prin legea Cuvântului scris în mintea ta şi când începi să trăieşti prin dragostea din duhul tău pentru Domnul şi prin dragostea Lui pentru tine. Trăirea prin legea Cuvântului Noului Testament distruge, în timp, energia naturală a eului sufletesc, astfel încât ajungi – dacă eşti sincer şi consacrat Domnului – să nu mai poţi trăi Cuvântul ca lege. Şi când reuşeşti – din pricina zădărniciei efortului – să renunţi la efortul de a trăi în Cuvânt ca o lege, Domnul eliberează în tine dragostea duhului pentru EL.

Nu luarea Cuvântului ca pe o lege te va ajuta să-l împlineşti, ci hrănirea inimii tale cu dragostea Domnului din duh şi aşteptarea în odihnă a faptelor rânduite mai dinainte de Domnul ca să umblăm în ele.

Luarea Noului Testament ca pe o lege te duce în neputinţa şi-n moartea eului sufletesc, dar hrănirea cu dragostea Duhului te duce-n odihna Domnului şi-n libertatea de a trăi Cuvântul prin puterea duhului.

Nu putem avea prima dată dragostea duhului – chiar dacă gustăm pe parcurs atingerea lui – pentru că forţa naturală a sufletului carnal este contrară duhului. Aşa că, atâta timp cât avem energia naturală ni se potriveşte Cuvântul Domnului „Cine păzeşte poruncile mele acela mă iubeşte”, iar aceasta este iubirea sufletului. Dar vine vremea când omul lăuntric creşte şi omul sufletesc îşi macină energia, împlinind Cuvântul până când această forţă naturală din om se epuizează pentru ca persoana creştină să guste, să aibă şi să trăiască prin dragostea duhului, care ne va face să împlinim Cuvântul prin duhul şi astfel ajungem la Cuvântul Domnului „dacă mă iubiţi veţi păzi poruncile Mele”. Nu există abatere de la porunci pentru creştinul normal, dar există o mare diferenţă între sursa de putere a împlinirii lor.

*

Dacă nu vom dezvolta adunări sau grupuri de părtăşie spirituală, nu vom avea unitatea Duhului – chiar dacă avem o parte din lucrările Lui – şi nu vom avea binecuvântările pe care le revarsă Domnul peste cei uniţi în Duhul (care sunt creşterea şi funcţionarea ca mădulare unii altora).

*

Plinătatea de sine este fiica mândriei. Devii plin de tine pentru că eşti mândru, egoist şi autocentrat.

Părerea de sine te autocentrează, dar lepădarea ei te centrează în Domnul.

*

Dacă îţi hrăneşti inima cu lucrurile pământului, ele îţi vor aduce zădărnicie şi moarte, dar dacă te gândeşti la lucrurile de sus – dorindu-le – vei avea viaţă-n inimă. Fii gata în fiecare zi să mergi cu Domnul spre ceea ce vrea EL să trăieşti azi, dar nu spre ceea ce vrei tu să trăieşti.

*

Rugăciunea pentru autorităţi şi pentru toţi oamenii este o manifestare a responsabilităţii sociale, iar acţiunea folositoare binelui comun este o dovadă a responsabilităţii.

*

Trăirea adevărului „tot ce faceţi să faceţi dintr-o inimă bună ca pentru, Domnul şi spre slava Lui” combinat cu adevărul „umblaţi cu duhul” – realizată prin Harul cerut şi primit – te conduc într-o trăire spirituală cu Domnul.

*

Dorinţele puternice şi presante după unele lucruri îşi pierd puterea dacă nu le împlineşti două-trei zile, devenind dorinţe obişnuite. Pofta altor lucruri se stinge dacă nu o împlineşti.

*

Sunt diferite căile prin care Domnul ne atrage şi ne cheamă după EL în Duhul, prin voinţa şi puterea de îndeplinire a diferitelor părţi ale Adevărului din Cuvânt.

Vin vremurile când mana din pustiu şi apa din stâncă nu te mai împlinesc, după cum nici cântarea, rugăciunea şi citirea nu te mai satură, ci ajungem să tânjim după grâul şi fructele Canaanului. Şi aşa ajungem să deosebim puterea sufletească de viaţa duhului – pe care o trăim uneori.

*

Nu dărui plăcerea inimii tale decât numai lui Dumnezeu. O inimă curată şi bună, întreagă pentru Domnul, se primeşte la cerere, căci altfel inima te poate atrage în planuri, amintiri, dorinţe, impulsuri şi vise. Hrănirea cu Cuvântul „Nu vă strângeţi comori pe pământ, căci acolo unde este comoara voastră este şi inima voastră” şi cu Cuvântul „Gândiţi-vă la lucrurile de sus” sfinţeşte inima prin Adevărul Cuvântului.

Sărăcirea voluntară în schimbul îmbogăţirii în ceruri este o valoare, o virtute, o calitate superioară a vieţii, o treaptă mai înaltă în slavă şi mai adâncă în duhul. Ni se mângâie şi ni se vindecă inima gustând Cuvântul „Dacă avem ce mânca şi cu ne îmbrăca ne este îndeajuns”. Cu duhul viu nu se poate îmbrăca decât o inimă smerită, ca un copil înţărcat la sânul mamei, şi dezbrăcată de trăirea prin minte şi prin sine însăşi.

*

Adu-ţi trupul ca o jertfă vie. Potoleşte-ţi foamea, dar ţine în stăpânire pofta după alimente speciale. Mănâncă atunci când ţi-e foame, dar nu pentru că ai poftă.

*

Pentru că refuzi să acorzi atenţie şi iubire semenilor tăi, deconsiderându-i şi tratându-i cu nepăsare, nu vrei să mergi niciunde şi devii închis, autocentrat şi egoist şi nu mai vrei să ai relaţii.

*

„Sufletul inactiv va duce lipsă”, iar „Somnolenţa face sufletul apatic” (Solomon). Duhul apatiei invadează sufletul în timpul somnolenţei, căci somnolenţa este o viaţă paralelă, dusă în spaţiul psihic, în care timpul aproape stă pe loc şi unde amintirile, imaginaţia, gândurile involuntare şi duhurile rele se amestecă. Un duh rău intrat prin somnolenţă te va chinui până îl vei recunoaşte şi, cu ajutorul Domnului, îl vei da afară.

Nu există viaţă adevărată fără lepădare de sine şi fără neiubirea vieţii proprii până la moarte.

*

„Cine se retrage caută ce-i place lui însuşi, dar este împotriva adevăratei înţelepciuni” (altă traducere).

Când duhul retragerii îţi bate la uşă, ţi se va părea că orice ai de făcut este cât un munte. De aici până la decizia de a te retrage este doar un pas şi odată cu ea, intră în tine acest duh rău şi ascuns al retragerii din viaţă, ca să devii asistent la ea. Astfel vei trăi chinuit şi pierzând binecuvântările Domnului pentru tine, din cauză că nu vrei să mai participi la viaţă şi să o trăieşti deplin, până îţi vei revoca decizia de retragere şi vei izgoni duhul ei rău, cu ajutorul Domnului.

*

Sentimentul vieţii duhului – care ne infuzează deseori fiinţa – ne conferă valoarea adevărată, care este interioară.

Lepădarea de sine şi capacităţile duhului ne fac în stare să iubim cu dragostea care se dăruieşte. Lipsit de viaţa, de dragostea şi bucuria duhului, sufletul este sărac, orb, ticălos şi gol.

*

Suferinţa şi neputinţa aduc disperare în inimă, dar încrederea că toate lucrează împreună spre binele tău seamănă sămânţa speranţei.

*

Deşi distincte, părţile făpturii noastre sunt strâns legate între ele şi dependente una de alta.

*

Acuzarea, judecarea şi neiertarea altora cheamă peste tine forţele demonice ca să te judece. Mai bine să ierţi decât să judeci, căci pentru iertare nu te condamnă nimeni. Nu-ţi hrăni răutatea inimii cu acuzaţii, cu judecăţi şi critici, ci hrăneşte-ţi inima cu iertare, cu acceptare şi cu dăruire, căci atunci impulsul natural al răutăţii se va stinge.

Vine vremea când te poţi folosi de capacităţile inimii ca de nişte organe pe care le întrebuinţezi pentru ceea ce este bine.

Acuzarea, critica, judecarea şi neiertarea altora ne scot de sub protecţia Domnului, care îngăduie să fim loviţi de diavol până vom plăti tot ce datorăm.

Complimentele sincere către o persoană sunt o dovadă a acceptării şi a puterii de dăruire a celui ce le face.

Faza în care suferinţa te face egoist şi autocentrat este prima parte, dar dacă nu te încăpăţânezi să rămâi pe loc, ci ÎL urmezi pe Domnul mai departe, în a doua parte a suferinţei devii iubitor şi bun.

Când răutatea unora loveşte în iubirea ta pentru alţii, nu participa, ci ocoleşte răul biruindu-l prin bine, cu o binecuvântare şi cu un îndemn spre bine.

Roada Duhului este dragostea. Numai într-o inimă curăţită de răutate poate rodi dragostea.

Nu-ţi extinde inima pentru judecarea nimănui, ci pentru iertare, acceptare, mijlocire şi dăruire de sine. Dacă Duhul Sfânt nu convinge pe cineva de păcat, judecarea ta peste el nici atât. Dacă arzi din cauza căderii cuiva în păcat, atunci vei mijloci pentru el – căci în final fiecare este responsabil de ceea ce face

– dar arderea mijlocirii ne ajută să acceptăm şi să iubim pe toţi oamenii. Rugăciunea „Doamne ai milă de omul acesta” încredinţează lui Dumnezeu soarta celui păcătos şi sarcinile lui, căci „fiecare îşi va purta propria lui sarcină”.

Faptul că ai pe cineva în inimă înseamnă că eşti responsabil pentru el cu iertare, mijlocire, acceptare şi dragoste.

*

Când faci lucrurile destinate ţie de Dumnezeu să le faci, simţi că trăieşti normal.

*

Domnul nu vrea să ne lipsească de farmecul şi frumuseţea fiecărei vârste spirituale... Şi când le discerni, gustă-le cu bucuria unui copil iubit şi binecuvântat de Tatăl.

*

Uneori, ca să discernem Duhul Domnului, trebuie să trecem prin văi adânci şi reci şi negre ca să ne vedem goliciunea interioară şi să recunoaştem răutatea Satanei – din care numai Bunul Duh Sfânt ne scapă.

Duhul Sfânt nu ne poate umple decât în măsura în care ne lăsăm curăţiţi de alte duhuri şi de omul nostru vechi. Un duh necurat, la care renunţăm cu greu, este cel al judecării altora, al acuzării şi stigmatizării altora.

*

„Comoara de preţ a unui om este munca”. Munca echilibrată este o parte din viaţă. Cine refuză munca refuză viaţa, al cărei izvor este Dumnezeu.

*

Oaia singură e atacată de lupi.

Nu vă izolaţi de fraţi, strângeţi legăturile, uniţi-vă! Nu vă judecaţi. Adunaţi-vă sub Domnia Domnului şi lupii vor fugi.

Nu fă slujba acuzatorului fraţilor, ca să nu intri pe mâna lui. Nimeni nu-ţi cere să faci tot ce fac fraţii tăi, ci să-i accepţi, pentru că şi ei sunt fraţii tăi...

*

Când nu mai funcţionează nimic spiritual, zideşte-ţi inima crezând promisiunile Domnului.

O picătură din fericirea inimii lui Dumnezeu te umple de viaţă şi de energie spirituală, prin care trăieşti spiritual, în vasul fiinţei tale.

Abandonarea în mâna Domnului ca EL să facă ce vrea cu noi, înmoaie inima şi ne face ca un lut moale în mâinile Creatorului, ca EL să ne modeleze după toată Voia Sa.

Când trăieşti prin iubirea de sinele pe care nu-l poţi lepăda – pentru că-l iubeşti – atunci hotărârea voinţei şi a întregii persoane va supune emoţia şi starea sufletului făcându-te capabil de lepădare de sine şi de abandonare în Mâna Bună a Iubitului tău Mire.

Abandonarea în mâinile Domnului, pentru ca EL să facă ce vrea cu tine, aparţine slujirii tale în duhul tău pentru Dumnezeu.

*

Impunerea Legii lui Hristos izvorăşte din duhul de lege al Satanei.

Atragerea spre Legea lui Hristos şi convingerea de păcat aparţin Duhului Sfânt.

Trăirea în păcat şi călcarea Cuvântului de către mădularele integrate în Trup se disciplinează, prin Duhul, conform Cuvântului – care este „dreptarul învăţăturii sănătoase” – de către supraveghetorii puşi de Duhul Domnului pentru asta şi chiar Duhul Sfânt ne disciplinează personal. Disciplinarea nu este impunere, ci o corectare în dragoste. Chiar darea pe mâna Satanei este făcută din dragoste, pentru mântuirea duhului celui disciplinat prin suferinţă, ca să nu hulească.

Duhul satanic de lege care impune Cuvântul ca lege se manifestă datorită râvnei fără pricepere şi datorită răutăţii şi mândriei celor înşelaţi şi însufleţiţi de diavol pentru aceasta.

*

Duhul materialismului se luptă să te determine şi să te însufleţească să agoniseşti tot ce îţi doreşti din lumea materială, pentru tine şi casa ta, dar să nu faci dărnicie şi milostenie celor

sărmani şi să nu faci fapte vrednice de pocăinţă. Acest duh aduce gânduri în arena minţii, prin care să te preocupe de agonisirea materială.

Lepădarea de sine şi de tot ce ai presupune, chiar şi lepădarea de lucrurile strict necesare şi eficace pe care le păstrezi în inima ta.

Cele mai puternice dorinţe se sting prin cererea în rugăciune a lepădării de sine şi de tot ce ai.

Dorinţele neîmplinite şi nelepădate se transformă în resentimente ca: nervozitate, irascibilitate, iuţime, mânie etc.

Dorinţa este unul din izvoarele inimii care hrăneşte ceea ce vrei.

Dezbrăcarea inimii de dorinţe după lucruri şi îmbrăcarea ei cu dorinţa după Domnul...

Dezbrăcarea de omul cel vechi presupune şi dezbrăcarea inimii de dorinţele furtunoase, care o blochează, şi îmbrăcarea ei cu dorinţa după Domnul, care o eliberează.

Sentimentele de iuţime şi mânie vin din emoţia sufletului, dar mânjesc şi cuprind şi inima care trebuie să se dezbrace de ele şi să îmbrace blândeţea, bunătatea, îndurarea, smerenia, răbdarea, dragostea.

„Să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi cu faptele lui şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă deplină, după chipul Celui ce l-a creat”.

*

Sârguinţa voinţei pentru un lucru poate produce agitarea inimii. Aceasta trebuie dezbrăcată pentru a îmbrăca blândeţea şi liniştea inimii.

*

Soţul creştin are datoria să se roage pentru vindecarea soţiei sale în caz de boală – căci lui i s-a încredinţat autoritatea de cap – şi să-l mustre pe Diavol în caz că el a atacat-o, ori să-L roage pe Domnul s-o vindece dacă e bolnavă din cauze naturale, cât şi să ceară Domnului s-o lumineze şi să-i arate greşelile ei în cazul când suferinţa este pentru cercetare şi curăţire.

*

Creştinul ar trebui să nu se gândească cum să adune şi să cumpere, ci cum poate trăi cu cât mai puţin, dăruind cât mai mult.

Când Domnul este singura ta dorinţă, ÎL poţi aştepta să vină, căci eşti pregătit.

*

Dezbracă-ţi inima de grijuri, de plăcerile vieţii şi de pofta altor lucruri, căci dincolo de inima curată este Domnul Dumnezeu.

Conformarea exterioară sau interioară la chipul veacului ori tânjirea după ea, arată ţelurile pământeşti ale inimii noastre în această lume trecătoare, cu tot ce este în ea.

*

Duhul mijlocirii este un duh de rugăciune care izvorăşte din gravitatea inimii lui Dumnezeu şi devine accesibil prin gravitatea inimii noastre, care captează intenţiile duhului nostru. Este diferit de sarcina duhului şi poate fi stins.

*

Duhul materialismului caută să te însufleţească să te preocupi, în mintea şi-n inima ta, de lucrurile materiale şi să cumperi mai mult decât strictul necesar şi eficace, dar să nu te preocupe grija pentru săraci şi cum să dăruieşti celor sărmani.

*

Întocmirile gândurilor din inima noastră şi visurile ei se împletesc cu planurile şi dorinţele ei.

*

Duhul ripostei te determină să reacţionezi, involuntar, la provocările altora – şi la reproşurile lor – prin stări emotive negative şi prin violenţă verbală şi chiar fizică, împietrindu-ţi inima prin duritate. Nu este o simplă reacţie emotivă pe care un un om cu sufletul tratat de Domnul o poate stăpâni, ci este ceva demonic, care provoacă ripostă involuntară automată. Când descoperi acest duh rău în sufletul tău, mustră-l prin sângele Domnului şi spune-i ca şi arhanghelul Mihail: „Domnul să te

mustre Satano, Domnul să te mustre”, după ce te-ai dezis de el pentru totdeauna în inima ta şi verbal.

Pe măsură ce înaintezi cu Domnul pe cale, EL te schimbă după chipul Său şi te purifică de orice rău.

*

Când tu te gândeşti la binele altuia, Domnul se gândeşte la binele tău, iar când tu faci bine altuia, Însuşi Dumnezeu îţi face bine ţie.

*

Uneori poţi să-ţi stăpâneşti inima, dar alteori trebuie să-L rogi pe Domnul s-o facă pentru tine.

*

Simplificarea vieţii prin sărăcirea voluntară micşorează dezvoltarea dragostei de sine, manifestată prin plăcerea pentru lucruri, crescând puterea de a dărui celor în nevoie.

*

Dacă urmăreşti sărăcirea şi faci un scop din ea, atunci ea devine un idol.

Duhul Domnului integrează fraţii fameni în mijlocul societăţii, între fraţii lor în Domnul din încheietura Trupului Domnului în care sunt rânduiţi.

Asceza este plăcerea sufletească a anumitor temperamente, care îşi impun manifestarea structurii lor peste viaţa oamenilor care le au. A-ţi impune sufletul ca lege peste duh aduce blocarea duhului şi este ceva carnal, dar urmarea Domnului prin inima curată este viaţă în libertate şi odihnă.

Este Voia Domnului să fac ceea ce fac ori este doar ceea ce vreau eu în ruptul capului. „Cine se retrage caută ce-i place lui însuşi, dar este împotriva adevăratei înţelepciuni” (Solomon).

*

E drept că unii fraţi îşi găsesc mai greu încheietura sau pentru că aparţin din ceea ce dă încherietura lor, înaintează mai mult singuri, cu Domnul, rămânând în relaţie cu membrii aceleiaşi cete. Dacă ceata lor este formată din cei ce au aceeaşi

chemare, atunci încheietura lor este formată din cei ce ÎL urmează pe Domnul, pe aceeaşi linie.

Pentru cei care ÎL urmează pe Domnul pe calea crucii, linia lor nu este exclusiv Bunătatea Domnului şi darurile Duhului Sfânt. Chiar dacă Domnul restaurează în Biserică porţiuni întregi din credinţa în Cuvâtul scris, există fraţi care nu fac parte din echipa de restaurare şi care cred întreg Cuvântul, situându-se în altă încheietură din Trup.

Indiferent de încheietura în care eşti integrat, important este să-L urmezi pe Domnul pe calea pe care te-a chemat EL pe tine personal.

Mijlocirea pentru toţi fraţii dezvoltă, în fiecare, receptivitatea la Duhul Domnului şi zideşte, în inima lor, capacitatea de a-L urma pe Domnul înainte.

Linia nu este încheietura, ci mănunchiul învăţăturilor de bază ale unei încheieturi sau a unui mădular.

Încheietura este legătura spirituală pe care o au două sau mai multe mădulare, prin părtăşie spirituală, ajutor şi sprijin reciproc, întâlnire în jurul Domnului, zidire în dragoste, acceptare, iertare, încurajare, îndemnare şi mustrare în mod reciproc, libertatea Duhului în unitate de inimă, suflet şi gând. Încheietura oferă Trupului zidire prin acceptare, prin dragoste şi unitatea Duhului, participând la alcătuirea legăturii strânse şi la creşterea vieţii Tupului, prin lucrarea specifică ei.

*

Trăirea prin minte îţi leagă viaţa. Trăirea prin inima curată e libertate. Mintea dă porunci şi face legi. Inima iubeşte şi iartă. Învăţăturile minţii se pot bate cap în cap, dar înţelegerea inimii aduce odihnă. A fi legat în inimă ori a fi legat în duhul? Dacă nu eşti blând şi smerit în inima ta, nu mai găseşti odihnă pentru sufletul tău.

Poruncile minţii şi tendinţele temperamentului sunt sufeteşti şi brutale. Chiar şi trăirea Cuvântului prin minte e brutală şi legalistă, dar urmarea Domnului cu inima eliberează trăirea Cuvântului, prin libertatea duhului.

*

Pisălogeala este asuprirea altuia prin cuvinte, cu scopul de a-ţi impune voinţa, ideile şi interesele.

*

Inima curată este fereastra prin care ÎL vezi pe Dumnezeu.

Trebuie ca în centrul fiinţei tale să nu posezi nimic, lepădându-te de tot ce ai, căci Domnul nu coboară într-o inimă plină de sine, de lucruri, de persoane sau de orice altceva, ci EL vine în inima pentru care EL este TOTUL, Cel Dorit, Centrul, Mirele. Când inima se curăţeşte şi se centrează în Dumnezeu, atunci Stăpânul Suprem, Creatorul, coboară în ea oferindu-i părtăşia inimii Lui.

*

Lăcomia este o stare a inimii care doreşte mereu alte lucruri materiale şi nu se mai satură şi nu mai este mulţumită cu ce are.

*

Renunţarea la părerea de sine te centrează direct în Dumnezeu, din duhul tău.

*

Deşi în duh spune taine, vorbirea inimii în limbi zideşte persoana.

Nu îndreptarea minţii spre duh te centrează în omul lăuntric, ci lepădarea de sine.

*

Când te supui cerinţelor Duhului, Domnul îţi descoperă taine pe care nu le cunoşti, dar când nu te supui Domniei Duhului trăieşti slăbiciunea şi dărâmarea inimii.

Cerinţele duhului îţi oferă paşii înainte pe Calea Domnului – pe care îi faci în supunere. Duhul îţi oferă puterea de împlinire a cerinţelor Lui – dacă vrei să le urmezi prin trăire.

*

Impulsul lăcomiei te poartă în locurile unde poţi împlini lăcomia inimii, dar Calea Domnului te ţine departe de acestea,

oferindu-ţi fericirea prin urmarea Domnului, prin lepădare de sine.

Sufletul nelepădat este nefericit, nesătul şi nenorocit, dar lepădarea sufletului îţi oferă o altă inimă şi îţi vei regăsi un sine fericit, pe care altfel niciodată nu-l vei putea câştiga pe alte căi.

*

Căile Domnului şi cerinţele Duhului îţi duc inima în cer, căci stările sau esenţele Dumnezeirii sunt şi sfinţenia, fericirea, bunătatea, iertarea, dragostea, îndurarea, smerenia, bucuria, puterea care împlineşte facerea de bine, iar prin trăirea cerinţelor Duhului inima ta este ridicată în cer şi cerul coboară în ea.

Dreptate, puritate, Adevăr şi tot ce este Bun, la modul Absolut, fac parte din esenţa Domnului.

*

Iertarea este o acţiune a inimii, o atitudine a voinţei, o primire, o acceptare, o ştergere a vinovăţiei, o dăruire a bunătăţii şi a dragostei, o repunere în inimă a celui vinovat, acoperindu-l prin dăruirea inimii. Prin iertare dezbraci pe cel nelegiuit de păcatul şi de vina lui, îmbrăcându-l în hainele de sărbătoare ale iertării, acceptării, bunătăţii, îndurării şi dragostei.

Să nu faci niciodată slujba acuzatorului fraţilor tăi.

Ce dulce şi plăcută este comuniunea inimilor curate…

*

Cufundarea în Cuvântul Domnului îţi descoperă taine, iar meditarea la el te face fericit.

*

Una este zidirea inimii prin vorbirea în limbi şi alta umplerea cu Duhul în omul lăuntric.

*

Plinătatea de sine, importanţa de sine, părerea de sine etc., sunt proprietăţi ale sufletului nostru căzut şi stricat în mod definitiv. Sufletul nu poate fi îmbunătăţit şi cârpit, ci trebuie

lepădat pentru a putea fi regăsit, prin trăirea duhului, în vasul golit şi curăţit.

A nu fi nimic în tine însuţi, a nu poseda nimic material în inima ta, a te lepăda de tine însuţi şi de tot ce ai – iată o parte din căile ce te vor duce în duhul.

Puterea sufletului poate împlini Cuvântul parţial şi pentru o vreme, dar se va strica repede, degenerând în putreziciunea poftelor sufleteşti şi lumeşti, exacerbând sinele şi eul religios.

Dacă umplerea cu Duhul nu vine din curgerea duhului, ci din efortul sufletului nostru de a deveni spirituali, nu vom face altceva decât vom dezvolta puterea sinelui. Umplerea cu Duhul vine din umblarea cu duhul, prin colaborare şi trăire prin duh.

Lucrarea Duhului în noi se face în timp şi este perfectă şi definitivă.

*

Rugăciunea din Iov: „Arată-mi ce nu văd", te expune unei experienţe dureroase în care descoperi lucruri secrete, pe care nu le-ai cunoscut niciodată. E nevoie de un timp pentru zidirea inimii, până ajungi să-ţi poţi dori o altă rugăciune şi cunoaştere de felul acesta.

„Cheamă-Mă şi-ţi voi răspunde şi îţi voi arăta lucruri mari şi nepătrunse (locuri secrete) despre care tu nu ştii nimic" (altă traducere).

*

Slăbiciunea ori slăbirea duhului indică cerinţa Duhului Domnului de a te opri din ceea ce faci, pentru că faci un lucru greşit – chiar dacă în ochii tăi nu pare rău – lucru pe care Duhul Sfânt nu doreşte să-l faci şi ţi-l interzice prin senzaţia de slăbire a duhului tău.

*

Există împlinirea Cuvântului în puterea şi-n zelul sufletului, şi există o altă împlinire de dragul Domnului. Deşi devenim prietenii Domnului în primul caz, totuşi trăim prin puterea sufletească. Dar când începem să deosebim Lucrarea

Duhului în noi, vom urma îndemnurile Duhului. Astfel vom discerne unde trebuie să facem o cheltuială, un cadou şi unde să facem o dărnicie. Sunt unele nevoi mai mari şi mai urgente decât altele, iar fraţii în credinţă au prioritate. Când ÎL iubim pe Domnul ne supunem Duhului Său, la îndemnurile căruia ne vom orienta „faptele credinţei şi ale dragostei” (cum le numea odată Duhul Sfânt). Ascultând cerinţele Duhului ni se va dezvolta dragostea noastră pentru Domnul. Duhul ne va îndemna să facem dărnicie şi ne va călăuzi unde şi cui s-o facem. De câte ori ascultăm cerinţele Duhului, vom înţelege mai departe lucruri pe care nu le-am înţeles, pentru mersul înainte cu Domnul. Duhul respinge – zbătându-se – atât păcatul, cât şi pericolul apropiat de a păcătui. Când urmezi cerinţele Duhului Sfânt EL te ajută – dacă-i ceri – să faci lucruri bune, pe care nu le mai puteai face demult, redându-ţi „anii mâncaţi de lăcustă”.

*

Nu cugetările lumii sunt înţelepciune şi nu civilizaţa şi tehnica sunt înţelegere, ci bunătatea care se dăruie pe sine şi care face parte altora din bunurile sale.

*

Trăirea prin puterea sufletului este deschisă însufleţirii cu diferite duhuri demonice cum sunt impunerea, manipularea, agitaţia etc., făcând parte inimii din gustarea morţii, care vine din trăirea după îndemnurile cărnii sufleteşti. Dar trăirea cu duhul oferă inimii viaţă, echilibru, stăpânire de sine şi armonia întregii fiinţe, în cadrul familial şi social al persoanei.

*

Duhul înţelepciunii lumeşti te autocentrează şi te însufleţeşte ca să trăieşti prin minte, blocându-ţi trăirea cu duhul.

Cunoştinţele minţii nu sunt adevărata cunoaştere, ci trăirea înlăuntrul inimii tale cu Domnul Hristos este cunoaştere interioară. Informaţiile, curiozităţile şi gândurile nu hrănesc mintea, ci o obosesc, dar hrănirea din Cuvântul Domnului satură inima şi mintea flămândă.

Dacă citeşti Scriptura doar ca să o cunoşti, nu vei dobândi mare lucru, însă când o citeşti ca să-ţi hrăneşti inima şi mintea când au flămânzit şi când te adânceşti în Biblie ca să te laşi transformat în inimă de adevărul şi lumina ei, atunci L-ai dobândit pe Domnu'.

Rugăciunea este mai preţioasă decât informaţia, iar trăirea inimii ce ÎL urmează pe Domnul este un izvor de împlinire fericită, care nu se întâlneşte nicăieri pe căile autocentrării egoismului şi a falselor valori din lume.

„Cunoştinţa îngâmfă”. „Înainte de cădere inima omului se îngâmfă”. Blocarea şi împietrirea inimii se datorează şi îngâmfării din cauza cunoştinţei. Să nu urmăreşti cunoştinţa venită din informaţii, ci cunoaşterea care vine din trăirea cu Domnul, prin duhul. „Dragostea zideşte”.

*

Recunoştinţa este o stare de mulţumire, de bucurie şi de fericire a inimii, îndreptată spre Dumnezeu, pentru un lucru pe care Domnul sau altcineva ţi l-a făcut şi care împlineşte o nevoie, o dorinţă ascunsă ori una din rugăciunile tale. Se întâlneşte rar, dar împlineşte inima din cauza Domnului care te-a binecuvântat.

*

Este diferenţă între bucuria sufletească şi cea spirituală. Prima este nerăbdătoare, consumatoare de energie şi poate fi vinovată uneori, dar bucuria spirituală este profundă, liniştită, blândă, curată şi perfectă. Mulţi îşi produc bucurie sufletească prin păcate, dar aceasta e ca fumul risipit de vânt, însă bucuria spirituală este roada duhului omului lăuntric ce a crescut până a rodit.

*

Duhul stăpânirii materiale caută să te însufleţească prin simţământul de a stăpâni lucrurile cumpărându-le ca să le foloseşti. E o chestiune de acaparare şi de stăpânire prin posesie – stare care trebuie lepădată dacă vrem să avem pacea şi liniştea duhului.

*

Abandonarea în mâinile Domnului eliberează duhul tău din puterea sufletească ce îl blochează.

*

În timpul de acum, lucrurile au devenit aşa de scumpe încât nu le mai poţi obţine decât prin rugăciune şi prin dărnicie; căci dacă dăruieşti din ceea ce ai, Domnul îţi dă ţie însutit şi de o mie de ori mai mult.

*

Lucrurile făcute în forţă nu au binecuvântarea Domnului şi sting Duhul.

*

Verifică ceea ce cumperi, căci nu toţi negustorii sunt cinstiţi.

*

Cine iubeşte pe alţii îi cuprinde în inima lui iertându-le totul, acceptându-i aşa cum sunt, văzând nevoile lor şi îngrijindu-se de ei prin ajutorul pe care îl poate oferi.

*

Dorinţa de a avea sau pofta de a poseda lucruri nu este o nevoie care – dacă nu e împlinită – împiedică trăirea decentă a vieţii, ci este lăcomie ce izvorăşte din inimă. Ea se tratează prin dezbrăcarea inimii de ea şi îmbrăcarea cu dorinţa după Domnul.

Când îţi dezbraci inima de orice dorinţă şi ÎL doreşti pe Domnul cu toată inima, abanonând-o în mâinile Lui, atunci trăieşti odihna în Domnul şi trăieşti viaţa prin omul lăuntric în care s-au unit toate părţile fiinţei tale.

Vin timpuri când Domnul îţi descoperă din părţile ascunse ale omului vechi, pe care te ajută să le identifici şi să-ţi dezbraci inima de ele, pentru a o îmbrăca în omul lăuntric.

*

Iuţimea este o formă a răutăţii inimii, care se manifestă în dificultăţile şi-n graba din timpul unor acţiuni sau relaţii, exprimându-se prin cuvinte şi acţiuni rapide şi violente, care descarcă impulsul răutăţii din inimă, ce le produce.

*

Graba îţi macină sistemul nervos, dar lucrarea cu sârguinţă îţi oferă aceleaşi rezultate în liniştea şi-n odihna trupului.

*

Abandonarea inimii în braţele Domnului te duce în viaţa, odihna, liniştea şi-n puterea duhului.

Nu putem forţa manifestarea duhului, dar el răspunde adeseori la abandonarea inimii noastre în mâinile Domnului şi de multe ori – dacă nu L-am stins şi am răspuns cerinţelor lui – se manifestă aşteptând colaborarea noastră cu EL. Este o relaţie reciprocă de colaborare, în care inima şi toată fiinţa noastră sunt binecuvântate de Domnul şi împlinite total.

*

Dacă dezbrăcarea manifestărilor omului vechi din inimă e o problemă de recunoaştere, lepădare şi exerciţiu, îmbrăcarea în omul nou e o problemă de abandonare a inimii în mâna Domnului, supunere la cerinţele Duhului şi colaborare cu manifestările lăuntrice ale Duhului Sfânt din omul lăuntric al inimii. Ori de câte ori colaborăm cu manifestările lăuntrice ale Duhului Sfânt îmbrăcăm omul cel nou.

*

Plinătatea de sine deschide şi expune sufletul, chemând însufleţirea demonică peste el, dar în măsura golirii de tine te umple Duhul Domnului.

*

Lipsa banilor dovedeşte dacă te încrezi în bani sau în Domnul.

*

Înaintarea în vârstă micşorează capacitatea omului de adaptare la situaţii şi la lucruri noi, dar sunt şi unele temperamente care se adaptează mai greu.

*

Dialogul presupune simţirea persoanei şi stării celuilalt.

*

Există o curtoazie exagerată şi o falsă evlavie date de munca rugăciunilor sufleteşti, de efortul sufletesc de a-L atinge pe Domnul şi de duhul izolării. Duhul izolării te scoală noaptea şi te însufleţeşte ca să mijloceşti pentru alţii, în stilul repetărilor mecanice şi al rugăciunilor cântate, dar nu prin Duhul Domnului, nici prin inima ta, ci prin sufletul tău însufleţit de un duh de amăgire.

*

Căutarea Domnului cu toată dorinţa inimii hrăneşte şi zideşte inima. Duhul Sfânt conţine puterea care ne zideşte inima, ca să putem trăi curat şi sănătos. Căci inima noastră este mică şi slabă şi expusă rănilor produse de vrăjmaş dacă nu-i protejată, întărită şi zidită de Duhul Domnului.

Cei care nu sunt născuţi din Dumnezeu au inima împietrită şi însufleţită sau chiar stăpânită de duhuri satanice.

A umbla cu Duhul înseamnă a fi întărit şi zidit de Duhul Domnului în inima ta, pentru a trăi în bunătate, în dragoste, curat şi sănătos.

Umblarea cu Duhul şi trăirea cu Duhul Domnului sunt diferite de a fi în Duhul – cum era Ioan apostolul în ziua Domnului când scria Apocalipsa – căci a fi în Duhul este un cadou pe care îl primim doar uneori, dar de umblarea cu Duhul Domnului avem nevoie mereu, căci altfel Diavolul ne chinuieşte şi ne loveşte inima noastră gingaşă, sensibilă şi mică.

Este diferenţă între trăirea prin sine în plinătatea de sine şi lepădarea de sine şi umblarea cu Duhul. Plinătatea de sine ne determină să trăim prin noi şi pentru noi şi scopurile noastre, dar lepădarea sinelui, purtarea crucii şi umblarea cu Duhul ne ajută să trăim normal viaţa noastră zilnică, însă pentru Dumnezeu – nu pentru noi – şi pentru scopurile Lui, nu pentru ţintele sufletului nostru natural şi stricat în mod definitiv.

Uneori Îl atingi pe Domnul în inima ta închinându-te şi căutându-L cu toată dorinţa inimii, iar alteori intrând înlăuntrul tău prin rana inimii tale. Dacă nu preţuieşti atingerea Domnului

şi inima ta se îndreaptă în altă parte, atunci pierzi atingerea Lui. Dacă nu acorzi toată atenţia atingerii spirituale a Vieţii Duhului din omul tău lăuntric, atunci o pierzi.

Dar chiar şi căutarea Domnului cu toată dorinţa inimii este un Har al Vieţii Duhului cu care e necesar să colaborăm.

*

Este diferenţă între inima bună şi Duhul Domnului. Inima bună poate exista şi fără Duhul Domnului, iar dincolo de graniţele ei obişnuite să fie lege, obiceiuri şi duhuri de amăgire, dar nu Duhul Domnului.

Atunci când inima bună ÎL conţine pe Dumnezeu ea ÎL şi oferă şi ÎL aduce în relaţiile ei, dar când e goală de Domnul oferă legi, obiceiuri, amăgire şi falsuri, dar nu pe Dumnezeul Cel Viu, Sfânt, Bun, Drept, Iubitor şi Dăruitor nelimitat de Fericire.

*

Oferă-I din timpul tău lui Dumnezeu şi fă din asta cea mai mare prioritate din ziua pe care EL ţi-o dăruieşte.

*

Dacă tot ce faci faci pentru slava lui Dumnezeu şi ca pentru Domnul – adică dintr-o inimă bună şi cu drag – atunci toată viaţa şi activitatea ta în viaţă sunt acţiuni spirituale. Aceasta te centrează în Dumnezeu într-un mod spiritual cu viaţa ta întreagă. Vine timpul când deosebeşti dacă faci acţiunile cu puterea sufletească prin trup ori spre gloria Domnului – ceea ce nu poţi face decât cu duhul prin trup – când efectiv simţi libertatea şi în trupul tău. Căci atunci când acţionezi prin puterea sufletului, trupul este subjugat în teroarea fiarei sufleteşti manifestată prin voinţă – dar nu e liber. Numai prin duh trupul trăieşte efectiv ca Templul Duhului Sfânt, căci prin fiara feroce a sufletului tău, trupul este doar un instrument de execuţie. Şi abia când trupul cedează sub boli, sub neputinţe şi suferinţe, abia atunci sufletul se pleacă puţin din aroganţa trufaşă a mândriei eului său îngâmfat, autosuficient, plin de sine şi scârnav.

*

Să trăieşti pentru gloria Domnului...

*

Câtă vreme te mai urmăreşte şi te râcâie amintirea unei persoane înseamnă că nu ai iertat-o în mod desăvârşit, nu ai renunţat la toată amărăciunea ce o ai împotriva ei, ci încă o mai judeci în inima ta. Abia când ai iertat pe toată lumea şi nu mai ai nimic împotriva niciunui om, abia atunci eşti liber, liniştit şi fericit în inimă.

*

Ieşi din lumea gândurilor tale şi transformă realitatea spre bine, prin acţiunile tale.

Transformarea caracterului tău o poate face numai Dumnezeu – dacăvrei să colaborezi cu EL.

*

Trăirea prin minte transformă dorinţele inimii şi întocmirile gândurilor din inimă în poftele minţii – care nu mai au sfârşit. Umblarea cu duhul te leagă de Domnul şi te dezleagă de poftele minţii. Cât timp trăieşti prin minte nu vei scăpa de poftele sufletului şi de pofta altor lucruri. Abia când prin inima ta umbli cu duhul, devii liber de poftele sufletului şi de lăcomie.

*

În cer voi primi cadou de la Stăpânul meu iubit toate lucrurile necesare şi toate lucrurile dorite pe care nu le-am avut pe pământ şi pe care nu mi le-am adunat ca şi comori pentru ca să nu mi se mute inima din cer în valea plângerii acestui pământ străin, ci să-mi rămână unită cu Domnul meu din cer şi cu fiii întristării şi copiii morţii de pe pământ.

*

Autocompătimirea este o stare de plângere, complacere şi suferinţă pentru starea în care te găseşti, refuzând să te încrezi în Domnul şi să te sprijini pe EL şi refuzând să înlocuieşti autocompătimirea cu o stare de speranţă încrezătoare în Domnul.

*

Harul este acordat unei inimi înfrânte şi căite, căci creştinul care sfidează Adevărul din Cuvânt nu va preţui nici Harul pe care îl va călca în picioare ca să-şi împlinească poftele şi voia personală.

*

„Mi-am pus inima să-L caute pe Domnul”...

*

Supravieţuirea (pe care eşti dator să ţi-o faci decentă – dacă poţi) şi familia sunt încă doi talanţi încredinţaţi de Domnul.

*

Puterea trupului să nu te determine la îngâmfare, ci la smerenie în faţa Creatorului care ţi-a dăruit-o.

Îngâmfarea împietreşte inima şi blochează duhul, dar smerenia te duce până în adâncurile duhului.

*

Între foame şi lăcomia după alimente deosebite este o mică-mare diferenţă.

Bogaţii din lume coboară în iad pe treptele bunăstării şi averii.

*

A fi în Duhul este un dar al Harului ceresc. În restul timpului trăieşte curat, normal, iubind pe ceilalţi, făcând cât bine poţi şi trăind spre slava Domnului.

*

Confirmarea altora pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce faci hrăneşte eul cu valoare de sine. Dar valoarea adevărată a sinelui nostru este nimic pentru că prin Harul Domnului suntem ceea ce suntem şi „ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?”

*

„Dacă avem ce mânca şi cu ce ne îmbrăca ne este de ajuns.”

*

Cumpără numai ceea ce-ţi este strict necesar şi eficace, dar dăruieşte celor lipsiţi cât de multe poţi şi Domnul te va ferici

pe pământ şi te va răsplăti în paradis.

Dacă doreşti lucrurile lumii, dar nu pe Dumnezeu, te va chinui Satana care are lucrurile împărăţiilor lumii.

Nu trăi prin planurile dorinţelor tale, ci pune-ţi dorinţele în ciurul libertăţii duhului şi al păcii inimii, dezlegându-ţi inima de planuri şi legând-o de Domnul. „Încredinţează-ţi dorinţele în mâna Domnului şi îţi vor izbuti planurile".

*

Faptele dragostei sunt tot ce faci cu dragostea inimii pentru fraţii Domnului, creştinii, şi pentru cei flămânzi, bolnavi, străini, închişi şi goi.

Faptele credinţei sunt tot ce faci împlinind Cuvântul pentru fraţii Domnului – creştinii – şi pentru cei flămânzi, bolnavi, străini, închişi şi goi.

Darurile făcute cu dragoste, vizitele făcute cu dragoste, părtăşia şi disponibilitatea pentru părtăşie, oferite cu dragoste, fac parte din faptele dragostei.

*

Ne-am dus atât de departe într-o funcţionare anormală a Adunării creştine, încât nu mai avem decât specialişti – cu diverse daruri spirituale ori cu puncte în programul cultural religios – şi spectatori.

Nu mai funcţionăm după „dreptarul sănătos" al Cuvântului care spune că „fiecare are", ci după tradiţia noastră în care numai specialiştii au ceva de împărtăşit în Adunare.

*

Una este să-L ai pe Dumnezeu ca sistem de referinţă şi ca unitate de intervenţie în caz de urgenţă şi alta este ca Domnul să fie pentru tine Infinitul tău ocean de Bucurie, Fericire, Bunătate, Dragoste, Speranţă, Ajutor, Încredere şi tot ce poate fi mai bun pentru inima ta şi pentru persoana ta, atât jos pe pământ, dar în mod definitiv în eternitate.

*

Capacitatea de cumpărare poate să producă îngâmfarea inimii, pe fondul căreia vine duhul negustoriei (sau febra

cumpărăturilor) să te însufleţească şi să te stăpânească – dacă nu eşti atent să nu te îngâmfi în inima ta şi să trăieşti cumpătat şi smerit.

Datorită diferitelor duhuri străine care ne însufleţesc inima – când e împietrită prin păcat – nu mai putem umbla cu Duhul.

*

Chiar numai intenţia, dorinţa şi îndreptarea inimii spre Domnul sunt o formă de rugăciune.

*

Duhul grabei te agită şi te pârjoleşte ca să faci în fugă lucruri normale şi te pune pe jar, semănând confuzie în minte pentru lucruri obişnuite. Când îl descoperi vei şti că el dublează simpla grabă ca să-ţi răpească liniştea, fericirea şi odihna. Cu el se luptă ca şi cu orice duh necurat, dezicându-te verbal de el, mustrându-l cu sângele Domnului Isus şi cu mustrarea arhanghelului Mihail: „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre", rugându-L pe Domnul să-l mustre şi poruncindu-i, în Numele lui Isus, să plece.

*

„Duhul minţii" e un mod de a defini ceea ce-ţi umple mintea şi pătrunde până-n inimă. Dacă ne umplem mintea cu mizeriile pe care le transmit multe filme, ele ne vor pângări inima. „Cămaşa mânjită de carne" este murdărirea minţii şi a inimii cu imaginile păcatelor cărnii.

Ridicarea prin minte la Tronul de Har al Tatălui înnoieşte ceea ce umple mintea şi inima.

Hrănirea inimii flămânde cu Cuvântul Scripturii înnoieşte „duhul minţii" – sau ceea ce ne umple mintea şi pătrunde în inimă – cu apa curată a Cuvântului care purifică şi înnoieşte conţinutul minţii.

Atingerea Domnului prin omul lăuntric al inimii hrăneşte mintea cu Prezenţa Domnului. Dacă facem din minte un scop şi nu un organ cu care trăim, suntem naturali şi sufleteşti. Dar dacă facem din minte doar un organ secundar

care ne ajută împreună cu voinţa să căutăm umblarea cu Duhul, atunci ne deschidem inima spre comuniunea cu Domnul din omul lăuntruic, care ni se dă prin Har.

Înnoirea în duhul minţii înseamnă înlocuirea conţinutului ce preocupă mintea cu atingerea vieţii omului lăuntric al inimii, cu atmosfera cerească de la Tronul de Îndurare al Tatălui şi cu Cuvântul Scripturii care ne hrăneşte inima – nu doar pe care-l lecturăm cu mintea. Aceste trei elemente înnoiesc duhul minţii, înlocuind partea negativă din ea, acumulată prin atingerea duhului lumii sau prin tangentarea cu săgeţile arzătoare ale vrăjmaşului trimise prin imagini atinse de lumina ochilor, prin cuvinte auzite sau prin gânduri involuntare.

Atingerea Domnului în duhul tău îţi hrăneşte toată fiinţa.

*

Sistemul de organizare şi modul de promovare a unor valori – sau false valori – din adunările creştine, au ajuns să transforme pe majoritatea creştinilor din ele în consumatori de programe cultural-religioase în timp ce talantul fiecăruia zace îngropat sub tone de pământ din cauza lipsei de promovare a valorilor creştine curate, după modelul curat şi bun al Bisericii Primare din Noul Testament.

Promovarea muzicii şi a culturii creştine, dezvoltate în câteva sute de ani, opreşte descoperirea şi funcţionarea talanţilor fiecărui frate şi soră în schimbul unor programe creştine religioase care consumă timpul şi energia celor ce le practică şi a celor ce le consumă – prin prezenţa lor în Adunare, ca nişte legume care vegetează, dar nu trăiesc interactiv viaţa divină dinlăuntrul lor, funcţionând ca nişte mădulare sănătoase în Trupul Domnului.

Slavă Domnului pentru cele câteva daruri ale Duhului Sfânt promovate în unele adunări, dar vai de strângerile laolaltă în care majoritatea creştinilor asistă doar la punctele culturale ale altora, în timp ce talanţii fiecăruia nu sunt descoperiţi şi

folosiţi pentru gloria Domnului şi binele celorlalţi.

Urmăm şabloanele organizării slujbelor creştine pe care le-am moştenit, dar nu-L cinstim pe Duhul Domnului dându-I posibilitatea de-a conduce El strângerile laolaltă şi de a ne uni într-o funcţionare împreună, ca mădulare în Trup, adunaţi în jurul Domnului, nu în jurul programelor religioase pustii şi sterpe, lipsite de îndemnurile Duhului şi de ungerea Lui.

Vai de noi pentru că nu mai suntem dependenţi de Har în strângerile în jurul Domnului Hristos, ci depindem de eforturile şi abilităţile noastre sufleteşti, văduvite de viaţa divină dinlăuntrul duhurilor noastre, pe care nu o trăim pentru că nu-L mai urmăm pe Domnul în Şcoala Lui, ci urmăm şcolile omeneşti creştine şi organizaţiile religioase în locul Adunărilor vii, pline de Prezenţa Domnului. L-am scos afară pe Domnul Hristos din Adunare pentru vorbirile noastre despre El în locul cunoaşterii Lui personale şi a dependenţei de EL. Avem cunoştinţe Biblice şi ne raportăm la Domnul Hristos ca la un sistem de referinţă, dar nu avem descoperirea Duhului Domnului în Biblie şi nici cunoaşterea Domnului Hristos din experienţă (prin trăirea zilnică împreună cu EL).

Vai de noi pentru că avem doar cunoştinţe despre Dumnezeul creştinilor pe care nu L-am întâlnit personal şi pe care nu-L cunoaştem din viaţa trăită pe urmele Domnului Hristos.

Ai milă Doamne de inima noastră şi de creştinismul nostru sterp şi transformă-ne spre asemănarea cu Tine. Nu ne abandona şi nu ne lăsa până când planurile Tale pentru noi şi pentru Adunările creştine nu s-au împlinit după Voia Ta cea „bună, plăcută şi desăvârşită”.

*

Informaţia Cuvântului în care te încrezi (dacă te-ncrezi!...) îţi deschide accesul spre Cel care a inspirat şi a spus Cuvântul.

Încrederea în Cuvântul Scripturii îţi deschide accesul la Stăpânul Suprem – Yehova Creatorul tuturor. „Cine se încrede în Domnul este fericit”. „Cuvântul Domnului este încercat. El este

un scut pentru toţi cei care se încred în EL.” (Psalmul 18:30)

Încrederea în Cuvânt este relaţie cu Autorul lui.

Învaţă şi tu pe alţii ce Domnul te-a învăţat pe tine, dar nu ce tu vrei să-i înveţi pe alţii din Cuvânt.

*

Atunci când înlocuieşti îngrijorările şi gândurile pesimiste cu încrederea în Domnul devii liniştit, un copil cu inima cuibărită acasă în braţele Tatălui său, în Paradis.

Îndoiala este arma cu care Diavolul vrea să ne fure binecuvântările Domnului încercând să ne determine să nu mai credem promisiunile Cuvântului – care crezute se vor împlini cu noi, făcându-ne fericiţi.

Nu privi la tine căci vei avea numai dezamăgire şi deznădejde, ci priveşte la ISUS, căci EL te va ferici şi îţi va făuri viitorul după „Voia Lui care e bună, plăcută şi desăvârşită”.

*

„Vegheaţi să nu vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare cu mâncare şi băutură”.

*

Duhul banului s-a aliat cu duhul violenţei şi al crimei, cu duhul curviei şi al mândriei, cu duhul lăudăroşeniei vieţii şi cu alte duhuri satanice pentru a-i însufleţi pe producătorii şi pe actorii filmelor să întocmească istorisiri închipuite cu scopul obţinerii de bani şi cu scopul de a influenţa, de a însufleţi şi chiar de a stăpâni pe cei pe care îi pot înşela să le vadă.

*

Lepădarea de sine nu înseamnă distrugerea persoanei, ci îmbogăţirea ei cu infinitatea Duhului, care vine prin lepădarea naturii păcătoase şi prin punerea sufletului pe crucea pe care o porţi ca să poţi trăi cu duhul.

*

Când ai pierdut de câteva zile conştienţa Prezenţei Domnului şi preocuparea spirituală, atunci „înflăcărează darul lui Dumnezeu care este în tine”, căci inima ta a aţipit şi roagă-te Domnului începând să practici iarăşi concentrarea spirituală,

iar duhul tău se va înviora şi îţi va umple inima, din nou, de conştienţa Prezenţei Domnului şi de simţământul duhului.

Rugăciunea inimii reaprinde duhul şi te plasează astfel – cu inima veghind – în atmosfera cerului. Nimic din lumea materială sau din viaţa sufletească nu valorează cât atmosfera cerului şi cât viaţa Duhului din omul nostru lăuntric. Dă glorie lui Dumnezeu care locuieşte în duhul tău şi care nu te părăseşte. Îndreaptă-te cu inima spre Dumnezeu şi nu vei mai fi singur înlăuntrul tău, iar când inima ţi-a aţipit şi nu mai veghează, atunci înflăcărează darul Domnului care este în tine.

*

Duhul grabei nu încetează să-i fugărească pe cei pe care-i influenţează sau îi însufleţeşte stresându-i să facă totul mai repede şi centrându-i în imaginile pe care le pune în mintea lor, ca să se îndrepte mereu spre altceva, fără să mai fie mulţumiţi şi făcând fără plăcere tot ce fac, determinându-i să trăiască mental în viitor şi lucrând totul în stresul grabei, chiar acolo unde n-ar fi nici un motiv de grabă.

*

Este o diferenţă între poftele gurii şi foamea stomacului, căci urmând doar poftele gurii ajunge inima să ni se îngreuneze cu îmbuibare de mâncare şi băutură. E bine să nu urmăm poftele gurii dacă nu sunt însoţite de foamea stomacului.

*

În cuptorul suferinţei nu mai vezi decât durerea care te consumă, dar după ce timpul hotărât pentru durere a trecut, fericirea încrederii în Domnul îţi inundă inima din nou. Atunci realizezi iarăşi că nu eşti singur şi că în inima ta locuieşte Domnul.

Bizuirea pe Domnul, încrederea în El şi vorbirea inimii în limbi corintene zidesc, hrănind inima cu o parte din Domnul.

*

Duhul de nelinişte frământă inima ca să nu-şi mai găsească odihna, liniştea şi pacea, dar să fie mereu preocupată de stările şi de lucrurile ce-i fură pacea.

Abia când descoperi acest duh îl poţi alunga, căci altfel îţi chinuie inima şi fiinţa. Poate însoţi o boală sau poate veni de unul singur.

*

Duhul literei biblice asociază răutatea sa cu severitatea Domnului, dar nu descoperă Bunătatea lui Dumnezeu, ci loveşte oamenii cu litera Scripturii, cu scopul de a-i îndepărta de Domnul şi de Biblie.

*

Inactivitatea şi somnolenţa generează apatia şi gândurile negre cu gândurile diabolice care le însoţesc – printre care şi gândurile de sinucidere şi duhul morţii.

*

„Ţara Canaanului – Ţara promisă – este o ţară cu munţi şi văi...". Nu există loc de pe pământ de unde Domnul să nu te poată ajuta, ridica, zidi şi refolosi. Nu există vale de unde mâna Lui să nu te poată scoate. Suferinţa, neputinţa, îngrijorarea, disperarea, gândurile negre, „cuptorul întristării", orice adânc nu este atât de adânc încât Domnul să nu te poată ridica şi să nu te poată scoate de acolo. „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară" spune Domnul. Oriunde ai fi vino cu nevoia ta, cu problema ta, cu neputinţa ta, cu suferinţa ta la ISUS şi EL nu te va da afară. Te va reface, te va zidi, te va vindeca şi te va folosi – dacă te laşi lucrat de EL – în Împărăţia Lui. Mare este Domnul. Ajutorul Său trece dincolo de imposibil. Totul este cu putinţă la EL. Aleluia, slavă Lui!

Întotdeauna este un pisc mai înalt. De obicei între două slăvi este o vale a smereniei, prin care trebuie să treci ca să ai puterea de-a urca într-o slavă mai înaltă. Atât în vale cât şi pe culme, Cel care te conduce este Domnul. EL lucrează în tine şi voinţa şi înfăptuirea. Dacă crezi că tu ai voinţa, vei trece prin valea neputinţei de unde numai Mâna Domnului te scoate.

*

Acţiunea utilă face parte din rosturile vieţii, iar munca echilibrată contribuie la sănătatea omului.

*

Mulţumirea adresată Domnului pentru toate lucrurile îţi protejează inima de efectele împrejurărilor şi ale lucrurilor negative din viaţă.

*

Neiubirea vieţii până la moarte capacitează creştinul să treacă prin orice îngăduie Domnul să vină în viaţa lui.

*

La fiecare vârstă spirituală intervin influenţe sau însufleţiri străine pentru a ne creşte discernământul şi pentru a ne antrena prin confruntarea cu ele.

*

Inima e sensibilă la dragostea de sine, la bunăstare şi la fericirea personală, dar numai lepădarea de sine te va echipa să ÎL urmezi pe Domnul – care îţi va da puterea să treci prin orice-ţi va fi rânduit să treci în viaţă.

Când Domnul îţi tratează inima EL nu-ţi tratează doar dorinţele, planurile şi pofta altor lucruri, ci şi instabilitatea ei şi tendinţa de a nu se lepăda de sine faţă de fericirea, de bunăstarea şi bucuriile ei de moment. Domnul tratează şi tot ce e străin de natura Lui în inima ta – poate chiar prezenţe străine ascunse în cotloanele ei. Şi asta nu pentru a-ţi lua fericirea, ci pentru a te face liber de orice legătură a inimii care te mai ţine legat.

*

Când inima ţi-e deranjată în mod acuzator de imaginea unei persoane, aceasta este pentru că n-ai iertat în întregime acea persoană şi n-ai acoperit, în dragoste, faptele ei, ci tu continui să o judeci şi să o acuzi. Pe acest teren al judecării şi al acuzării Diavolul primeşte loc în inima ta ca să te judece atâta timp până când vei ierta şi vei acoperi cu dragoste, în inima ta, persoana care ţi-a greşit, justificându-i faptele şi găsind o înţelegere a modului în care a acţionat împotriva ta.

Dacă nu vrei să iubeşti în inima ta persoana care ţi-a făcut rău, rănile lăuntrice pe care ţi le-a provocat nu se vor mai putea vindeca.

Iubirea vrăjmaşilor te vindecă de rănile pe care ţi le-au provocat. „Dragostea nu ţine cont de răul ce i s-a făcut”. (altă traducere)

*

Duhul Domnului nu te poate scoate dintr-o groapă dacă tu te complaci în ea.

Una din minciunile Satanei este că Dumnezeu este prea bun ca să te disciplineze pentru păcat şi alta că Domnul este prea sfânt ca să te mai ierte dacă ai căzut în ispită.

*

Odată ce inima s-a aliniat, prin voinţă, după Domnul, înnoirea minţii se face şi prin ruperea de păgânătate la nivelul gândurilor şi imaginilor prin care se dă bătălia în minte, iar lupta împotriva păcatului se face până la sânge.

Duhul Sfânt ne ajută să ne amintim Cuvântul de care avem nevoie în experienţele vieţii, pentru a birui urmându-L pe Domnul.

Dacă nu te-ai rupt de păcate în viaţă, le vei purta în tine prin moarte, în veşnicie.

Duhul Sfânt ne conduce în Cuvântul de care avem nevoie şi care – prin colaborarea noastră – are putere să ne schimbe după chipul Domnului.

O inimă împărţită şi împietrită nu e capabilă de o profundă părere de rău, dar după ce judecata sănătoasă şi voinţa aleg să treacă pe calea cea bună, inima va sesiza diferenţa şi se va pocăi. Oricât ţi-ar fi inima de aproape de Domnul, nu te încrede în ea, ci în Domnul care o păstrează şi o curăţeşte, căci inima noastră poate ceda oricând să cadă.

*

Oricum ar fi fraţii noştri de imaturi şi oricâte defecte ar avea, merită iubiţi pentru simplu fapt că sunt în Împărăţia cerurilor şi nu în Împărăţia întunericului.

*

Vorbirea şi cântarea în limbi corintene – chiar cu inima – rupe forţa ispitei, vindecă inima de rănile păcatului şi

deschide accesul în duh, făcându-te sociabil şi prietenos. Practicarea vorbirii sau a cântării în limbi rupe forţa dependenţelor păcătoase.

Căderile din care ne ridicăm nu fac decât să ne ajute să gustăm din nou natura vrăjmaşului care „fură, junghie şi distruge”.

*

După ce ne tratează prin cruce impulsurile răutăţii şi lăcomiei inimii, Domnul ne tratează atât intenţiile şi întocmirile gândurilor, cât şi „slăbiciunea de inimă”, pentru a ne ajuta să ne putem stăpâni inima şi să-L căutăm, urmându-L pe Domnul, printr-o inimă curată şi bună.

Atunci când lucrarea crucii în inima ta e mai importantă decât părtăşia Duhului Sfânt, Domnul te va atrage spre colaborarea ta cu lucrarea crucii, căci – deşi nu este extazul comuniunii cu Domnul – are aceeaşi valoare spirituală ca şi alte lucrări ale Duhului Sfânt din noi sau din Adunare.

Una sunt sentimentele naturale ale sufletului şi alta sunt stările infiltrate demonic, până în inimă, cu scopul de a stăpâni – dacă pot – persoana. Încrederea în Domnul – Domn care se găseşte şi în duhul omului lăuntric, dincolo de inimă – şi bizuirea pe EL, cât şi împotrivirea contra influenţelor demonice, vor îndepărta frica şi îndoiala, biruind ispita din inimă.

Colaborarea noastră cu sentimentele sufletului le extinde până în inimă. Când inima trăieşte prin componentele sufletului ori ale trupului, acestea devin o parte din ea.

În „slăbiciunea de inimă” sunt amestecate influenţe demonice înnăscute sau dobândite.

Deşi îmi las inima lucrată prin cruce, încrederea mea nu este în inimă, ci în Domnul care lucrează în ea.

Apropierea tot mai mare de Domnul va pune duşmanul pe fugă sau te va învăţa pe tine cum să-l dai afară.

Smerenia seacă izvorul influenţelor demonice care alimentează „slăbiciunea de inimă”.

*

Rodul rugăciunii minţii, al cântării şi al citirii Cuvântului reduce până la dispariţie spaţiul în care intră ispita mintală.

Mintea şi inima pasive sunt invadate de locatari demonici cunoscuţi sau ascunşi. Cei ascunşi necesită lumina Domnului pentru a fi descoperiţi.

„În linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră”.

Orice duh care nu aduce linişte, odihnă, seninătate şi încredere, nu este din Duhul Domnului, ci dintre duhurile răzvrătite ale Satanei.

*

Vorbirea şi cântarea inimii în limbi corintene pătrunde curăţind până în adâncurile inimii, îndepărtând duhurile străine ce alimentează „slăbiciunea de inimă”, deşi acestea pot reveni parţial şi pentru un timp.

*

„Necazul lucrează răbdare şi răbdarea experienţă (caracter încercat, aprobat) şi experienţa speranţă; şi speranţa nu înşală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”.

*

„Slăbiciunea noastră de inimă” poate fi atât de mare încât să ne determine să intrăm în marea ei cădere fără să mai ţinem cont de nimic. Astfel sfidăm poruncile Domnului nesocotind pe Duhul Sfânt până la insultare, iar apoi Duhul ne chirceşte lăuntrul de durere şi se retrage stingându-se. Astfel ajungem incapabili de părere de rău pentru păcat şi nu mai suntem decât „un muc care fumegă”. Şi în timp ce Duhul Sfânt se retrage cu zbateri mari, dacă noi nu-I cerem iertare pentru insultă şi pentru nesocotirea LUI prin păcat, atunci ÎL vom pierde. Dar dacă-L implorăm, Duhul Sfânt ne va învăţa să-I cerem iertare recunoscându-ne păcatul şi se va întoarce în noi. Tot EL ne va arăta păcatul sfidării Domnului pentru care să-I cerem iertare lui ISUS Domnul, devenind astfel sensibili la EL.

*

Încrederea în Domnul îţi vindecă duhul, dar frica ţi-l răneşte.

*

Diavolul caută să intre în inima noastră şi prin minciuni cum ar fi: „Nu mai vreau să trăiesc”, „Nu-mi place de mine” etc. Odată acceptate şi preluate ca fiind ale noastre, astfel de minciuni aduc cu ele, în inimă, pe demonii care le produc; şi numai cu luptă şi cu mare împotrivire îi mai putem izgoni afară din inima noastră.

*

„Venerarea lui Dumnezeu este începutul înţelepciunii.”

*

Rugăciunea este respiraţia duhului.

*

Supunerea inimii faţă de Voinţa Domnului – în toate aspectele ei – oferă împăcare, odihnă şi bunăstare lăuntrică. Obişnuieşte-ţi inima să se plece în faţa Voinţei Domnului oricare ar fi ea, căci asta îţi va dărui împlinire lăuntrică.

Când lepădarea de sine îţi devine accesibilă înseamnă că Domnul ţi-a dăruit putere de înfăptuire pentru ea, căci sinele nu îşi doreşte lepădarea sa.

*

Bucuria şi fericirea inimii sunt darurile lui Dumnezeu pe care le putem cultiva prin gândirea la Domnul, prin îndreptarea inimii spre EL şi prin abandonarea totală în mâinile Sale bune şi iubitoare de Tată perfect.

Nu-ţi lăsa inima cuprinsă de stări confuze şi întunecate, ci vino cu ea la Domnul dăruindu-I-o Lui, căci EL e locul ei de adăpost şi împlinire fericită.

Tatăl din cer Îşi oferă părtăşia omului care-I acceptă Voia, oricare ar fi ea.

Dacă nu te supui lui Dumnezeu degeaba te împotriveşti diavolului, căci el nu va fugi de la tine.

Chiar numai acceptarea Voii Domnului alungă revolta,

apatia, ura împotriva vieţii, nepăsarea etc. Acceptarea Voii Domnului oferă acces Duhului Sfânt să-ţi lumineze inima şi – în măsura în care accepţi – să ţi-o schimbe.

*

Când nu mai ai nici un motor de viaţă şi nici o motivaţie de a trăi, nu te mai mulţumeşte, aminteşte-ţi cel mai important motiv pentru viaţa ta, aşa cum l-a spus bătrânul Pavel: „Căci dacă trăim pentru Domnul trăim şi dacă murim pentru Domnul murim” şi-atunci se vor porni din nou motoarele vieţii tale.

A trăi pentru Domnul înseamnă a face totul pentru slava Lui.

„Cine se încrede în Domnul este fericit”. Încrederea în Domnul este bizuire şi abandonare în Mâna Lui.

*

Dacă faci din ascultarea muzicii creştine un obicei, devii insensibil la mesajul ei.

*

Pentru un creştin adevărat, lepădarea de sine corectează răutăţile, defectele şi problemele sinelui, prin capacitatea pe care ne-o oferă Domnul s-o facem. Chiar şi un sine depresiv se corectează prin lepădarea de sine.

*

În timp ce ne tratează fiinţa prin cruce şi ne dă putere pentru lepădare de noi înşine, Duhul Sfânt ne pune în înţelegere câte un Cuvânt prin a cărui îndemn putem să-L urmăm pe Domnul mai departe. Chiar după tratarea inimii până în adâncul slăbiciunilor ei, Domnul ne îndeamnă în inimă prin Cuvânt, ca să-L putem urma mai departe.

O parte din închinarea în adevăr este trăirea în Cuvântul în care te îndeamnă Duhul Domnului să trăieşti pentru un anumit timp.

Retragerea, pasivitatea şi frica de diavol îţi paralizează şi-ţi dezarmează inima din trăirea ei activă în viaţă unită cu Domnul.

Abandonarea inimii în întregime în Mâna Domnului este o parte a închinării în duh.

Încrederea inimii în Domnul şi lauda adusă Lui în inima ta, împreună cu manifestarea dragostei inimii pentru EL, te duc în atingerea Vieţii Duhului.

*

Tu poţi schimba stările negative ale inimii dacă te-ai lăsat lucrat de Domnul şi L-ai urmat şi în tratarea inimii tale prin cruce. Numai în cazul unei apăsări demonice peste tine nu poţi schimba stările rele venite în inimă. Atunci trebuie să lupţi cu cel care te apasă, după ce te-ai pocăit de motivele pentru care Satana are drept la teren în inima ta ca să te apese.

*

Nu pretinde Domnului numai extazul – din tot ce poate EL să îţi ofere – ci acceptă fiecare perioadă spirituală cu ceea ce vrea Domnul să trăieşti în ea. Concentrarea spirituală, îndreptarea inimii spre Domnul, încrederea în EL şi abandonarea în EL sunt suficiente pentru a rămâne alipit de EL.

*

Harul coborârii inimii în duh.

*

Aşteaptă-L pe Domnul în felul în care EL vrea să ţi se descopere – dacă vrea. Primeşte tot ce-ţi dă EL, căci aceasta este o relaţie cu EL.

Nu vei putea retrăi toate experienţele spirituale ale trecutului; şi dacă ceea ce ai experimentat ieri nu mai poţi trăi azi înseamnă că Domnul te conduce spre EL prin alte experienţe, înţelegeri, trăiri sau perioade ale vieţii spirituale.

*

E necesar ca după ce Domnul te-a iertat să te ierţi şi tu, căci altfel inima te va acuza mereu. Iar după aceasta orice voce acuzatoare interioară nu-i decât un sâsâit de şarpe satanic.

*

Nu poţi trăi echilibrat cu Domnul ducând numai o viaţă interioară cu EL. Trebuie să îmbini viaţa exterioară – adică munca echilibrată pentru subzistenţă, relaţiile, folosirea talanţilor etc. – cât şi facerea binelui, cu trăirea lăuntrică împreună cu Domnul.

*

Nu-L judeca pe Domnul – pentru că nu-L mai simţi – ca şi cum ar fi plecat de la tine, ci crede ceea ce ne-a promis EL: că va fi cu noi până la sfârşitul veacurilor. Şi dacă tu nu-L părăseşti, crede că EL e cu tine, iar inima ta se va înviora.

*

O parte din Cuvântul care iese din gura Domnului şi prin care trăieşte omul este Cuvântul pe careDuhul Sfânt îl pune în înţelegerea inimii creştinului şi prin care acesta funcţionează spiritual, trăind şi urmându-L pe Domnul.

*

Dacă ţi-ai lăsat sufletul tratat de Domnul vei deosebi stările şi gândurile negre lepădându-le, pentru a trăi prin inima ta relaţia de copil-TATĂ cu Dumnezeul tău, în ciuda a orice vrea să ţi-o fure.

*

„Comoara de preţ a unui om este munca". „Cine se alipeşte de Domnul este un singur duh cu EL". „Du-te cu puterea care este în tine".

*

Închinarea în adevăr este o relaţie a duhului tău cu Domnul.

*

Duhul Sfânt nu poate avea o relaţie personală cu tine dacă tu nu o doreşti; iar această relaţie nu o puteţi dezvolta decât în măsura creşterii tale spirituale, care e dată de Domnul pe baza colaborării tale cu EL.

*

Întâlnirea a două voinţe pentru a face ceva împreună presupune convingere, colaborare şi înţelegere. Bună învoirea este specifică oamenilor plăcuţi Domnului.

*

Dincolo de „slăbiciunea de inimă" pe care Domnul ne-o tratează – dacă dorim şi noi aceasta – este părtăşia Duhului Sfânt care nu-i o vorbă-n vânt şi fără conţinut, ci o relaţie vie,

căci Duhul Sfânt vine din adâncurile omului nostru lăuntric pentru a ne atrage inima la părtăşie cu EL, dacă suntem dispuşi şi sensibili la aceasta. Comuniunea cu Duhul Sfânt este un izvor de viaţă veşnică din inima Domnului, care ne alimentează ca să-L putem urma şi să putem trăi şi merge înainte.

*

Gândirea la lucrurile de sus te duce în prezenţa omului lăuntric. Părtăşia Fiului coboară în inima noastră la iniţiativa Lui.

*

Autocompătimirea este plângerea de milă împletită cu retragerea din acţiunile familiale şi sociale şi cu încetarea acţiunilor inimii din cauza unor suferinţe.

*

Abandonarea totală în Dumnezeu este începutul odihnei.

*

Tăria lăuntrică este un dar de la Domnul.

*

Demonul stresului se luptă să amplifice modul în care noi percepem dificultăţile vieţii, cu scopul de a ne apăsa şi de a ne chinui.

*

Trăirea anticipată e dată de influenţa unui demon care vrea să-ţi fure prezentul.

*

Împotrivirea la Voia Domnului, oricare ar fi această Voie – după abandonarea totală în Dumnezeu – e dată de influenţa unui demon.

Trăirea izolată în mintea ruptă de realitate şi în afara gândirii voluntare libere este tot o influenţă satanică.

*

„Dragostea acoperă (scuză) totul”. Nu povesti păcatele altora şi nu-i judeca pentru ele. Acoperă-le-n tăcere şi cuprinde păcătoşii neîmpăcaţi cu Domnul în dragostea inimii tale.

*

Iar dincolo de tratarea inimii prin cruce este împlinirea Cuvântului care-ţi este dat în înţelegerea inimii pentru a trăi mai departe cu Domnul.

*

Domnul vrea să ne elibereze trupul, sufletul, inima şi duhul de orice rău şi de orice apăsare străină. De aceea îngăduie să trecem prin diferite stări, împrejurări şi experienţe, pentru a ne ajuta să deosebim tot ce este rău şi să trăim în noi cu scopul de a ne purifica şi elibera de rău şi de apăsare. Dacă permitem crucii să acţioneze în noi vom primi lumina şi puterea de a conlucra cu Duhul Sfânt, spre desăvârşirea noastră.

*

Dragostea din 1 Corinteni 13 se învaţă în fiecare calitate şi zonă a sa, prin mustrarea cugetului şi prin lecţiile Duhului din fiecare împrejurare prin care trecem în viaţă.

*

Demonul interesului propriu dublează voinţa omului, împietrindu-i inima, ca să-şi atingă scopul şi supunând trupul la efort deosebit pe care acesta nu-l resimte decât după deblocarea inimii. „Dragostea nu caută folosul său”.

*

Iuţimea personală îţi tulbură duhul.

*

Frustrarea este o manifestare a egoismului şi se tratează prin dăruire de sine; cu cât sacrificiul tău este mai mare cu atât legătura cu persoana căreia îi dăruieşti devine mai puternică.

*

Instruieşte-ţi atenţia să se concentreze pe ceea ce priveşti, ca să scapi de centrarea în izolarea minţii, în amintiri, în planuri şi dorinţe. Educaţia minţii presupune centrarea atenţiei pe ceea ce vrei efectiv să faci cu mintea la un moment dat, cât şi oprirea ei din tot ce nu-ţi convine şi nu-ţi face bine.

Concentrează-te la acţiunea ce o faci – dacă vrei eficienţă.

*

Nu privi oamenii ca să-i studiezi, ci ca să-i iubeşti. Vei observa că atunci oamenii sunt altfel.

*

Să nu ceri Domnului lucrurile care le ai deja, căci Domnul ţi le va lua pentru scurt timp, ca să înveţi să le poţi recunoaşte.

*

Duhul trăieşte prin inima care se roagă pentru alţii şi Viaţa Duhului curge în inima care mijloceşte.

*

Dacă te mai consideri „ceva" sau „cineva", dacă trăieşti prin ceea ce gândeşti şi simţi sau faci, acolo sunt locurile unde loveşte Diavolul cu depresie şi gânduri negre.

Dacă te consideri nimic şi nu trăieşti prin sinele tău, ci trăieşti lepădând viaţa sufletului, primeşti încet-încet acces la resursele vieţii duhului, unde nu te mai poate lovi nimic sau distruge – chiar dacă ţi se frânge şi trupul şi sufletul.

*

Când duhul e blocat şi închis, când eşti atras de trăirea în minte, în gânduri, în stări sufleteşti sau în voinţă, când nu mai poţi trăi viaţa pe pământ fără DUHUL SFÂNT, EL te atrage să-ţi centrezi atenţia pe omul lăuntric unde DUHUL DOMNULUI vrea să te pregătească în Şcoala Lui.

*

DUHUL SFÂNT este un Duh de Viaţă curată, de bun simţ şi de bucurie sfântă care poate fi blocat, se poate închide, se zbate respingând ceea ce faci sau trăieşti greşit – şi care poate fi stins. Colaborarea cu EL şi centrarea pe EL – atunci când se manifestă înlăuntrul tău – este esenţială pentru a realiza trăirea prin DUHUL şi umblarea cu EL.

*

Viaţa cu DUHUL SFÂNT e cea mai mare aventură, iar părtăşia Lui este cel mai grozav drog.

*

Dacă nu reuşim să facem o muzică şi un acompaniament diferit de muzica lumii, cântările creştine îşi vor pierde gustul şi vor fi călcate în picioare.

*

DUHUL SFÂNT nu poate avea o relaţie personală cu tine dacă tu nu o doreşti, iar această relaţie nu o puteţi dezvolta decât în măsura creşterii tale spirituale – care e dată de DOMNUL, pe baza colaborării tale cu EL.

*

Deşi Biblia este un Izvor de Înţelepciune Cerească, numai informaţiile ei te pot îngâmfa şi te pot face un fariseu modern – dacă nu eşti născut din DUMNEZEU. Dar împlinirea cuvintelor ei, împreună cu căutarea lui DUMNEZEU din toată inima, te vor duce la întâlnirea cu DOMNUL HRISTOS.

*

Întâlnirea a două voinţe pentru a face ceva împreună presupune convingere, colaborare şi înţelegere.

Bună învoirea este specifică oamenilor plăcuţi lui DUMNEZEU.

*

Părerea de sine este perceperea sinelui prin imaginaţie şi produce autocentrare prin mulţumirea şi prin încântarea de sine, despărţind inima de DOMNUL în experienţa trăită.

*

Primeşte şi bucuria spirituală şi lipsa ei ca fiind Voia DOMNULUI pentru inima ta – câtă vreme trăieşti curat – căci Ţara Promisă este o ţară cu munţi şi cu văi, udată de roua cerului şi de ploaia DOMNULUI, iar inima noastră este tratată în multe feluri dacă-L urmăm pe Miel oriunde merge.

*

Duhul siguranţei de sine te determină să exploatezi trupul pentru pretenţiile eului, cu scopul de a te simţi mulţumit de ceea ce faci, pe baza sănătăţii şi a capacităţilor naturale trupeşti, dar nu în armonie cu trupul şi cu omul lăuntric al

inimii, ci pentru satisfacţia eului ce se înalţă, sigur de sine, cu darurile DOMNULUI şi însufleţit de un demon.

*

Duhul neodihnei activiste luptă să te însufleţească să faci neîncetat lucruri utile, fără să ţii cont de capacităţile trupului şi de liniştea duhului. Este diferit de „mâna harnică" şi de „lucrul cu sârguinţă" – cum îl numea odată DUHUL SFÂNT – căutând să te rupă de pacea, de liniştea şi odihna duhului. Exploatarea trupului prin puterea voinţei blochează duhul, iar când e unită cu duhul neodihnei activiste produce stres şi despărţire de DUHUL DOMNULUI.

Voinţa personală independentă blochează duhul, dar supunerea ei în armonie şi în unitate cu duhul este o parte din umblarea cu duhul.

Duhul exploatării trupului este un duh necurat – ca şi alte duhuri rele – de care trebuie să te dezici verbal şi cu care e necesar să lupţi – când DUHUL DOMNULUI ţi l-a descoperit în tine – ca şi cu alte duhuri demonice.

*

Trăirea prin sinele tău îţi blochează şi-ţi stinge duhul. Lepădarea sinelui şi unirea inimii cu duhul face parte din umblarea cu duhul.

*

Apleacă-ţi inima sub Domnia DUHULUI, căci asta te pune în locul unde curge Harul umblării cu DUHUL, dăruit de DOMNUL la timpurile Sale. Iar când lăuntrul tău este atins de DOMNUL, rămâi cu EL, căci dacă risipeşti darul Prezenţei şi atingerii Sale, pierzi cea mai mare fericire de pe pământ.

Aplecarea inimii sub Domnia DUHULUI îţi va dărui un trai armonios, lipsit de extreme şi de trăirea sufletească ori carnală.

*

Cu cât ai mai multe lucruri utile şi performante, cu atât trebuie să-ţi lepezi mai mult inima de ele.

*

Impunerea voinţei peste toată fiinţa ta, pentru a face faţă cerinţelor societăţii din secolul vitezei, te bagă-n „priză” şi blochează duhul. Reintrarea în odihnă şi-n linişte oferă libertatea duhului şi odihna fiinţei.

Trăirea prin voinţă blochează duhul. Nu înseamnă că renunţi la trăirea prin voinţă dacă menţii exploatarea trupului.

Trupul tău este un templu al DUHULUI SFÂNT, dar nu un instrument sau un aparat de funcţionare pe care îl foloseşti ca să trăieşti. Deci tratează-l drept Templul DUHULUI SFÂNT.

*

Duhul lumii te însufleţeşte să cumperi lucruri fără de care poţi trăi. Investeşte în talanţii tăi şi-n lucrurile care nu pot fi distruse şi care durează veşnic.

*

Ironia şi „biciul limbii” fac parte din impulsul răutăţii din inimă.

*

Cine trăieşte prin plăcerea pentru hrană devine robul ei.

*

Când nu mai poţi trăi – pentru că nu mai ai energie să trăieşti – roagă-L pe DUHUL SFÂNT să te ajute, iar EL îţi deschide Izvorul de Viaţă – din omul lăuntric al inimii tale născut din DUMNEZEU – care curge în inima ta şi-ţi dă putere de viaţă.

Când nu mai ai resurse şi putere de-a iubi pe alţii roagă-L pe DUHUL SFÂNT să-ţi deschidă Izvorul Iubirii Lui, iar EL ÎL va face să curgă – din omul lăuntric al inimii tale născut din DUMNEZEU – în inima ta şi vei putea iubi.

*

Ne facem sărbătorile noastre sub paravanul unor evenimente biblice, cu scopul de a ne îmbuiba şi de a petrece, dar cu inima ruptă de realitatea spirituală a Vieţii DUHULUI SFÂNT ce a inspirat scrierea Cuvântului Domnului.

*

Cel mai mare talant pe care ţi l-a dăruit DOMNUL este soţia sau soţul tău şi apoi celelalte mărunte daruri pentru slujba ta pentru EL sau pentru Casa Lui.

*

Cunoştinţa îngâmfă, iar îngâmfarea produce împietrirea inimii şi în această stare inima este incapabilă să primească şi să transmită Izvoarele Vieţii şi Dragostea DUHULUI DOMNULUI din omul lăuntric al inimii născut din DUMNEZEU.

*

Duşmanul tău nu este doar cel care te taie şi te junghie, ci şi cel care este împotriva felului tău de-a fi. Fă-i binele, dar nu încurajându-i lenea, mofturile, capriciile, rebeliunea, împotrivirea şi voinţa rea, ci ajută-l acolo unde el are o nevoie şi o lipsă reală pe care este incapabil să şi le rezolve.

Când trăieşti şi umbli cu duhul, inima este în duh şi nu mai resimte partea demonică din inima fiilor întunericului şi nici vrăjmăşia duşmanilor. Trăind cu duhul opreşti automat reacţia involuntară a inimii la răutatea, la obrăznicia, rebeliunea, mândria şi la alte păcate şi atitudini ale semenilor cu care vii în contact social.

*

Activitatea făcută în forţă şi trăirea prin eforturile proprii îţi scot inima din duhul şi opresc trăirea prin duhul.

*

Calitatea caracterului uman şi maturitatea spirituală ies la iveală în relaţii sociale şi familiale dificile şi grele, şi-n raportul social cu persoane insuportabile pentru mulţi.

*

Scoaterea din trăirea prin eforturile proprii şi purtarea în odihnă ne-o poate face numai DUHUL SFÂNT. Atunci când trăim prin eforturile proprii trăim prin voinţa noastră, pe care căutăm s-o impunem şi altora, care nu corespund standardelor noastre.

Trăirea în odihnă oferă stăpânirea de sine asupra impulsurilor de răutate ale inimii şi a întregii fiinţe proprii.

DUHUL DOMNULUI ne duce în odihnă, dar rămânerea noastră acolo depinde de colaborarea noastră cu EL.

Odihna de planuri, de trăirea prin eforturile proprii şi de trăirea prin dorinţe... Unirea persoanei cu inimă, voinţă şi dorinţe pentru a-L dori şi a trăi cu DUHUL SFÂNT.

Rămânerea în odihnă înseamnă să nu ieşi afară din teritoriul duhului.

Odihna inimii este doar una din infinitele zone binecuvântate ale Vieţii Duhului. Blândeţea şi smerenia inimii conferă odihnă sufletului. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine că EU sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre".

Inima arţăgoasă şi înălţată nu mai găseşte pace în veci. Educarea şi stăpânirea inimii fac parte din lecţiile DUHULUI pentru tine.

„Voi trăi cu sfială şi în amărăciunea sufletului meu, căci în aceasta este viaţa duhului meu." (Ezechia)

*

Blândeţea şi smerenia inimii te poartă în duhul. Blândeţea inimii usucă impulsul răutăţii şi asprimii înnăscute a inimii. Lepădarea răutăţii arţăgoase din inimă este partea umană a dobândirii blândeţii. Cealaltă parte este Harul DOMNULUI care face posibil aceasta. Arţagul face parte din structura inimii, iar înălţarea inimii face parte din obiceiurile ei.

Ura este manifestarea răutăţii inimii prin partea sentimentală a sufletului. Blândeţea este capacitatea inimii de a rămâne moale, indiferent de acţiunile bune sau rele pe care alţii le fac împotriva ei.

Smerenia este capacitatea inimii de a se considera nimic faţă de oricine şi de a atribui toate meritele fiinţei în care trăieşte DOMNULUI care a creat-o.

Esenţa persoanei este un nimic conştient de sine, înnobilat şi îmbogăţit cu infinitul darurilor şi bunătăţilor lui Dumnezeu.

O inimă blândă este o inimă moale, care-i cuprinde pe toţi cu bunătate.

*

Lanţurile răutăţii şi jugul asupririi pe care le impui peste alţii îţi leagă inima şi îţi tulbură duhul. Fără pocăinţă de ele şi fără o inimă blândă vei stinge duhul şi vei trăi cu inima în moarte. Tulburarea duhului te va mustra până vei realiza gravitatea răutăţii şi asupririi exercitate peste alţii.

*

DOMNUL nu binecuvântează lucrările noastre făcute în forţă, dar oferă viaţă şi odihnă umblării noastre cu duhul.

*

Mânia şi iuţimea mânjesc duhul cu atingerea cărnii şi necesită pocăinţă şi sângele DOMNULUI pentru purificarea şi eliberarea duhului de această mizerabilă hazna carnală.

Ameninţarea este o manifestare a răutăţii făcută cu scopul de a controla, limitând sau oprind manifestările care nu-i convin la alţii.

O voinţă nesupusă nu colaborează prin subordonare faţă de autoritate.

(Disciplinarea copilului răzvrătit se face în funcţie de gradul de răzvrătire.)

Autoritatea poziţională poate fi delegată unor persoane necorespunzătoare, care s-o exercite prin dictatură, asuprire (manipulare şi control), ameninţări, şantaj, violenţă verbală (sau fizică) etc.

*

Rugăciunea şi cântarea în limbi corintene, cu gura sau cu inima, reaprind duhul stins.

*

Duhul izolării te rupe de oameni şi de realitate, autocentrându-te ca să te preocupi numai de tine şi de DOMNUL, într-un mod ce rupe relaţiile normale umane, oprindu-te să te mai bucuri de mântuire – dacă o ai! – şi determinându-te să cauţi, în mod extrem, experienţele spirituale mistice, rupt de comuniunea cu sfinţii.

*

Utilitatea socială şi familială face parte din rosturile vieţii.

*

Sunt momente când se pare că nimic spiritual nu mai funcţionează şi atunci ai vrea să faci ceva ca să poţi merge mai departe. Nu te du singur, ci roagă-L pe DUHUL SFÂNT să facă ceva şi să te ajute, căci ceea ce EL face te va duce mai departe – prin colaborarea ta cu EL – şi-ţi va sătura inima.

*

Dorinţele şi planurile inimii sunt brutale (în comparaţie cu fineţea Duhului), dar rugăciunea şi starea cu DOMNUL sunt gingaşe, ca pacea şi bucuria fericirii pe care DOMNUL ni le dă.

Valori nu sunt lucrurile – deşi le folosim – ci valori sunt roadele DUHULUI.

*

Sănătatea nu este un drept ce ni se cuvine ca oameni, ci un cadou şi o binecuvântare de la DUMNEZEU.

*

Vine un timp când nu mai trăieşti lucruri deosebite cu DOMNUL şi când EL îţi vorbeşte doar prin Cuvânt şi prin împrejurări.

*

Ajungi într-o vreme la liniştea dorinţelor în inimă. Atunci eşti liber să-ţi îndrepţi inima spre DOMNUL şi să-L doreşti cu toată dorinţa inimii.

*

Exersează concentrarea spirituală în timpul zilei, prin îndreptarea inimii spre DOMNUL.

*

Asprimea şi duritatea exterioară sunt expresia răutăţii inimii. Impulsul răutăţii şi al lăcomiei nu se sting din inimă, ci trebuie lepădate în momentele când le simţim manifestându-se în noi şi prin noi.

*

Sunt perioade când doar Cuvântul îţi mai hrăneşte inima şi doar rugăciunea-ţi mai păstrează relaţia cu DOMNUL, dar vine şi timpul când rugăciunea inimii în limbi îţi răcoreşte duhul, iar centrarea minţii spre duh îţi aduce viaţă şi pace.

Dacă urmăreşti DUHUL şi trăieşti după iniţiativele Lui, atunci chiar şi când EL nu se manifestă şi când trăieşti în bunăstarea inimii doar hrănindu-te cu Cuvântul şi rugându-te – umblând şi făcând Voia DOMNULUI în faptele pregătite de EL dinainte – atunci, eşti chiar şi atunci în Voia DOMNULUI.

DOMNUL ne retrage în anumite timpuri iniţiativele („îndemnurile") DUHULUI pentru a ne pregăti – prin absenţa lor – pentru preţuirea şi pentru disponibilitatea de a le urma şi de-a le împlini imediat atunci când ni le oferă.

*

Dacă nu te dăruieşti lui DUMNEZEU cu toată inima ta pentru toată Voia Lui, nu mai cunoşti armonia lăuntrică şi nu poţi umbla cu Duhul.

Vorbirea inimii în limbi corintene face legătura inimii cu duhul.

*

Retragerea este un duh demonic care vrea să te însufleţească pentru a te scoate pe tuşă (afară) din activităţile necesare vieţii, familiei şi comunităţii. Este diferită de odihnă şi la început poate fi confundată cu o stare sufletească personală, dar în realitate este adusă de diavol în suflet.

*

Blândeţea şi smerenia inimii te duc în odihna duhului – dincolo de mândria şi de părerea de sine a sufletului.

În smerenia şi-n blândeţea inimii care-şi dăruieşte dragostea lui DUMNEZEU ÎL vei întâlni şi-L vei atinge pe DOMNUL din duh – dar şi acesta este un Har.

*

Dacă nu transformi bucuria de viaţă, de bunăstare şi de sănătate în recunoştinţă faţă de DOMNUL, atunci această

bucurie va degenera în plinătate de sine şi-n siguranţă de sine – care sunt surori gemene cu mândria şi cu egoismul (sau iubirea de sine).

*

Nu trăi în planuri, în dorinţe şi în gânduri, ci trăieşte-n realitate prezentul – dar nu viitorul înainte de a veni – căci a fi prevăzător nu înseamnă să trăieşti viitorul în mintea ta înainte de a veni.

*

Cine NU se mai închină înaintea bunăstării eului său a făcut un pas înainte spre DOMNUL şi spre Viaţa Duhului.

*

Gândirea la lucrurile de sus eliberează mintea din carcera preocupărilor sale pământeşti.

*

Persoanele sunt cea mai mare valoare de pe pământ.

Nu privi oamenii ca să-i studiezi, ci ca să-i iubeşti şi atunci vei înţelege că ei sunt altfel decât ai crezut tu. Fă-ţi un scop din iubirea oamenilor, nu doar din iubirea DOMNULUI.

*

Recunoştinţa este o smerenie mulţumitoare şi dependentă de DOMNUL.

*

Lăcomia te determină să baţi drumurile şi să faci comerţ, să cumperi şi să vinzi ca să faci bani şi să obţii obiectele şi lucrurile pe care le doreşti, nu atât dintr-o necesitate sau eficacitate, cât din impulsul lăcomiei inimii de a avea şi de a stăpâni lucrurile prin banii pe care-i ai.

Începe să te preocupi de nevoile altora, căci dărnicia rupe lanţurile sărăciei şi usucă impulsul lăcomiei din inimă.

*

Închinarea şi proşternerea fiinţei în smerenie înaintea DOMNULUI uneşte inima cu duhul şi te alipeşte de DOMNUL.

*

Dacă DUHUL SFÂNT nu te îndeamnă să mijloceşti

pentru cei legaţi şi pentru cei nemântuiţi, să nu te aventurezi singur în teritoriul vrăjmaşului pentru că vei fi lovit şi bătut, căci ai încălcat legile spirituale intrând neautorizat în zona duşmanului.

Odată cu creşterea ta spirituală – şi dacă nu-ţi iubeşti viaţa până la moarte – vei putea să urmezi îndemnurile Duhului şi dorinţa inimii de a mijloci pentru alţii, căci maturizarea îţi creşte puterea şi autoritatea. „Ei (copiii DOMNULUI) l-au biruit (pe Satana) prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturisirii lor şi nu şi-au iubit viaţa până la moarte”.

*

Vorbirea şi cântarea inimii în limbi corintene scoate mintea din mlaştina îngrijorărilor, aducând armonia fiinţei şi zidirea inimii.

*

DUMNEZEU ne tratează fiinţa prin cruce nu ca să trăim pentru fericirea şi bunăstarea noastră interioară şi exterioară, ci ca să fim capabili să trăim pentru EL, prin Harul Său, descentrându-ne din noi înşine şi centrându-ne în EL. Trăirea pentru DUMNEZEU este ieşirea din tine pentru a te centra în EL şi mutarea LUI în tine.

*

O voinţă oprită brusc din planurile sale imediate poate să răbufnească prin stări emoţionale puternice de nemulţumire, de iritare şi neacceptare şi chiar prin manifestări violente, pline de răutate.

*

Sinele este influenţat şi determinat de condiţiile de mediu în care trăieşte.

Este mândru, egoist, răutăcios, depresiv etc. Lepădarea de sine deschide uşa colaborării cu DOMNUL şi accesul binecuvântărilor Sale în inima şi-n viaţa ta.

Neiubirea vieţii sinelui până la moarte, împreună cu adorarea DOMNULUI, alungă depresia şi demonii care te-ar putea asupri.

*

Adorarea este cea mai înaltă stare de care e capabilă inima creştinului, în care ea se dăruieşte prin dragoste Preaiubitului său, DOMNUL ISUS.

*

După fiecare lepădare de sine şi luare a crucii vine inundarea inimii cu viaţa DOMNULUI din duh.

*

Prin neiubirea până la moarte a stărilor sufleteşti negative, acestea mor crucificate, iar viaţa duhului poate inunda zonele negative moarte.

*

Participarea responsabilă la supravieţuire, prin acţiunile necesare, alungă demonii retragerii, depresiei şi apatiei. Refugiul în somn înseamnă iubirea somnului şi predispune la „somnolenţă care face sufletul apatic”.

*

Capacitatea de mişcare în activitate este o parte din HRISTOS DOMNUL. Refuzul mişcării folositoare este refuzul DOMNULUI. Când DUMNEZEU ne va lua înapoi „viaţa, mişcarea şi fiinţa”, vom răspunde de modul bun sau rău în care le-am folosit sau nu.

*

Sunt duhuri străine care sub masca unei aparente şi false spiritualităţi vin la noi din exterior prin versete biblice, ca să ne unim cu ele şi astfel pătrund în inima noastră. Abia când percepem că, deşi au intrat cu ajutorul unui verset biblic în noi, sunt entităţi străine de DUHUL DOMNULUI, atunci ne dezicem de ele şi le dăm afară. Nu există spiritualitate creştină nevăzută care să vină la noi din exterior, căci DUHUL DOMNULUI lucrează din omul nostru lăuntric născut din DUMNEZEU sau prin alţi creştini şi prin biserică. Orice entitate spirituală care vine chiar prin Cuvânt în exteriorul nostru, pentru a ne pretinde colaborarea, este demonică. DUHUL SFÂNT nu stăpâneşte inima noastră, ci ne-o descoperă nouă ca să I-o putem dărui cu

fiecare cămăruţă. Dar duhurile străine luptă să o stăpânească chiar printr-un verset biblic. Numai DOMNUL ne poate descoperi prezenţa străină din spatele unui verset biblic care vine din exterior în inimă ca să o stăpânescă prin acordul nostru. Inima noastră nu are un tron de pe care să ne guvernăm, ci are cămări şi părţi care trebuie dăruite şi supuse DOMNULUI, dar diavolul vrea să ne domine printr-o prezenţă străină venită cu un verset biblic din exterior, înşelându-ne că astfel suntem în prezenţa DOMNULUI. Cuvântul nu este Prezenţa DOMNULUI printr-un singur verset, ci Prezenţa DOMNULUI în noi e Viaţa duhului care inundă inima ce i se dăruieşte şi care ne ajută să stăpânim pornirile inimii noastre.

*

Egoismul este o stare a sufletului în care acesta nu renunţă la sine şi la ceea ce-i convine lui în favoarea binelui altora, considerând că nu este necesar acest sacrificiu pentru ei.

*

Rugăciunea inimii în limbi corintene zideşte inima, alungă depresia şi stările negre, curăţă mintea de paraziţi, stinge pofta altor lucruri şi creşte stăpânirea de sine.

Citirea Cuvântului intercalată cu rugăciunea inimii în limbi imprimă Cuvântul în memorie şi creează o stare a inimii de părtăşie cu Logosul.

DOMNUL DUHUL dăruieşte vorbirea în limbi corintene celor care, prin structura lor sau prin rostul lor ca mădular în TRUP, au nevoie de multă zidire prin care să-i poată zidi şi pe alţii. Dar pentru aceasta darul trebuie folosit şi înflăcărat.

*

Rugăciunea pentru părinţi face parte din cinstirea lor.

*

Mi-am pus inima să-şi urască slăbiciunea şi am devenit mai puţin vulnerabil.

*

Descoperim cine suntem cu adevărat interacţionând cu alţii în relaţii. Familia oferă cel mai bine această interacţionare şi descoperire.

*

Din impulsul răutăţii inimii fac parte: indiferenţa, bârfa, ironia (batjocura sau luarea la „mişto”), critica, iuţimea, asuprirea (prin manipulare şi control), judecarea altora, stigmatizarea prin sentinţe (ăsta-i aşa, ăla-i altfel), ameninţarea, punerea la punct, ura, violenţa verbală şi fizică, uciderea.

Indiferenţa, ironia, iuţimea şi ura sunt forme ale răutăţii manifestate prin sentimente.

La impulsul lăcomiei inimii găsim pofta altor lucruri, lăcomia de bani, invidia (care este manifestarea lăcomiei prin dorinţe şi prin sentimente).

Neiertarea, amărăciunea, supărarea, autoagresiunea, sinuciderea fac parte tot din impusul răutăţii.

Linguşeala este manifestarea iubirii de sine şi a răutăţii inimii prin care îl înşeli pe altul să creadă ce zici tu ca să-l câştigi de partea ta sau ca să obţii avantaje din relaţia cu cel linguşit.

Domnul ne descoperă toate aceste manifestări involuntare ale inimii noastre, pentru ca să ni le trateze prin cruce, ca să le putem recunoaşte şi în final să le putem stăpâni când se manifestă pentru a putea împlini Voia Sa şi să putem oferi dragostea Lui, care ne hrăneşte şi ne zideşte inima.

Punerea la punct a altora este tot o formă de răutate prin care vrem să controlăm pe alţii ca să-i asuprim să se poarte cum ne place nouă.

*

Înţelegerea este un Har dăruit inimii care se exprimă prin minte, oferindu-i rod.

*

Nu minunile sunt dovada „credinţei dată sfinţilor odată pentru totdeauna” – căci minuni au loc şi-n satanism, şi-n yoga – ci roadele, adică: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, stăpânirea de sine” „împotriva cărora nu este lege”.

Faptele bune făcute pentru a dobândi cerul „sunt ca o

haină mânjită”, iar credinţa că DUMNEZEU există este şi credinţa dracilor care „cred şi se cutremură”, căci DOMNUL HRISTOS a ascultat şi rugăciunea dracilor în Gadara, dar intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu se face prin „ISUS care este uşa” „căci oricine sare prin altă parte este un hoţ şi un tâlhar”. „Cine intră prin ISUS va intra, va ieşi şi va găsi păşune”. „Faptele vrednice de pocăinţă” ne duc la „poarta cea strâmtă”, dar intrarea se face prin pocăinţă, prin încrederea în DOMNUL HRISTOS ca singura Cale, ca singurul DOMN ŞI MÂNTUITOR care ne duce la DUMNEZEU şi singurul care ne şterge păcatele, căci „este un singur Mijlocitor între om şi DUMNEZEU – Omul ISUS HRISTOS”, „prin EL avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor”. „Căci cine nu se naşte din apă (curăţirea cu apă prin Cuvânt) şi din DUH, nu va putea intra în Împărăţia cerurilor”. Naşterea din DUMNEZEU este o minune pe care o poate face numai DUMNEZEU pe baza pocăinţei şi a încrederii în DOMNUL HRISTOS – singurul care poate să ne împace cu TATĂL (YEHOVA DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC = SUPERIORUL SUPREM). Căci există şi „naşterea din carne, din voia vreunui om şi din voia firii omului însuşi”, dar naşterea din DUMNEZEU este o minune făcută numai de EL.

DOMNUL HRISTOS este ADEVĂRUL şi tot ce corespunde cu CUVÂNTUL Lui este adevăr.

*

Iertarea de sine este o expresie a roadei facerii de bine pe care o oferim inimii noastre ca să poată fi dăruită, întreagă, înaintea DOMNULUI.

Când conştiinţa este curată în urma pocăinţei şi a iertării dată de DOMNUL, trebuie să ne iertăm şi noi inima, căci altfel nu facem decât slujba Acuzatorului fraţilor.

*

Viclenia şi înşelăciunea fac parte din răutatea inimii.

*

„Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea, voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea.”

Rodul minţii nu este rugăciunea sau cântarea, ci rezultatul lor, adică răspunsul la rugăciune şi zidirea inimii prin cântarea cu mintea.

*

Imboldul pe care ţi-l dă Cuvântul citit lejer – potrivit cu vârsta ta şi cu locul unde ai ajuns cu DOMNUL – îţi oferă puterea pasului următor înainte pe Calea DOMNULUI şi pe urmele LUI.

*

Alternanţa rugăciunii şi cântării în limbi corintene cu aceleaşi făcute cu mintea oferă atât zidirea inimii, cât şi o minte sănătoasă, curată, echilibrată, eliberată şi supusă voinţei.

*

Bucuria inimii pentru lucrurile pe care DOMNUL ni le dă spre folosinţă nu este dragoste de lume, ci este mijlocul prin care DOMNUL ne atrage spre EL prin binecuvântările materiale, pentru ca odată deveniţi conştienţi de Bunătatea DOMNULUI care ne poartă de grijă, să ne îndreptăm şi să ne legăm inima de DOMNUL – prin duhul nostru care ÎL percepe şi-L atinge pe DOMNUL.

Dacă bucuria inimii pentru folosinţa lucrurilor necesare nu mă conduce la DOMNUL care mi le-a dăruit, atunci inima mea e bolnavă, iar lucrurile sunt un blestem care mă leagă de lume.

*

Trăirea prin mintea care se încrede în bani împietreşte inima şi e nevoie de pocăinţă, smerenie şi dependenţă de DOMNUL pentru despietrirea ei şi pentru schimbarea încrederii în bani cu încrederea în DOMNUL. Centrarea pe duh deblochează duhul. Cine nu-şi smereşte inima înaintea duhului n-are parte de el.

*

Trăirea prin voinţă este vulnerabilă la duhul grabei, iar încrederea în bani este cancerul inimii.

*

Vorbirea în limbi este o armă împotriva atacurilor demonice.

*

Plinătatea de sine, autocentrarea şi mulţumirea de sine te determină să priveşti pe alţii de sus (să te îngâmfi), iar aceasta îţi împietreşte inima, blocând duhul.

*

Nu vei putea ajuta pe toţi sărmanii lumii, dar lasă ca dărnicia ta să ajungă unde sunt nevoile mai mari.

*

Împotrivirea la îndemnurile Duhului blochează şi sting Duhul.

Vorbirea în limbi corintene deblochează şi reaprinde duhul.

*

Cât timp nenorociţii şi sărmanii nu au rezolvate nevoile de bază ale supravieţuirii, cum îndrăznim noi să ÎL sfidăm pe DUMNEZEU cu bunăstarea noastră nesimţită?...

*

Dacă nu trăieşti în armonie cu duhul tău înviat, atunci eşti sufletesc, independent (de DOMNUL) şi singur.

*

Bucuria inimii pentru folosinţa lucrurilor conduce inima la DOMNUL de care se leagă, dar bucuria inimii pentru posesia lucrurilor leagă inima de lucruri şi de lumea de care ele aparţin.

*

Puterea de cumpărare generează siguranţă de sine, aroganţă (mândrie) şi împietrire – dacă inima nu se smereşte şi nu se pleacă în dependenţă de DOMNUL şi-n închinare.

Dacă DOMNUL ţi-a dăruit putere de cumpărare, înlocuieşte toate stările negative ale sufletului şi ale inimii cu recunoştinţă faţă de DOMNUL care ţi-a dăruit-o. Şi împarte cu săracii. Să se bucure nenorociţii de Harurile DOMNULUI date prin tine.

Nu vei reuşi să fii blând şi smerit cu inima decât stând lângă DOMNUL tău.

*

Dacă lepezi un mod de a trăi prin suflet şi-ţi iei crucea în acel domeniu, dar nu-L urmezi pe DOMNUL unindu-te cu EL, sinele se va refugia în alte zone de trăire prin suflet numai să nu moară.

Trăirea prin voinţă te izolează de semeni şi de DOMNUL.

Lepădarea dorinţelor, dar neurmarea lui ISUS poate degenera în trăirea prin voinţă, chiar pentru lucruri utile şi bune – dar tot trăire sufletească este.

„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine şi de tot ce are, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze". „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine căci EU sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre."

Dar nimic din acestea nu le poţi face fără Harul pe care-l primeşti dacă-l ceri!

Nu vom putea avea o inimă blândă şi smerită decât umblând cu DOMNUL şi stând în părtăşie cu EL. Vei învinge trăirea prin voinţă deschizându-te la părtăşia cu duhul. În această comuniune descoperi păcate ascunse ale inimii, pe care le poţi înlocui cu o inimă zdrobită: „Voi trăi cu sfială în amărăciunea sufletului meu, căci în aceasta este viaţa duhului meu." (Ezechia)

Avem un DUMNEZEU gelos şi dacă nu vom acorda toată atenţia DOMNULUI DUHUL în părtăşie cu EL Îi vom pierde comuniunea!

Privirea de sus şi ironia sunt două uşi blindate ale inimii, care închid pătrunderea în duhul şi închid inima şi pentru relaţiile profunde cu alţii.

Dacă lucrezi în armonie cu duhul, toată fiinţa ta e liniştită în odihnă. Şi gândurile trebuie să le supui în armonia duhului, dar prima dată înveţi limbajul duhului pentru voinţa ta.

*

Simţirea manifestării Vieţii DUHULUI SFÂNT prin duhul nostru este o parte a părtăşiei DUHULUI.

Când nu mai trăieşti prin voinţă, ci o supui duhului, nu mai eşti centrat pe scopuri ce trebuie atinse, ci trăieşti fericit în armonie cu duhul, închinându-te DOMNULUI.

*

După supunerea voinţei sub domnia duhului urmează aplecarea gândirii spre atracţia duhului.

Există o potecă (cărăruie) pe care mergem în noi ca să ne supunem voinţa sub domnia duhului şi cu cât mergem mai mult pe ea, cu atât ne este mai uşoară supunerea şi cedarea de suveranitate pentru umplerea după Duhul.

Trecerea de la gândirea care se alipeşte de subiecte, planuri şi dorinţe la gândirea care se apleacă spre atracţia duhului necesită exersare până la perceperea gândirii duhului.

*

Dacă ai alte comori în inimă, nu poate fi DUMNEZEU comoara ta.

*

Când voinţa şi gândirea intră înaintea Duhului şi rămân plecate înaintea LUI, atunci trăim inundarea făpturii cu DUHUL.

După multe experienţe, când am început să deosebim Fiinţa, locuinţa şi natura Duhului, vom exersa tot mai des drumul interior spre EL, ca să ne bucurăm de Viaţa şi de Persoana Lui manifestată în noi.

Supune-ţi voinţa Duhului şi acordă-I toată atenţia dacă vrei să te bucuri de părtăşia Vieţii Lui şi de manifestările Lui în tine.

*

Dacă trăieşti prin voinţă, duhul ţi se blochează. Pentru a fi deblocat e necesar să-ţi ceri iertare DUHULUI SFÂNT şi să renunţi, cât poţi, la trăirea prin voinţă, ascultând mesajele de împotrivire ale DUHULUI la trăirea prin voinţa ta şi

subordonându-te la Voia LUI, care e „bună, plăcută şi desăvârşită”.

Centrarea şi recentrarea minţii în duh o păzeşte de împrăştierea în gânduri trecătoare şi în amintiri.

*

Dacă tu onorezi Duhul cu supunerea voinţei tale şi cu atenţia minţii, şi EL te va onora cu atracţia spre Sine.

Când Duhul nu vine la părtăşia pe care o doreşti, roagă-L să aibă milă de tine.

Părtăşia cu puterea Duhului...

Mişcarea Duhului îţi reaminteşte că DUMNEZEU locuieşte înlăuntrul tău.

*

Când se declanşează ca o reacţie la frustrare, irascibilitatea şi iuţimea sunt greu de stăpânit şi scad rezistenţa la stres.

Dacă nu vrei să ierţi tuturor totul, nici DUMNEZEU nu-ţi va putea ierta ţie totul, pentru că tu ÎI interzici acest drept prin neiertare.

În relaţia cu alţii – mai ales cu alţii care „ne calcă pe bătătură” – descoperim cine suntem în acea parte necunoscută a inimii noastre despre care habar nu avem... Felul în care ne raportăm la acea parte din noi şi la cei ce ne-au expus în faţa acestei realităţi necunoscute a inimii noastre, va determina creşterea şi maturizarea noastră ca şi creştini. Deşi nu este singurul factor de maturizare, totuşi este unul foarte important.

*

După ce descoperi duhul tău şi modul de a-l contacta, vei încerca să umbli cu el – pentru că e atât de bine – dar asta necesită experienţă, maturizare şi timp.

Dacă Duhul îţi refuză trăirea prin EL şi umblarea cu EL înseamnă că-i nevoie să înveţi – între timp – alte lecţii cu DOMNUL.

*

Oricât de minunate ar fi experienţele spirituale, ele nu

pot înlocui trăirea în Cuvânt prin Har. Când seria unor experienţe spirituale încetează, DOMNUL te conduce în locuri noi ale vieţii cu EL, lucrând prin toate chipul DOMNULUI HRISTOS în noi.

*

Mustrarea DUHULUI pentru păcat ţi se administrează din ce în ce mai adânc şi mai departe şi pentru lucruri pe care nu demult nu le considerai păcate.

*

Cum a degenerat creştinismul faţă de originea lui... Astăzi avem amvoane, dar n-avem părtăşie, avem învăţătură, dar n-avem trăire, avem programe artistice creştine, dar nu avem trăirea prin DUHUL.

Am ajuns o caricatură a Bisericii Primare, iar DOMNUL ne va vărsa din gura LUI căci nu suntem decât căldicei, dar nici reci nici în clocot. Ne gâdilăm auzul cu muzică creştină şi ne înşelăm inima cu predici, dar nu avem relaţii de creştini unii cu alţii pentru că inimile noastre s-au închis faţă de fraţii noştri, fie pentru că ne-au mustrat pentru păcat, fie că nu avem încredere să trăim în lumină mărturisindu-ne păcatele faţă de fraţii spirituali. De aceea părtăşia e blocată, inimile-s reci şi trăim de capul nostru un creştinism individual, dar nu corporativ. Devenim mădulare rupte într-un Trup bolnav din cauza refuzului nostru conştient şi ales voluntar de a nu trăi în Cuvânt, pentru că ne place să trăim de capul nostru, fără să ne mai supunem nici Cuvântului scris, nici îndemnurilor Duhului – pe care le stingem prin refuzul de a le împlini.

Tristă amintire a unui creştinism puternic, vulcanic şi real, am rămas doar o amintire uscată a vieţii spirituale din DOMNUL HRISTOS pe care nu-L lăsăm să trăiască în noi pentru că nu ne convine să-L urmăm, ci ne urmăm înclinările şi slăbiciunile inimilor noastre înşelătoare, rupte de omul lăuntric al duhului înviat, ce trăieşte în noi prin DOMNUL HRISTOS.

Doamne ceartă, convinge, mustră, trezeşte şi vindecă Trupul Tău până nu vii după ai tăi ca să-i duci Acasă cu Tine la Tatăl pentru nunta cu Mireasa Ta minunată, pură şi glorioasă.

*

Duritatea este o expresie a răutăţii exercitată cu scopul de a convinge o persoană încăpăţânată sau pentru contracararea răutăţii altora. Un creştin cu inima tratată prin cruce îşi va stăpâni răutatea inimii şi va căuta să convingă, cu blândeţe, pe alţii de lucrurile necesare, ori să-i lase în încăpăţânarea inimii lor rele care nu vrea să se pocăiască.

Cine exercită răutate şi-şi dă drumul inimii la răutate îşi suprasolicită creierul şi-şi umple inima de nelinişte şi trupul de agitaţie. „Tu singur te pedepseşti cu răutatea ta”.

Ca să scapi de efectele răutăţii e necesar să te căieşti adânc, renunţând să mai exerciţi duritatea ca metodă de corecţie asupra altora şi stăpânindu-ţi răutatea inimii ori de câte ori se manifestă.

Dacă nu-ţi înveţi inima să fie blândă şi smerită nu vei avea pace şi linişte în veci. Doar împreună şi-n părtăşie cu DOMNUL vei putea avea o inimă blândă şi smerită, căci de unul singur vei eşua ca o balenă în ape mici şi ca o corabie zdrobită de stânci.

În timpul manifestării ei, duritatea împietreşte inima.

*

Bârfa şi linguşeala nu sunt doar păcatele limbii, ci şi ale inimii care-şi manifestă impulsul răutăţii prin ele.

Flecăreala este păcatul limbii prin care vorbeşte cuvinte nefolositoare, folosindu-i pe alţii ca să se manifeste în prezenţa lor şi blocând accesul inimilor cu care nu relaţionează spre zonele profunde, spirituale ale fiinţei.

*

Morala nu este naştere din Dumnezeu, ci urmarea unor reguli omeneşti sau legi biblice în acord cu o conştiinţă curată. Deşi poate funcţiona în anumite zone ale fiinţei şi în sfera socială, totuşi legea păcatului şi a morţii, înscrisă în ereditatea noastră prin păcatul lui Adam, îşi va spune cuvântul în alte zone ale fiinţei şi ale manifestării sociale.

Morala nu mântuieşte omul, căci pot exista necreştini

morali şi creştini imorali care sunt fireşti, dar care se pocăiesc de păcatele lor şi devin curaţi prin sângele DOMNULUI HRISTOS.

Dacă şi după 7-10 ani după naşterea din nou creştinul este tot imoral, atunci intră în discuţie naşterea sa din nou sau lipsa învăţăturii pe Calea DOMNULUI despre consacrare şi eliberare de legea păcatului şi a morţii.

*

O relaţie nu poate spravieţui dacă există comunicare numai la nivel de cerebel, dar nu şi la nivelul inimii. Simpatia este un avantaj, dar dacă prietenia nu creşte prin comunicare, respect curtenitor şi relaţie prin inimă, curând se va stinge.

*

Spectacolul muzical creştin – oricât ar fi de plăcut şi atractiv – nu este decât rotocol în pustiu dacă nu oferă atingerea Vieţii duhului. Există un timp de trecere prin pustiu, dar dacă ai trecut Iordanul nu te mai întoarce înapoi.

*

Ca să poţi beneficia de părtăşia DUHULUI este necesar să Îi oferi părtăşia ta în întregime. Deşi vei mai întâmpina gânduri răzleţe, planuri, amintiri şi dorinţe trecătoare ce vor să te scoată din dedicarea ta pentru părtăşia totală cu Duhul, dacă vei insista concentrându-te în întregime în duh, Îi vei simţi mişcarea gingaşă – în locaşul duhului – ca pe a doua inimă ce bate încetişor. Pe măsura dăruirii totale şi a implorării părtăşiei Lui, această mişcare va creşte până va umple cu Fiinţa Spirituală a Duhului întregul său locaş din fiinţa ta. Şi, cu toate că eşti la începutul acestei părtăşii şi trăiri împreună cu Duhul, efectul ei îl vei resimţi întreaga zi, chiar dacă tu te-ai dăruit în părtăşia reciprocă doar o oră; vei rămâne zidit, răstignit faţă de lume şi centrat în Viaţa Spirituală a lui DUMNEZEU ce trăieşte în omul tău lăuntric – dacă ai fost născut din DUMNEZEU. Dacă împlineşti cerinţele DUHULUI de-a lungul trăirii zilnice, EL îţi va oferi şi părtăşia Lui, dacă o cauţi cu toată fiinţa ta dăruindu-te şi concentrându-te în EL, odihnit în singurătatea liniştită.

Umplerea ta cu DUHUL depinde de măsura părtăşiei voastre reciproce. Nu vei putea trăi prin DUHUL SFÂNT dacă nu-L respecţi, dacă nu-L asculţi şi nu renunţi la orişice pentru a I te oferi în timp fizic dedicat când I te dăruieşti total. EL va umple vasul care I se dăruieşte, dar nu şi pe cel pe care tu îl foloseşti pentru interesele tale egoiste, materiale şi personale. Dac-ai trăit într-adevăr părtăşia DUHULUI, dovada este că nu vei mai trăi pentru interesele tale, ci pentru interesele LUI supunându-te astfel DOMNIEI DUHULUI în tine. Căci ceea ce tu ai oferit în părtăşia DUHULUI SFÂNT din fiinţa ta, EL va umple şi astfel – dacă I te vei supune în continuare ascultându-I cerinţele, intenţiile şi înclinaţiile – vei trăi prin EL. Vei realiza atunci adevărul din vorbele DOMNULUI: „Cine mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine”.

DUHUL SFÂNT nu se poate împărtăşi celui care nu I se dăruieşte sută la sută, supunându-se LUI total. Această exclusivitate voluntară te face părtaş firii lui DUMNEZEU prin împărtăşirea LUI, nu prin natura ta, tocmai datorită supunerii tale şi dăruirii totale, căci nu participi prin carne, ci prin inima ta care şi-a oferit voinţa sută la sută Voinţei SUPREME a DOMNULUI care este „bună,plăcută şi perfectă”.

Orice nesupunere a noastră aduce rău, neplăcere şi imperfecţiune în părtăşia noastră reciprocă, pe care o blocăm şi o interzicem prin voinţa noastră, care în sine este coruptă şi lipsită de subordonarea sub Voinţa SUPREMĂ.

Noi oamenii suntem singurele fiinţe din Univers care putem participa la împărtăşirea firii Dumnezeieşti în noi datorită alegerii, consacrării şi dăruirii noastre LUI, dar şi singurele fiinţe care putem pierde aceasta prin neascultare, nesubordonare, neparticipare şi respingere a tot ce e mai Bun, Fericitor şi Perfect pentru noi – aici şi în veşnicie.

Dar slavă DOMNULUI ce este Credincios Legământului Său cu noi şi care nu ne abandonează nici când ne încăpăţânăm şi nu ÎL mai urmăm prin lepădare de sine şi purtarea crucii, rămânând astfel bebeluşi ori adolescenţi rebeli.

Nu vom putea avea natura calităţii dragostei care nu caută folosul său dacă nu ne vom împărtăşi prin umplerea cu firea lui DUMNEZEU în fiinţa noastră, ca să trăim prin ea mereu, refuzând folosul nostru şi alegându-l pe al DOMNULUI.

În părtăşia spirituală chiar şi un cântec sufletesc stinge DUHUL.

*

DOMNUL „ne dă toate spre folosinţă ca să ne bucurăm" şi nu trebuie să alergăm noi până la capătul pământului ca să nu pierdem oportunitatea ocaziei unei unelte performante şi de folos (de exemplu).

Trăirea prin credinţă aşteaptă timpul DOMNULUI. Trăirea prin voinţă se aruncă, înhaţă şi sfâşie ca să profite de ocazie pentru ce îşi doreşte.

*

Dacă alegi umblarea împreună cu duhul în locul delectării auzului cu muzică creştină frumoasă – dar sufletească! – vei câştiga scopul DOMNULUI pentru timpul prin care treci.

Umblarea cu duhul subordonează şi lăcomia pântecului astfel că „mănânci ca să te întăreşti, nu ca să petreci".

Umblând cu duhul ajungi să faci relaxat , bine şi spre slava DONULUI lucrurile care altfel îţi erau o corvoadă.

Umblarea cu duhul este una din cele mai profunde (înalte) stări (slăvi) pe pământ. Ferice de cine e gata să predea totul DOMNULUI pentru a o avea.

*

Dar pentru că nu suntem tot timpul în duh, să nu nesocotim apele din stâncă şi mana din pustiu.

*

Chiar dacă nu reuşeşti decât să simţi mişcarea duhului şi să-L atingi – dar nu ai parte de umplerea cu EL – totuşi eşti zidit şi dotat să funcţionezi şi să mergi înainte.

*

Toate felurile răutăţii altora stârnesc impulsul răutăţii noastre şi invers, iar dacă nu am trecut prin cruce şi prin

lepădare inima noastră în zona impulsului răutăţii, nu o vom putea stăpâni.

*

Duritatea inimii ca şi mulţimea gândurilor cresc tensiunea sângelui în creier, obosindu-l. La polul opus, umblarea cu duhul, blândeţea şi smerenia inimii aduc odihnă în inimă, în minte şi în corp.

*

Când oamenii ne fac rău, în loc să-i iertăm şi să-i iubim cum este creştineşte, noi uităm tot binele ce ni l-au făcut şi vrem să ne răzbunăm, dacă nu altfel, măcar verbal. Dar dacă nu-i iertăm şi nu-i iubim nu vom avea pace, linişte şi fericire în veci.

*

Dacă nu ne hotărâm să iubim pe cineva, nu-l vom putea iubi şi dacă nu iertăm nu vom fi liberi şi capabili de iubire.

Dargostea stinge impulsurile răutăţii din inima noastră.

*

Cine pofteşte lucrurile materiale se închină Mamonei, dar DUMNEZEU nu ne va părăsi şi nu ne va lăsa dacă ne încredem în EL.

*

Tremurul şi slăbiciunea duhului spun că ceea ce faci este greşit şi nu trebuie făcut.

*

Cine trăieşte prin voinţă este ca un robot care trece peste tot ce i se împotriveşte, uzând trupul şi blocând duhul.

*

Să nu mai vreau nimic decât pe TINE DOAMNE, cu toată dorinţa inimii.

*

Numai Duhul şi părtăşia cu EL ne poate despărţi inima de lucrurile lumii.

„Nu vă strângeţi comori pe pământ”, nici lucruri fără de care puteţi trăi.

*

Sentimentul puterii – pe care–l dau împlinirea planurilor, folosirea banilor pentru împlinirea dorinţelor şi capacitatea de a lucra pe baza sănătăţii – corupe inima să trăiască prin voinţă şi să se încreadă în sine, împietrindu-se.

*

Trăirea prin părerea de sine falsifică perceperea semenilor şi a realităţii, dar trăirea cu duhul te face să-i percepi aşa cum sunt cu adevărat.

*

Omul cu inima golită de viaţa spirituală a duhului are gura plină de vorbe.

*

Este un duh al durităţii care dublează trăirea prin voinţă şi plinătatea siguranţei de sine, astfel că omul se poartă străin de sine însuşi şi într-un mod nepotrivit şi neobişnuit pentru el.

Mândria, îngâmfarea, critica, neacceptarea şi toate relele vin deodată cu plinătatea siguranţei de sine dată de trăirea prin voinţă.

*

Trăirea de unul singur şi prin voinţă proprie este una dintre cele mai periculoase trăiri sufleteşti pentru că angrenează o serie de mecanisme negative ale inimii şi ale sufletului, care produc dezastru în tine şi în jur.

Ca diferenţa dintre o furtună şi un susur blând, ca un uragan faţă de adierea vântului răcoros de vară, aşa este diferenţa dintre trăirea sufletească şi trăirea cu duhul.

*

Închină-te înaintea duhului dacă vrei să poţi trăi prin el.

*

Lipsa închinării zilnice lasă libertate sălbăticiei sufletului.

*

Practicarea închinării inimii determină manifestarea duhului.

*

Colaborarea inimii cu independenţa voinţei eliberează fiara sufletului să se manifeste.

*

Îmbuibarea cu mâncare şi băutură împietreşte inima. Postul face inima sensibilă şi moale.

*

Un închinător practicant nu va putea fi nici dur, nici rău.

*

Închină-te cu inima înaintea duhului dacă vrei să fii o persoană echilibrată.

*

Nu dori lucruri, dar pune-ţi dorinţa întreagă după Domnul.

*

Între util şi necesar este o mare diferenţă, căci poţi trăi fără foarte multe lucruri utile, dar este suficient să ai strictul necesar.

*

Lipsa rugăciunii minţii eliberează sălbăticia sufletului.

*

Trecând la dărnicie banii pe care ai vrea să-i investeşti în lucrurile utile, vei rezolva problema strictului necesar la mulţi nenorociţi.

Renunţă chiar la raritatea lucrurilor utile performante de ocazie pentru strictul necesar al celor nenorociţi.

*

Considerarea în a fi tu însuţi nimic împreună cu închinarea inimii înaintea duhului eliberează inima de legăturile ei şi mintea de preocupările materiale. Există un duh străin care dublează legăturile inimii şi de care trebuie să scapi. Rupe-te de Mamona cu inima şi cu gura ta şi slujeşte-I Domnului.

*

Domnul cunoaşte neputinţa noastră şi va repeta o lecţie cu noi şi ne va ajuta până vom trece testul. Nu neputinţa noastră

este o problemă pentru EL, ci refuzul nostru de a-L urma pe EL mai departe cu orice preţ. Dacă am fi cunoscut măcar o dată în viaţă Voia Lui, am şti ce „bună, plăcută şi desăvârşită este”.

*

Dacă nu-L doresc pe Dumnezeu, dorinţele inimii blochează duhul.

*

Căci dincolo de voinţa de înfăptuire a Cuvântului şi Voii Domnului este puterea de înfăptuire care vine de la Domnul ca un Har.

*

Dezbracă omul vechi al dorinţei după lucruri a inimii şi îndreaptă-ţi inima spre Domnul.

*

Doamne, distruge fiara sufletului meu şi curăţă-mi spurcăciunea inimii cu orice preţ, căci „Voia ta e bună, plăcută şi desăvârşită”.

*

Domnul face ceea ce noi nu putem în transformarea noastră interioară după chipul Său. Lucrurile ce nu sunt bune în făptura noastră, pe care nu le rezolvă efortul le rezolvă rugăciunea către Tatăl nostru din cer, căci EL este Bun.

*

Sentimentul puterii pe care-l dau împlinirea planurilor, folosirea banilor şi capacitatea de a lucra datorată sănătăţii, corupe inima să trăiască prin voinţă şi să se încreadă-n sine. Sentimentul puterii împietreşte inima.

Când poţi face un lucru pentru binele multora ai inima împăcată.

*

Părtăşia duhului se oferă pe măsura asemănării cu chipul Domnului. Asemănarea depinde şi de consacrarea noastră şi de rugăciunile insistente de a o avea cu orice preţ, dar şi de Harul Domnului.

Renunţă la tot când Duhul te atrage-n părtăşie cu EL şi intră prin închinare înaintea Lui, în comuniunea Lui.

Când Duhul Domnului te atrage la părtăşie nu vrea nici un efort din partea ta, ci doar disponibilitatea ta pentru EL.

*

Nu oferi părtăşia inimii tale decât celor cu care mergi împreună pe drum, pentru că ceilalţi te vor măcelări prin fiara sufletului lor, care adeseori e unită cu demonii pe care ei îi servesc şi la care se închină. Tu n-ai nevoie de părtăşie cu fiara din alţii, căci ai părtăşie cu cei cu care mergi împreună şi cu Duhul Sfânt, cu Tatăl şi cu Fiul.

Nu te lupta cu fiara din alţii – nici cu demonii lor – ci iubeşte-i dacă poţi, iar dacă nu, rămâi deoparte neintrând în jocurile şi-n dezlănţuirile lor.

*

Rămânerea în părtăşia Duhului îţi umple vasul făpturii cu Duhul.

*

Păstorul trebuie să pască oile colectiv, dar e obligatoriu să se ocupe şi de fiecare.

*

Nu hrăni fiara sufletului din tine cu gânduri şi realităţi despre alţii, ci caută părtăşia Duhului.

*

Lepădarea de sine te conduce în duhul.

*

„Sarcasmul este un amestec de critică împreună cu batjocură şi violenţă verbală”, spunea Maria – soţia mea.

*

Una este să te simţi important din cauza binecuvântărilor ce le-ai primit şi alta să te bucuri de acestea cu recunoştinţă.

*

Dacă trăieşti prin voinţă, frustrarea acesteia declanşează manifestarea fiarei sufleteşti.

*

Nu-ţi lăsa niciodată inima să meargă pe drumurile răutăţii şi nici să se aprindă cu focurile ei.

*

Transferă bucuria pentru folosinţa lucrurilor, pentru sănătate şi bunăstare în recunoştinţă, dar nu în importanţă de sine, în siguranţă şi-n plinătate de sine.

Converteşte bucuria de viaţă în recunoştinţă şi-n adorare faţă de Domnul.

*

Originea dorinţelor imperative ale inimii e discutabilă, căci dacă Duhul Domnului nu le sancționează prin respingere, zbatere şi slăbiciune lăuntrică ar însemna că nu-s greşite. Însă deşi puterea lor imperativă oferă motivaţie din belşug pentru îndeplinirea lor, ceva nu miroase bine cu arderea lor vulcanică. Căci multe alte dorinţe, mult mai bune, nu se aprind vulcanic să-şi impună îndeplinirea lor, ceea ce înseamnă că arderea vulcanică e bine să se consume în suc propriu, pentru a lăsa răgaz judecăţii sănătoase şi păcii din inimă să cântărească, în mod just, timpul potrivit pentru a le îndeplini. Căci de multe ori nu obiectul dorinţelor e greşit, ci arderea lor vulcanică şi imperativă, fiindcă „nimic nu trebuie să pună stăpânire pe tine”, căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. Astfel deci, când o dorinţă imperativă reuşeşte să ţi se impună înseamnă că tu ai devenit robul ei. Las-o să se consume singură ca lumânarea şi vei fi liber de impunerile ei ca să faci ceea ce alegi dintre toate câte bat la uşa inimii din exterior sau dinlăuntru. Pofta altor lucruri – care încolţeşte în inimă – împreună cu duhul materialismului şi al banului (Mamona) declanşează dorinţele imperative şi vulcanice ale inimii.

Dacă scoţi inima ta din limitele duhului unde trăieşte bunătatea, vei rămâne în spurcăciunile şi-n mizeriile inimii tale.

Dragostea pentru lucruri scoate afară Dragostea Tatălui din inima noastră. Dacă inima nu se leapădă de tot ce are, nu e vrednică de Domnul.

Trăirea cu inima întreagă pentru Domnul este un Har pe care-l primeşti dacă-l doreşti din toată inima, după multe încercări eşuate de a trăi aşa prin efortul propriu.

Dacă trăieşti cu inima în limitele duhului ai parte de viaţa şi izvoarele spirituale ale duhului, dar dacă ieşi din ele rămâi în spurcăciunile şi-n fiara omului vechi.

*

Domnul vine pentru cei care ÎL aşteaptă şi pe care nu-i mai leagă inima de nimic decât numai de EL.

*

Când Diavolul îţi umple inima cu o profunzime stranie şi tristă, să nu te-ncrezi în el că îţi va oferi mai mult decât minunăţia vieţii bunătăţii duhului pentru că el nu-i decât un mincinos, un hoţ şi-un ucigaş.

*

Adorarea este manifestarea dragostei inimii tale pentru Domnul.

*

Există o falsă foame după Dumnezeu simulată de vrăjmaş în noi, care pare profundă şi duce la disperare. Adevărata foame după Dumnezeu e calmă, liniştită şi plăcută şi nu modifică starea de fond, transparentă şi liniştită, a inimii noastre.

*

Duhul Sfânt nu este naţional, dar nici duhul naţional nu este sfânt. „Dumnezeu iubeşte popoarele”.

Duhul religios se uneşte cu duhul naţional pentru a-i influenţa şi însufleţi pe oameni să devină habotnici, şovini şi antisemiţi.

Credinţa mântuitoare este darul lui Dumnezeu şi te leagă de EL, căci „pe pământ suntem străini şi călători ca toţi părinţii noştri” şi „cetăţenia noastră este în ceruri”, iar „Israel este întâiul născut al lui Dumnezeu”.

*

Fericirea este o stare a inimii compusă din împăcarea cu Domnul, sănătate, odihnă, mulţumire, împlinire, bucuria dată de dragostea Domnului în inima ta şi a soţului sau soţiei, recunoştinţă spre Domnul care ţi-a făcut parte de acestea toate, plus minus alte ingrediente care nu-s decisive.

*

Navigarea pe internet alterează percepţia personală a timpului prin solicitarea creierului, a curiozităţii, a atenţiei şi concentrării, mutând inima şi mintea din realitate într-o lume imaginară a gândurilor altora, a unor istorisiri închipuite şi a multor informaţii, adeseori inutile, care stârnesc curiozitatea. Această evadare din realitate poate crea dependenţă dacă o repetăm până la obişnuinţă, dezechilibrând viaţa personală.

Internetul ca o unealtă este bun, dar folosirea lui dincolo de strictul necesar şi de limitele unui divertisment relaxant devine un drog ce intoxică persoana, modificându-i comportamentul, dezechilibrând personalitatea şi atacând integritatea caracterului. Ca orice bun de consum, acest acces la cunoştinţe necesită stăpânire de sine – care este o roadă a Duhului Sfânt. Înţelepciunea folosirii timpului liber se câştigă prin experienţă şi prin urmarea îndemnurilor Duhului, astfel încât să ne împlinim vocaţia într-o armonioasă împletire cu munca, pentru supravieţuire, şi cu viaţa de familie şi de comunitate. Atunci când vocaţia vine prin chemarea Domnului, utilitatea socială a persoanei este garantată prin talanţii cu care a înzestrat-o Creatorul. Copiii Satanei pot avea şi vocaţii pe care le exercită împotriva binelui comun. Numai binele comun urmează interesul general, căci multe interese sunt de grup şi în folosul ţărilor puternice care sfidează ţările sărace exploatându-le resursele şi urmărindu-şi interesele proprii. Când se vor face conturile la sfârşit – în Ziua Judecăţii – Stăpânul Suprem „va răsplăti fiecăruia după binele sau răul pe care l-au făcut când trăiau în trup”.

*

Dacă eşti umplut şi plin de Domnul te poţi duce la alţii să le dăruieşti bunuri spirituale şi te poţi bucura şi de puţinul lor spiritual, dar dacă eşti gol, puţinul altora din Domnul nu te va sătura – chiar dacă te va hrăni un pic.

*

Pacea inimii în timpul unei cereri dintr-o nevoie acută înseamnă că Domnul ţi-a ascultat rugăciunea, dar senzaţiile şi

imaginile de certitudine sunt schimbătoare şi nesigure.

*

Când te doare duhul înseamnă că trebuie să opreşti ceea ce faci.

Iubirea inimii de Domnul pătrunde până în adâncurile duhului.

Roagă-te Domnului să-ţi dea o inimă după Voia Lui şi EL nu va lăsa fără răspuns rugăciunea ta disperată de a trăi cum vrea EL.

*

Dumnezeu nu rămâne dator.

Dacă tu dăruieşti măcar puţin, EL revarsă peste tine binecuvântările Lui.

*

Dacă cerem Domnului o inimă bună şi o inimă după Voia Lui, EL ne-o dăruieşte cu drag, deschizându-ne uşa duhului omului lăuntric din care curg izvoarele vieţii de înviere a Domnului Hristos în inima noastră, inundându-ne fiinţa.

*

Fericit este omul care se întoarce la Domnul din tinereţe pentru că nu-şi risipeşte anii şi puterea, ci participă devreme, împreună cu Domnul, la împlinirea Voii Lui pentru viaţa pe pământ.

*

Zbaterea duhului indică cerinţa Duhului de a nu face ceea ce faci; de exemplu: de a nu cumpăra ceva, de a opri televizorul şi radioul creştin pentru a sta cu Domnul etc.

*

Rugăciunea constantă pentru o persoană pe care ai judecat-o te ajută s-o ierţi în mod definitiv.

*

Centrarea minţii, prin atenţie, pe duh te face să simţi locaşurile duhului, dar intrarea în inima ta pentru a-ţi recunoaşte rana inimii te duce în legătură cu duhul.

*

Când Domnul vrea să te opreşti în tăcere cu EL, exerciţiile devoţionale nu-ţi produc decât nelinişte.

Când Domnul nu mai vrea să faci nimic decât să te opreşti şi să te odihneşti cu EL...

*

Opreşte-te-n tăcere înaintea Domnului şi vei învăţa odihna.

*

Când ţi se răcoreşte duhul atunci Domnul îţi înviorează lăuntrul.

*

În momentul în care tu judeci pe cineva, Dumnezeu îngăduie ca duhurile şi stările care chinuie acea persoană să te chinuie pe tine.

*

Acceptarea celorlalţi aşa cum sunt eliberează capacitatea inimii de a-i iubi.

*

Când n-ai nimic împotriva nimănui inima ta e liberă să-L iubească pe Domnul.

*

Nu te lupta singur cu apăsările Satanei, ci vino cu ele la Domnul şi nu te lăsa de EL până nu te scapă, iar EL sigur o va face la timpul Său, cu mult drag, pentru tine.

Gândurile negre sunt lucrarea Satanei care influenţează o inimă slăbită.

*

Dincolo de lucrarea crucii pentru cunoaşterea de sine vine conlucrarea cu Duhul Domnului pentru stăpânirea de sine. Lepădarea de sine oferă puterea pentru trăirea în Cuvânt şi pentru urmarea Duhului.

*

Când Dumnezeu îţi ia ceva atunci creează loc în tine pentru altceva mult mai valoros.

*

Duhul materialismului şi duhul comerţului caută să te manevreze să doreşti, să cauţi şi să cumperi lucruri utile, dar nu strict necesare şi eficace. Alimentat şi de reclame, duhul comerţului captează atenţia şi inima ta şi dacă Domnul nu se îndură de tine să te disciplineze, te vei complace sub influenţele străine dorind, iubind şi cumpărând lucruri; iar dacă nu te dezici de aceste duhuri şi nu le alungi, te vor influenţa sau chiar te vor însufleţi mult şi bine.

Abia când nici un duh străin nu-ţi mai influenţează inima devii capabil să umbli înaintea Domnului cu toată inima, rămânând astfel sub îndurarea Domnului faţă de tine. (1 Împăraţi 8:23)

*

E necesar să existe un echilibru armonios între urmarea lăuntrică a Domnului şi trăirea exterioară în Cuvânt. Roada Duhului are atât manifestări interioare, cât şi exterioare care fac persoana creştină împlinită şi completă, astfel încât înţelegerea inimii primită de la Domnul, îndemnurile Duhului şi trăirea voluntară în Cuvânt se unesc în echilibrul armonios al Voii Domnului.

*

Să nu te-ncrezi în puterea de acţiune pe care ţi-o oferă banii, căci ţi se împietreşte inima, ci sprijineşte-te încrezător pe Domnul care-ţi oferă binecuvântările Lui ca să le administrezi pentru tine şi pentru cei care au nevoie de ele.

Inima smerită îşi cunoaşte locul pentru binele comun, dar inima arogantă e preocupată doar de interesele personale.

Când consideri banii un drept şi o posesie și nu un Har, eşti în cădere în prăpastie.

*

Dacă nu ar fi conservatorii, formele curate ale unui început frumos ar dispărea. Dar dacă nu ar fi reformatorii, începuturile frumoase care au pierdut viaţa ar rămânea doar o formă.

*

Inima smerită simte că locul ei este cel mai de jos. Îngâmfarea te orbeşte, dar smerenia îţi oferă şi îţi vindecă vederea spirituală.

Smerenia este mireasma care îneacă demonii ce nu pot rezista într-o inimă smerită, de care fug îngroziţi ca de iad.

O inimă smerită se consideră pe sine drept un nimic.

*

Trăirea prin Domnul Hristos din omul lăuntric este fericire, echilibru, armonie, bucurie, bunăstare lăuntrică, împlinire, viaţă din Dumnezeu. Trăirea prin Domnul te conduce la trăirea în Cuvânt şi dezrădăcinează încet trăirea prin minte, sentimente, voinţă. Umblarea cu Duhul presupune să nu faci ceea ce vrei dacă Domnul te îndeamnă să nu faci. Nu primeşti dragoste mai mare decât aceea să trăieşti prin EL atunci când ţi se oferă şi când tu dăruieşti cea mai mare dragoste de care eşti capabil. Când nu ţi se mai dăruieşte trăirea prin Domnul atunci trăieşte prin Cuvânt, urmând îndemnurile Duhului atunci când vin. Trăirea prin Domnul va fi continuă doar când vom fi în cer. Până atunci putem fi „în Duhul" ca şi Ioan în ziua Domnului, dar vor fi şi văi, pustiuri şi munţi din care Domnul ne va învăţa multe şi ne va transforma după Chipul Său.

*

Smerenia deschide cămările bunătăţii. O inimă îngâmfată nu poate fi smerită. O inimă smerită şi înţelegătoare primeşte Harul cunoaşterii rosturilor vieţii.

*

Duhul acţiunii împreună cu duhul grabei şi al agitaţiei ne strâng omul lăuntric în ghearele lor, ca să nu putem trăi liberi cu duhul nostru. Aceste duhuri produc o mare oboseală fizică pe care nu o resimţim decât după ce ni se deblochează omul lăuntric şi ne doare, dându-ne astfel semnale de alarmă că trebuie să ne oprim.

Când am recunoscut demonii care ne-au apăsat trebuie să ne dezicem de ei, în inima noastră şi verbal, poruncindu-le să

plece în Numele lui Isus, mustrându-i prin sângele Domnului şi cu cuvintele arhanghelului Mihail: „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre”, rugându-L şi pe Domnul să-l mustre.

Unul din semnele care-ţi arată că eşti însufleţit de aceste duhuri este că acţionezi prin trupul tău ca şi cu un robot fără să mai ai armonie cu trupul tău ca templu al Duhului Sfânt. Supune-te Domnului şi împotriveşte-te acestor însufleţiri străine, iar Satana va fugi de la tine.

*

A lucra ca pentru Domnul înseamnă a lucra cu gingăşie, cu sensibilitate şi cu drag.

*

Când duhul se închide şi devine greu ca plumbul atunci a venit timpul să te mai rogi în limbi, cu gura sau cu inima, iar duhul se va deschide. Rugăciunea în limbi trezeşte mişcarea duhului.

*

Splendoarea strălucitoare a luminii Dragostei Minunii care este Dumnezeu.

*

Mişcările duhului sunt diferite de bătăile inimii (căci inima poate bate încet, iar duhul să se mişte repede).

*

Atunci când simţi nevoia s-o faci, lauda, închinarea, cântatul fluierând şi cântarea în limbi zidesc omul lăuntric, hrănesc şi întăresc umplând duhul şi zidind inima.

*

Duhul acţiunii te determină să nu mai ai odihnă până eşti sleit de puteri, ca să faci mereu lucruri necesare, să faci planuri pentru ele noaptea, fără să-ţi dea răgaz de odihnă, ci furându-ţi somnul pentru planurile şi lucrurile pe care te influenţează şi te însufleţesc să le faci, făcându-ţi trupul un robot al acţiunii şi nu un templu în armonie cu sufletul şi cu duhul. Este ceva demonic şi străin care îţi mişcă trupul şi mintea

ca să nu mai ai pace, odihnă şi linişte. Odată descoperit trebuie să te eliberezi de acest duh prin metodele obişnuite sau cu post şi rugăciune.

Duhul demonic este de aşa natură încât să trăiască prin tine anulându-te atunci când se manifestă, contrar Duhului Sfânt prin care tu trăieşti îmbogăţit într-o sfântă, blândă, bună şi liniştită întrepătrundere reciprocă.

Pot fi unele duhuri rele ce intră în noi prin decizii din tinereţe şi care nu ies până nu ne reamintim decizia şi consecinţa îndrăcirii prin ea, revocând decizia şi luptând cu duhul străin intrat prin ea.

De exemplu prin decizia: „Fericirea mea este efortul” intră în tine duhul satanic al hiperactivităţii şi al unei supraputeri de acţiune care te manipulează demonic.

Jurămintele şi deciziile îţi leagă sufletul până împlineşti jurământul sau revoci decizia luată. Jurămintele rele nu-ţi provoacă nici un rău dacă nu le împlineşti.

De multe ori, după ce este descoperit de lumina Duhului Sfânt, demonul fuge.

Unii demoni stau mulţi ani ascunşi în cămările sufletului şi ale inimii şi nu vor să plece până îi va descoperi lumina Domnului şi-i vei izgoni.

Depinde de tine cum îţi tratezi trupul: ca un templu al Duhului Sfânt sau ca un instrument de execuţie al ordinelor voinţei şi al dorinţelor inimii...

Dacă-ţi foloseşti trupul ca şi pe un instrument de executare al lucrurilor, nu mai simţi mişcarea şi îndemnurile Duhului, dar dacă te uneşti cu trupul ca şi cu un templu al Duhului Sfânt devii capabil şi sensibil la mişcarea şi îndemnurile Duhului. De tine depinde să nu mai trăieşti în duhul acţiunii chiar dacă acţionezi lucrând diverse lucruri.

Nu poţi trăi în trup ca într-un templu al Duhului Sfânt dacă nu ai o inimă smerită.

În duhul acţiunii poţi lăuda pe Domnul, dar nu poţi să I te închini.

Duhul acţiunii îşi urmează strict interesele sale. Iubeşte acţiunea şi lucrurile pe care le face mai mult ca orice căci se închină la sine însuşişi, la lucrurile mâinilor sale. Te face singur şi independent complăcându-te cu tine însuţi. Duhul acţiunii se hrăneşte cu activitatea trupului pe care-l exploatează până la limita rezistenţei, blochând inima în ghearele sale.

În faţa smereniei inimii şi a închinării 'naintea Domnului Satana fuge deseori.

*

Atitudinea lepădării răutăţii din inimă este o alegere, dar capacitatea de-a o face şi de a-ţi îmbrăca inima în bunătate, îndurare şi blândeţe este un Har. Numai centrarea în duh oferă esenţa omului nou în inimă.

*

Sabatul a fost făcut pentru om ca să aibă o viaţă echilibrată, armonioasă, liniştită, odihnită şi în pace cu sine, cu Domnul şi cu semenii. Când inima nu se mai gândeşte la lucruri ÎL poate simţi pe Duhul Domnului.

*

Nimic din ce îţi strânge duhul nu este de la Domnul. Duhul nostru trebuie menţinut liber. Închinarea dezvoltă viaţa duhului şi deschide uşa spre el.

Primeşte viaţa duhului închinându-te cu inima ta înaintea lui.

Închinarea înaintea Domnului este o armă împotriva Satanei.

*

Sănătatea este o parte din fericire, dar Domnul te poate face fericit şi fără sănătate.

*

Nefericit este cine doreşte şi caută lucruri, dar cine-L caută pe Domnul este fericit.

*

Cine lipsit de inimă creşte un copil va face din el un adult nesimţit, răutăcios, indiferent şi fără bun simţ. Când îţi închizi inima faţă de un copil înseamnă că nu-l accepţi şi nu-l înţelegi.

*

Sunt momente de suferinţă în care numai credinţa în Cuvânt te mai leagă de Domnul.

*

Mintea noastră găseşte odihnă în omul lăuntric al Duhului de gândurile, grijurile şi problemele ei.

*

Răutatea inimii sufocă şi sugrumă duhul. Dacă acţionezi „stârnindu-ţi puterea ca un om de război", dar fără inimă, ajungi în independenţă de Domnul, în insensibilitate faţă de oameni şi-n acţiune în forţa sufletului rupt de duh. Prin răutatea inimii tale dai teren Satanei să te poată însufleţi cu răutatea demonică.

*

Dacă educi un copil numai prin instrucţie fără colaborarea cu inima lui, obţii un adolescent instruit dar rebel şi neadaptat la relaţii normale cu oamenii.

*

Când faci ceva împotriva duhului acesta se blochează. Când acţionezi cu răutate blochezi duhul.

*

Dacă-ţi ierţi slăbiciunea de inimă devii vulnerabil la repetarea ei.

*

Când ţi-e zidită inima nu trebuie să mai vorbeşti în limbi, ci să te obişnuieşti să trăieşti şi să umbli împreună cu duhul.

*

În fiecare zi poţi alege să fii plin de tine sau smerit, independent sau să trăieşti împreună cu duhul, să fii bun şi blând sau arţăgos de rău. Dar nu putem face asta în puterea proprie, ci dacă suntem plini de Duhul Domnului.

*

Puterea sănătăţii, a banilor, a libertăţii de mişcare te duc în independenţă de Domnul şi de fraţi. Dacă rupi legătura cu fraţii devii atrofiat, morocănos, mucegăit şi rânced spiritual.

„Învăţaţi de la Mine căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Un suflet nelepădat şi nerăstignit este nesimţit, independent, plin de sine, îngâmfat, sigur de sine, puternic prin sine datorită sănătăţii, banilor, acţiunilor, a lucrului făcut. Dar inima lui este nefericită, împietrită, singură şi sătulă de sine. Numai Domnul poate da puterea de lepădare de sine, de răstignire şi de umblare şi trăire împreună cu duhul. Astfel inima devine odihnită prin blândeţe şi smerenie.

Căci dincolo de inima noastră este Duhul Domnului din omul nostru lăuntric, născut din Dumnezeu, care îşi lasă simţită prezenţa ca să ne încurajeze să venim la EL mai des, pentru a ne cunoaşte reciproc, pentru a avea părtăşie şi pentru a ni se descoperi pe Sine în nemărginitele Sale forme, manifestări şi trepte de slavă.

*

La uşa duhului se vine (la început) în linişte exterioară pentru ca mintea să poată rămâne unită cu inima, aşteptând Harul descoperirii Domnului prin Duhul Său inimii doritoare şi iubitoare dezlegată de orice altceva în acest timp. Căci dacă mintea e solicitată de sunete, imagini exterioare şi alte deranjamente din afară atunci nu se poate uni cu inima smerită, iubitoare şi cerşetoare la uşa Celui Necuprins de Bogat în Bunătate, Dragoste, Bucurie, Iertare, Fericire, Viaţă, Pace şi de toate bunurile slăvite ale Creatorului tuturor, EL Cel fără margini, necreat, etern şi pretutindeni.

În faţa porţii duhului inima leapădă toate iubirile în afară de Domnul pe care-L simte şi pe care-L aşteaptă să se descopere şi să vină la ea în formele infinite ale slăvilor divine şi cereşti.

*

Munca echilibrată este un izvor de sănătate.

*

În „zelul nostru de prost” şi în puterea sufletului nostru am vrea să îi băgăm pe oameni în rai cu bâta, dar cei mai mulţi

nu vor aceasta înadins, pentru că le este prea drag păcatul prin care luptă înadins împotriva lui Dumnezeu, care este Dragoste.

Numai Duhul Domnului cunoaşte calea pe care se ajunge la fiecare inimă pentru a o face capabilă să decidă, în cunoştinţă de cauză, unde vrea să-şi trăiască viaţa încă de pe pământ: în rai sau în iad. Căci aceste două Împărăţii încep de-aici de jos, din viaţa zilnică.

*

Suferinţa personală este cel mai bun învăţător pentru cei care nu învaţă altfel.

*

Nu poţi băga oamenii în rai cu biciul, dar ÎL poţi duce pe Dumnezeu la ei prin roadele Duhului Sfânt. Convingerea de păcat o face Duhul Sfânt.

*

Dacă nu vrei să biruieşti duhul comerţului vei pierde resurse, vei îngropa talanţi, vei stinge Duhul şi vei fi nefericit. Domnul nu te obligă să faci ce nu vrei, dar ce sameni aceea vei secera: vei iubi lucrurile şi vei pierde dragostea Tatălui din tine.

*

Nu trebuie să stai mereu cu inima înaintea duhului cum fac unii mistici asceţi. Trăieşte normal, iar Domnul te va surprinde cu îndemnurile şi cerinţele Duhului.

*

Dacă-ţi laşi inima să se manifeste cu răutate în mod voluntar atunci dai teren diavolului în inima ta şi el te va însufleţi cu duhul răutăţii.

*

Starea în tăcere şi linişte înaintea Tatălui, a Domnului ISUS şi a Duhului Sfânt liniştesc furtuna agitaţiei din minte şi aduc odihna inimii şi-a minţii.

*

Întristarea îţi mănâncă energia de viaţă.

Dacă după ce ai pierdut un lucru scump poţi spune ca şi Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui

binecuvântat”, atunci reprimeşti energia duhului de viaţă ca să poţi trăi. Când ai pierdut un lucru se vede cât ai fost de legat de el.

*

Dacă ne creştem copiii cu autoritate răutăcioasă aceasta dezvoltă în ei rebeliunea care se va manifesta mai târziu chiar şi împotriva Domnului. Educarea copiilor cu bunătatea autorităţii determină colaborarea inimilor pentru dezvoltarea lor armonioasă şi binefăcătoare – atât pentru educator, cât şi pentru copii. Când educarea necesită corectarea prin pedeapsă, atunci să desparţi riguros pedeapsa de răutate, căci pedepsirea cu răutate naşte, cu siguranţă, rebeliunea mai târziu.

Şi dacă una din cauzele rebeliunii este o autoritate răutăcioasă în timpul creşterii şi educării unei persoane, alta este tentaţia lucrurilor interzise şi slăbiciunea de inimă moştenită. Suferinţele emoţionale şi frustrările voinţei pot fi alte cauze ale rebeliunii.

Dacă nu transformi supărarea în acceptare cu dragoste, ea se va transforma în răzbunare sau în amărăciune. Cine nu rezolvă biblic acţiunile altora, făcute împotriva voinţei lui, va suferi el şi cei pe care îi iubeşte.

O voinţă frântă, oprită brusc sau zdrobită prin acţiuni făcute împotriva ei va răbufni prin răzbunare, rebeliune, supărare, retragere, amărăciune. Biblia oferă soluţii pentru a nu se ajunge la aceste răbufniri în predica Domnului de pe munte.

*

Stările celor pentru care mijloceşti vin peste tine şi, dacă nu mijloceşti la îndemnul Duhului, vei suferi datorită „zelului tău de prost”. Poţi mijloci pentru fraţi căci ei sunt sub protecţia Domnului.

*

Mâhnirea este un sentiment de greutate îndurerată a sufletului datorită neînţelegerilor, nepotrivirilor familiale cu rudele şi a lipsei de armonie cu fiii satanei.

*

Educaţia fără dragoste nu-i decât dresaj inteligent.

*

Simţul vieţii duhului umple inima noastră cu Prezenţa Duhului Sfânt.

*

Uneori depresia vine ca o disciplinare pentru colaborarea cu alţi demoni cum ar fi: aroganţa, pofta altor lucruri, diferite forme de răutate. Cu cât te apropii de DOMNUL trebuie să fii mai curat. Printre păcatele aroganţei amintim: plinătatea de sine, siguranţa care vine din sine nu din bizuirea pe Domnul, orice privire de sus. La răutate putem găsi: bârfa, ironia (chiar împotriva copiilor), supărarea care nu te lasă să spui un cuvânt prietenos duşmanului tău sau celui ce-ţi este dator.

Tristeţea e soră geamănă cu depresia şi cu retragerea. Ele sunt atât stări sufleteşti, cât şi demoni care le provoacă.

*

Dragostea fără disciplină este neştiinţă naivă, dar disciplinarea fără dragoste este răutate. Copiii trebuie acceptaţi, înţeleşi şi iubiţi înainte de a aştepta ceva de la ei.

*

Smerenia şi închinarea sunt două din căile lui Dumnezeu prin care inima noastră ajunge la Duhul Domnului din duhul nostru, dacă acesta este născut din Dumnezeu (prin pocăinţă şi încredere în Domnul Hristos, ce iartă păcatele şi duce la Iehova, Dumnezeul cel Viu, ce oferă EFECTIV „cunoştinţa iertării păcatelor”).

Rănile pe care ni le face Diavolul nu sunt decât locuri prin care ne apropiem mai mult de Dumnezeu – dacă-L dorim pe Domnul cu toată inima noastră. Şi aceasta este una din căile Domnului.

Unul din lucrurile care ne smereşte inima este când ne simţim cel mai mare păcătos, iar alt lucru este durerea.

Zdrobirea inimii noastre este opera de artă prin care Dumnezeu ne transformă după chipul Domnului Hristos.

Crucea înseamnă să nu te laşi de Domnul prin orice ai trece şi chiar dacă pentru moment te-ai lăsat, să te apuci, să te îndrepţi şi să te ţii din nou de EL.

Smerenia şi închinarea te ajută să suporţi zdrobirea inimii şi să treci prin greutăţile vieţii.

Informaţia oferă senzaţia şi aroganţa puterii, dar smerenia şi închinarea ne purifică de ele.

*

Există o putere în împlinirea Cuvântului ce inundă duhul şi inima noastră cu viaţă.

*

Bizuirea pe Domnul şi încrederea în EL te ajută să trăieşti şi să păşeşti înainte, zidindu-ţi inima. Când nu te mai poţi bizui pe Domnul abandonează-te în braţul Lui, care te va purta cu drag înainte. Încrederea inimii în Domnul îţi zideşte lăuntrul şi te pune în armonie cu Domnul.

Bizuirea pe Domnul şi aşteptarea la Bunătatea Lui sunt prima treaptă a încrederii în EL. A doua treaptă este Harul încrederii – care le urmează – oferit de Domnul care te face fericit.

*

Dragostea a două inimi care se simpatizează, se susţin şi se respectă reciproc este una din cele mai fericite stări de pe pământ.

*

„Du-te pe drumul iubirii inimii tale pentru Domnul”. (Fr. D'Assisi).

*

Sprijineşte-ţi inima pe Domnul şi vei scăpa din văile descurajării şi a deznădejdii.

Prinde-te cu gândurile şi cu inima de Bunătatea Domnului, iar lipsa de speranţă se va depărta încet de la tine.

*

Duhul oferă înţelegere inimii.

*

Nu trăi prin stările inimii, ci leapădă-ţi inima şi dăruieşte-o Domnului, căci Satana vrea să te chinuie cu tot felul de stări negre şi grele ca să nu mai poţi trăi.

Leapădă-ţi stările negre şi rele ale inimii şi nu te cufunda în ele, căci nu sunt ale tale şi nu-ţi aparţin.

*

Una este mişcarea cu putere a Duhului prin darurile Lui şi alta este părtăşia Duhului. Prin părtăşia Lui suntem inundaţi cu viaţa Domnului, prin simţământul duhului nostru din părtăşia Duhului Sfânt.

*

Dacă vrei să nu fii nefericit şi să poţi trece prin problemele vieţii, nu trăi singur, ci cât mai mult poţi, trăieşte împreună cu Domnul, deschizându-I inima ta în tăcere.

Cântările creştine cântate înaintea Domnului îndepărtează apatia şi stările grele ale inimii.

Atingerea Duhului curăţă inima şi mintea de stările şi gândurile negative.

Apa Cuvântului din Psalmi – lecturaţi în odihnă şi-n linişte – împreună cu meditarea la Cuvânt, spală inima de stările şi influenţele negative.

Sprijineşte-te pe „Omul durerii şi obişnuit cu suferinţa” (Domnul Hristos) şi vei trece mai uşor prin greutăţile vieţii.

*

Închinarea înaintea Domnului topeşte împietrirea inimii închinătorului.

O inimă în clocot pentru Domnul trebuie unită cu judecata sănătoasă şi astfel ÎL iubeşti pe Domnul şi cu inima şi cu mintea. Inima în clocot pentru Domnul este ca un motor ce trebuie condus de o judecată sănătoasă, ancorată în Cuvântul scris.

*

Duhul puterii demonice caută să te însufleţească – dacă te înalţi cu puterea ta de acţiune prin trup ori prin bani, prin

mijloace electronice sau prin alte mijloace – ca să pună stăpânire pe sufletul şi pe inima ta, legându-te să nu mai fii liber, ci să se manifeste el prin tine.

Numai smerenia şi lepădarea încrederii în ceea ce poţi sau în ceea ce ai şi dependenţa de Domnul te eliberează de acest duh satanic.

*

Lipsa de integrare activă şi responsabilă în trăirea vieţii se datorează lenei, retragerii, somnolenţei, depresiei sau diverselor boli care slăbesc puterea inimii şi a trupului.

*

Căutarea excesivă a fericirii inimii în legătura cu Domnul te poate autocentra în tine şi nu în Dumnezeu.

*

Închinarea este dăruirea continuă a inimii Domnului, iar adorarea este iubirea continuă a Domnului cu inima. Nu suntem capabili de închinare şi adorare permanentă a Domnului.

*

Pofta altor lucruri este dorinţă de îmbogăţire, iar „cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă şi în multe pofte nebune şi periculoase, care cufundă pe oameni în ruină şi în distrugere”. Căci „dacă avem cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne acoperim, să fim mulţumiţi”. Să ne mulţumim cu ce avem căci „cel cu inima mulţumită are un ospăţ necurmat”. „Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. În cer vom avea tot ce ne-am dorit şi am visat, şi infinit mai mult.

Pofta după lucruri speciale trece dincolo de împlinirea nevoilor şi te leagă de pământ.

Legăturile dorinţelor inimii şi a planurilor ei te opresc să trăieşti pentru Domnul. Ca să scapi de aceste legături intră în tine însuţi ca să-ţi „recunoşti rana inimii”, smereşte-ţi inima şi îndreapt-o spre Domnul, căci o inimă smerită este dependentă de Domnul şi are acces direct în Duh.

Când nu mai ştii cum să mergi cu Domnul, rugăciunea inimii în limbi îţi va oferi armonia fiinţei.

*

Desfrânarea urechilor înseamnă să asculţi muzică numai pentru că-ţi place, nu pentru că te apropie de Domnul sau ţi-L descoperă pe EL.

Desfrânarea stomacului înseamnă să mănânci numai pentru că-ţi place, nu pentru că ţi-e foame sau pentru că eşti slăbit şi ai nevoie de hrană.

Desfrânarea limbii înseamnă să vorbeşti numai pentru că-ţi place sau ca să te afli în treabă ori ca să-ţi descarci energia animalică sufletească prin monolog, dar nu ca să faci bine cu limba, mângăind cu balsam pe cel rănit sau căzut şi încurajând sau sfătuind pe cel în dificultate.

Desfrânarea cu trupul nu este numai curvia, ci şi odihna prea multă şi lipsa de participare la împlinirea vocaţiei tale sau la lucrurile necesare supravieţuirii.

Desfrânarea inimii înseamnă să te laşi purtat de inimă în tot ce îşi doreşte, plănuieşte, îşi aminteşte, îşi imaginează, lăcomeşte sau cade.

„O inimă mulţumită are un ospăţ necurmat”.

Inima mulţumită este un izvor de fericire.

Desfrânarea cu ochii înseamnă să-ţi umpli ochii cu imagini plăcute – NU rele – dar care nu te ajută cu nimic şi nu-ţi folosesc decât pentru plăcerea de a privi ceva frumos – NU păcătos sau murdar.

*

Puterea de cumpărare şi dezechilibrul dintre ceea ce cumperi pentru tine – MULT! – şi ceea ce dăruieşti – PUŢIN... – cauzează mândrie în inima ta şi sentimentul puterii. Şi dacă nu-ţi pleci inima înaintea Domnului cu smerenie, recunoscând Mâna Lui Bună şi binecuvântările pe care ţi le-a dăruit ca să te bucuri şi să le administrezi şi să dăruieşti, te vei pierde în dragostea de Mamona şi-n idolatrizarea materiei (lucrurilor) în loc să te închini Domnului care te iubeşte şi-ţi acordă Bunătatea Lui, pentru tine şi pentru alţii.

Mândria şi sentimentul puterii se nasc în inimă

împreună cu siguranţa de sine şi cu încrederea în sine şi din cauza unui trup sănătos prin care lucrezi ceea ce vrei.

Dar pleacă-ţi inima înaintea Domnului cu mulţumire şi recunoştinţă pentru darul şi binecuvântarea sănătăţii şi a voinţei pe care EL a creat-o şi ţi-a dăruit-o.

*

Tu, Doamne, eşti odihna mea.

*

Centrarea minţii la Tronul de Îndurare al Tatălui hrăneşte duhul.

*

Smerenia este una din căile Domnului pentru trăirea noastră în duhul.

*

În Tine, Doamne, inima mea este Acasă.

*

Să nu mănânci de poftă, ci de foame.

*

După cum Domnul ne-a luminat ochii inimii pentru cunoaşterea sufletului şi a inimii noastre, EL lucrează în noi stăpânirea de sine, ca să ajungem să putem stăpâni manifestările rele ale trupului, ale sufletului şi inimii noastre.

*

Şi pentru că „Domnul ne dă toate spre folosinţă ca să ne bucurăm", „să ne folosim de lumea asta ca şi când nu e a noastră", „căci chipul lumii acesteia trece", iar „pofta altor lucruri înăbuşă Cuvântul şi-l fac neroditor".

Deci „să ne mulţumim cu ce avem", căci „dacă avem ce mânca şi cu ce ne acoperi avem de-ajuns".

*

Dorinţele inimii sunt fitilul care dă foc la dinamita acţiunii.

*

Legile Domnului scrise de EL în mintea copiilor Săi şi puse de EL în inima lor, au putere să-i schimbe – dacă ei aleg să trăiască în Cuvânt.

*

Nu te epuiza în luptele inimii ca s-o învingi şi să o stăpâneşti, ci dăruieşte-o lui Dumnezeu, căci atunci EL vine în ea şi nu mai eşti singur.

*

Inima e poarta dintre două lumi şi spre care lume se deschide ea, într-acolo merge şi trăieşte persoana. Dacă inima este dăruită Domnului persoana trăieşte prin Domnul, dar dacă inima se deschide spre suflet şi spre lume, omul este carnal-firesc şi lumesc.

*

Cântările inimii creştine cântate înaintea Domnului fixează inima şi mintea în Dumnezeu. Dăruită Domnului, o inimă care cântă împreună cu mintea cântările ei pentru Domnul, devine o inimă de copil care face omul copil la răutate.

„Inima îmi spune din partea Ta, caută Faţa Mea”.

*

Trăieşte normal şi lasă-L pe Domnul să-Şi facă lucrarea Lui în tine, în felul Său.

*

Duhul grabei poate să-ţi dubleze sufletul în timpul acţiunii şi până-l recunoşti te mişti ca un automat ce execută activitatea în ritmul rapid imprimat de acest duh demonic al grabei, care-ţi zdrobeşte trupul şi-ţi oboseşte inima ta şi a fraţilor de lângă tine – dacă aceştia au discernământ fin şi sunt sensibili la stările fraţilor de lângă ei.

Duhul acţiunii se uneşte cu duhul grabei, luptând să însufleţească creştinul ca să-l scoată în afara trăirii eficiente a vieţii spirituale.

*

Ridicarea inimii prin minte la Tronul de Îndurare al Tatălui şi rămânerea acolo, în rugăciune cu mintea, aduce o mare şi binecuvântată odihnă în mintea obosită şi preocupată, eliberând persoana de trăirea prin minte.

Intrarea în tine însuţi ca „să-ţi recunoşti rana inimii”,

asigură profunzimea necesară funcţionării echilibrate a persoanei, iar rugăciunea către Domnul Isus asigură centrarea persoanei în realitate.

Aceste trei locuri pe care le parcurgi în traseul spiritual al rugăciunii sunt un circuit sănătos şi bun pentru armonia persoanei şi pentru o trăire echilibrată în odihnă.

Schimbarea celor trei tipuri de rugăciune, în funcţie de nevoile fiinţei, asigură armonia şi odihna persoanei.

*

Poţi lucra în duhul activismului şi al grabei sau spre slava Domnului – cu drag.

*

Timpul virtual – petrecut pe internet – trece mult mai încet decât timpul înregistrat de ceasornic, iar timpul biologic – perceput de minte – are diferenţe variabile faţă de ceasornic.

*

Cine iubeşte materia se închină Mamonei.

*

Putem trăi prin forţa noastră sufletească sau prin adâncurile lăuntrului nostru – prin duhul.

*

Viaţa vegetală şi animală îşi au rostul lor pentru menţinerea existenţei umane, dar fără însufleţirea prin Duhul Domnului, omul – deşi va trăi veşnic în iazul de foc – nu este decât un animal gânditor şi răzvrătit.

*

Smerenia deschide simţământul duhului.

Duhul Domnului nu vine-ntr-o minte îngâmfată şi nici nu colaborează cu o voinţă răzvrătită, ci vine într-o inimă smerită.

*

Duhul de cicăleală caută să manevreze şi să controleze pe cel cicălit prin cuvinte, cu scopul de a-i face bine, dar după cum crede cel care cicăleşte, nelăsându-i celuilalt libertate şi necolaborând cu el, ci impunându-i ceea ce vrea, purtându-se cu omul ca şi cu un obiect – dar nu ca şi cu o persoană.

*

Durerea duhului este îndemnul lui ca să încetezi ceea ce faci deja.

Slăbirea duhului este îndemnul lui ca să nu faci ceea ce vrei să faci.

Suferinţa trupului face inima sensibilă şi liberă de legăturile dorinţelor ei, a posesiilor şi a planurilor ei.

*

„Izvoarele vieţii" sunt capacităţile de funcţionare ale inimii – dorinţe, planuri, amintiri, imaginaţiile şi întocmirile gândurilor, impulsurile şi „slăbiciunea de inimă".

Dacă acestea sunt orientate şi alimentate de suflet, apele ce curg sunt otrăvite şi amare, dar dacă sunt orientate spre Domnul, apele ce curg prin ele sunt vii şi veşnice.

Inima orientată spre Domnul îşi alimentează izvoarele vieţii din EL. Inima orientată spre suflet poartă izvoarele vieţii prin otrava şi amărăciunea sufletului nostru scârnav şi stricat în mod definitiv.

*

Una din greşelile creştinilor este să-şi îndrepte atenţia spre duh şi să nu-şi îndrepte privirea spre Domnul. Dacă privim spre Domnul ÎL găsim pe EL, în care este centrat duhul nostru, dar dacă privim spre lăuntrul nostru, de cele mai multe ori nu-L recepţionăm pe Domnul din duh din cauza unor perturbaţii sufleteşti sau de inimă şi din cauza imaturităţii spirituale. Domnul ne centrează în Duhul, dar centrarea minţii pe duh nu ne centrează în Domnul din cauza neputinţei cărnii şi a inimii noastre.

„Când îţi întorci privirile spre EL te luminezi de bucurie şi nu ţi se umple faţa de ruşine". Aleluia!

*

„Izvoarele vieţii ce curg din inimă" se transformă în ape vii dacă ne îndreptăm inima spre Domnul. Astfel şi impulsurile lăcomiei se transformă în foame după Domnul şi impulsurile răutăţii se transformă în dragoste, iar „slăbiciunea de inimă" se transformă într-o înclinaţie permanentă spre Domnul.

*

Dacă ne dăruim inima Domnului şi ne îndreptăm atenţia minţii şi inima spre EL, devenim liberi de legăturile dorinţelor şi ale planurilor.

*

Inima care s-a unit cu Domnul trăieşte prin duhul.

În loc să te gândeşti la lucruri îţi îndrepţi inima şi mintea spre Domnul şi astfel devii liber de pofta altor lucruri şi de legăturile planurilor – dar asta e valabil numai după ce te-ai scârbit de trăirea prin dorinţe şi planuri.

*

E drept că trăirea prin voinţă imprimă şi ea o rigiditate trupului în acţiune, pentru a-şi atinge scopul.

Trăind prin voinţă nu vei putea trăi spre slava Domnului făcând toate ca pentru EL – cu drag adică – şi spre slava Lui.

*

Cântările inimii înviorează creierul.

Dintre funcţiile minţii amintim: gândirea, atenţia, judecata (logica), memoria, imaginaţia.

Creierul este organul trupesc prin care se manifestă trăind şi organul sufletului numit mintea.

*

Dacă nu eşti în stare să accepţi oamenii aşa cum sunt, du-te în pustiu de unul singur, dar nu te lupta cu ei să-i schimbi, căci numai duşmani ţi-i faci.

*

În timpul dăruirii inimii Domnului şi îndreptării minţii cu inima spre Domnul, inima se deschide, de cele mai multe ori, şi primeşte comuniunea cu Domnul.

*

Nici o experienţă spirituală nu durează tot timpul şi nici o soluţie spirituală nu este universal valabilă, pentru că la fiecare etapă de drum şi la fiecare examen de lecţie sunt alte experienţe şi soluţii spirituale.

*

Creierul este organul trupesc prin care se manifestă trăind şi organul sufletului numit mintea. Când creierul este bolnav, sufletul sau trupul sunt perturbate din funcţionarea lor normală.

*

Amintirile care năvălesc în minte ca norii pe cer şi o umplu cu negura lor le poţi opri stăpânindu-ţi mintea. Dacă L-ai urmat pe Domnul până la tratamentul amintirilor, stăpânirea minţii aici nu e o problemă.

*

Atunci când cunoşti istoria unui om atunci înţelegi mai bine ce lasă în urma lui, deşi motivaţiile inimii lui vor descoperi totul doar în veşnicii, sub laserul luminii lui Dumnezeu.

*

Retrăirile amintirilor şi trăirea anticipată a viitorului în inimă împiedică trăirea în prezent cu Domnul.

*

Bizuirea pe Domnul alungă demonul fricii din inimă. Încrederea inimii în Domnul îţi deschide uşa părtăşiei cu EL.

*

Nemulţumirea este o stare demonică pusă în inima noastră ca să ne fure fericirea. Nu privi la ce nu ai şi la ce doreşti, ci la câte a făcut Domnul pentru tine şi cu tine şi nemulţumirea va fugi.

*

Bucuria pe care ţi-o dă munca folositoare îndeplinită face parte din frumuseţea vieţii pe care ne-a dăruit-o Domnul pe pământ.

*

Un alt mod de a nu mai trăi prin planuri este să le încredinţezi Domnului pentru împlinirea sau pentru neîmplinirea lor, şi să nu acţionezi în forţă, ci să te încrezi în Domnu' care le va împlini la timpul Său, ori nu le va împlini, oferindu-ţi ceva mai bun. Trăieşte încrezându-te în Domnul

pentru ceea ce vrea EL, iar atunci EL te va surprinde cu Dragostea Sa pentru inima ta.

*

„Răsplătiţi-o cu rodul muncii ei” înseamnă „nu-i risipiţi din bucuria de-a face cu banii ei tot ce vrea, ci descurcaţi-vă singuri pentru supravieţuirea voastră. N-o jecmăniţi, n-o furaţi, n-o trădaţi pentru nici un scop nobil. Lăsaţi-i bucuria muncii ei şi a folosirii rodului muncii ei după cum suspină inima ei bună, curată şi sfântă, căci vai de cine nu face aşa...!”

*

Mulţumirea de sine şi siguranţa de sine sunt atitudini determinate de aceleaşi sentimente şi sunt împotriva dependenţei de Dumnezeu.

„Te laud Doamne că m-ai creat o făptură aşa de minunată” nu este încântare de sine, ci fericirea inimii pentru felul în care Domnul te-a creat.

*

Mintea este uşa inimii, iar inima este uşa duhului.

*

Unirea cu duhul comerţului pentru a cumpăra şi a aduna cât mai multe lucruri utile şi performante este o expresie a răutăţii inimii împotriva celor sărmani.

*

Încrederea inimii în Domnul deschide uşa părtăşiei cu EL.

*

„Păziţi-vă de orice revărsare de răutate căci mânia omului nu lucrează starea după voia lui Dumnezeu”.

*

Din firida minţii iubeşte-L pe Dumnezeu cu inima (stând în firida minţii).

*

Când treburile vieţii te-mpresoară şi nu mai ai trimp pentru Dumnezeu, fă tot ce faci ca pentru Domnul – cu drag adică – şi spre gloria Lui şi vei avea o relaţie continuă cu Domnul.

*

Nu dansa pe sârma unor netăiaţi împrejur cu inima, căci vei cădea în capcana lor. Spune-le adevărul scris în Cuvântul Domnului şi stai deoparte de masa inimilor lor. Ei întind capcane cu inima lor celui curat, ca să-l facă să cadă în cursa lor, pentru a-l dispreţui.

Ai părtăşie cu Domnul – nu cu oamenii – şi inima ta va fi zidită.

Comuniunea cu Domnul îţi vindecă persoana. Părtăşia cu Domnul este trăire prin Duhul, nu prin minte.

*

Când Duhul Sfânt te cercetează cu a Lui putere, centrarea pe EL este viaţă şi pace.

*

Recunoştinţa este o stare a inimii de îndatorare, dependenţă şi dragoste către Stăpânul-Domnul Hristos, căruia nu-I vei putea răsplăti niciodată Bunătatea şi binecuvântările. Recunoştinţa către Domnul este mai adâncă decât mulţumirea cu faţa la pământ.

*

Integritatea ta se decide şi se continuă din locul în care „da al tău este da” şi „nu al tău este nu” – indiferent de ceea ce pierzi!!!

*

Deşi îţi fac munca şi activităţile mai uşoare, cântările creştine în exces te izolează în mintea şi-n sufletul tău, dar închinarea şi adorarea pentru Domnul îţi eliberează funcţionarea duhului – în contrast cu trăirea prin minte, prin voinţă, prin sentimente şi activisme, sau prin alte părţi carnale ale persoanei.

*

Rugăciunea insistentă făcută cu încredere în Domnul rezolvă cele mai grele probleme – mici şi mari – chiar şi cele imposibile!!!

Ceea ce nu poţi rezolva cu nici un efort şi cu nici un devotament – probleme mari spirituale – le rezolvă Domnul în

urma rugăciunii tale insistente şi făcută cu încredere în EL.

*

Înainte ca să ne transmintă îndemnurile Duhului, Domnul ne dă o perioadă de secetă lăuntrică ca să putem aprecia, preţui şi asculta de aceste îndemnuri. Ele nu sunt imagini mintale sau în inimă, ci o mişcare puternică a inimii, venită dinlăuntrul duhului, care e urmată automat de imaginea care o traduce în inimă şi e preluată imediat de minte.

Domnul ne dă un singur îndemn o dată – dacă-l împlinim – iar dacă nu-l împlinim ne mai trimite câteva la fel cu primul. Dacă ne opunem şi nu ascultăm de aceste îndemnuri, atunci stingem Duhul şi cine ştie cât timp va trece în secetă şi-n pustiul sufletesc până mai adie vântul răcoritor al Duhului care ne duce-n Canaan şi-n părtăşia Domnului.

*

„Duhul omului îl spijineşte în boală, dar un duh căzut cine-l va ridica?” „Domnul iubeşte o inimă zdrobită şi înfrântă”.

*

E bine ca mijlocirea pentru bolnavi şi pentru cei nemântuiţi să se facă sub protecţia unei părtăşii frăţeşti împreună, pentru ca Satana să nu-ţi lovească şi ţie casa dacă mijloceşti singur.

Nu accepta gândul şi duhul de boală atunci când vine luptând cu inima ta. „Supune-te lui Dumnezeu şi împotriveşte-te Diavolului, iar el va fugi de la tine.”

*

Gătitul mâncării şi spălatul hainelor fac parte din rosturile vieţii, iar dacă le faci cu drag, spre gloria Domnului, vei primi şi răsplată-n cer pentru ele.

Când faci un lucru, fă-l din toată inima spre gloria Domnului, fără să trăieşti dinainte viitorul, aşteptând să faci altceva. Astfel trăieşti viaţa, nu treci pe lângă ea.

*

O minte depresivă îţi produce îngrijorare şi frică, dar duhul din omul lăuntric, născut din Dumnezeu, te ajută să nu mai trăieşti prin minte.

*

Dacă vrei să faci ceea ce trebuie atunci nu mai trăieşti diferenţa mare între ceea ce trebuie să faci şi ceea ce vrei; dar în toate astea sănătatea dăruită de Dumnezeu este esenţială, iar dacă tot ce faci faci cu rugăciune, Domnul îţi va dărui împlinirea planurilor tale.

*

„O inimă mulţumită” se cultivă ca să fie aşa, dar „are un ospăţ necurmat”.

Înlocuieşte dorinţele după lucruri materiale cu dorinţe spirituale şi vei avea o inimă mulţumită.

*

Dacă un om din fire (temperament) activist îşi face acţiunile spre slava Domnului, atunci va primi răsplată pentru ele şi în cer.

Dacă tot ce faci faci pentru gloria Domnului, atunci trăieşti în prezent şi nu mai trăieşti viitorul dinainte în mintea ta. Trăirea anticipată a viitorului îţi creează stres şi izolare în minte, dar ea se vindecă prin trăirea spre gloria Domnului.

*

Din închinarea cu faţa la pământ 'naintea Stăpânului – Domnul Hristos – te ridici mai puternic.

*

„Atunci când împlineşti Cuvântul scris Dumnezeu Îşi face Voia Lui prin tine”, spunea un frate.

*

Dacă te smereşti în Faţa Domnului, închinându-te cu faţa la pământ, atunci vei fi smerit şi cu oamenii.

*

„Nu privi şarpele în ochi pentru că te va hipnotiza şi te va ucide” spune un vechi proverb. Fugi de întâlnirea cu el şi loveşte-l cu mustrarea sângelui lui Isus şi cu porunca „Domnul să te mustre Satano, Domnul să te mustre”.

*

Iubeşte oamenii şi inima ţi se va schimba (în bine).

*

Eşti nedrept atunci când faci un lucru în defavoarea altei persoane.

*

Smerenia până în adâncul inimii primeşte ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă reuşeşti să te smereşti nu trebuie să te închini mereu cu faţa la pământ.

Acolo în adâncul inimii unde nu mai poţi şi nu mai eşti nimic, ci Cel ce este este Domnul...

Împotriva smereniei ispitele şi slăbiciunea de inimă nu mai au putere.

Am nevoie de ajutorul Domnului în toate lucrurile – atât în cele mici, cât şi-n cele mari. Asta este dependenţă.

Smerenia deschide căile vieţii.

*

„Nu sunt nimic dar Tu eşti totul şi Tu ai dat tot pentr-un nimic” – scria un frate.

*

Inima disperată care cere ajutorul Domnului, considerându-L pe Domnul singurul care o poate ajuta şi care poate rezolva problemele ei, va primi ajutor şi ceea ce cere.

*

Înlocuieşte dorinţele după lucruri materiale cu dorinţe spirituale şi vei avea o inimă mulţumită.

*

Tăirea spre gloria Domnului îţi înfrânează limba.

*

Primirea de cadouri te satisface, dar dăruirea de cadouri te fericeşte.

*

Suferinţa ajută inima să se smerească – dacă ea acceptă!...

*

Când inima ţi-e rănită de cel mai bun prieten al tău (după Isus) şi nu mai poţi să-l iubeşti, dăruieşte-te pe tine însuţi

pentru el şi vei reuşi din nou să-l iubeşti. Avem în noi capacitatea de a ne dărui pe noi înşine – de la naşterea din Dumnezeu – ca ceva înnăscut, moştenit din Tatăl nostru, Dumnezeu.

Dăruirea de sine te ajută să ierţi, să iubeşti din nou şi să mergi înainte cu cel iubit. Concentrarea pe sine naşte egoismul, dar concentrarea pe dăruirea de sine eliberează dragostea.

*

Din firida minţii iubeşte-L pe Domnul prin rugăciune în ascunzişurile bătăilor inimii din locaşurile duhului.

*

Activitatea utilă este unul din stâlpii de susţinere a vieţii.

*

Când trăieşti spre gloria Domnului intră în armonie toată fiinţa persoanei tale, fără să mai fie diferenţe mari între diferitele trăiri, căci ele vor fi ca susurul izvorului, ca armonia muzicii frumoase şi ca minunile naturii.

*

Nu-ţi povesti intenţiile pentru că oamenii le vor lua drept promisiuni, iar tu vei fi considerat un mincinos dacă nu le vei putea împlini.

*

Utilitatea pentru supravieţuire, utilitatea comunitară şi divină, fac parte din valoarea omului, iar valoarea infinită a sufletului său este confirmată de moartea şi învierea Domnului Hristos care este Dragostea.

*

Dacă te simţi vinovat şi după mărturisirea păcatului de care te-ai pocăit atunci crede cuvântul: „Domnul a fost dat pentru greşelile noastre şi a înviat pentru că noi am fost socotiţi justificaţi (iertaţi de legea divină) şi încrede-te în puterea sângelui Domnului Hristos. Prin sângele Domnului Hristos nu mai trece nici un păcat al celor ce au venit la Domnul cu păcatele lor ca să fie iertaţi. Sângele sfânt al Fiului lui Dumnezeu şterge orice păcat de care ne-am căit şi la care am renunţat. „În El – în

Domnul Hristos – avem răscumpărarea, prin sângele Lui avem iertarea păcatelor”.

Slavă, glorie, mărire pentru sângele Tău curat ce spală tot păcatul meu cu care vin căit la Tine să mi-l ierţi, sânge care mă vindecă şi mă eliberează. Tu mă faci om înnoit, iertat şi curat prin puterea sângelui Tău curs pentru iertarea mea şi sângele Tău nevinovat a şters tot păcatul meu, pentru că Duhul Sfânt al Dumnezeului cel viu – Iehova Savaot – Te-a înviat pentru că ai fost nevinovat şi ai purtat păcatul noastru cu care venim la Tine, părăsindu-l definitiv.

Nu este păcat care să poată trece prin sângele Domnului Isus, spre Tronul Tatălui, ca să ne învinuiască pe cei ce credem în răscumpărarea făcută de Domnul Hristos şi-n iertarea păcatelor prin sângele Său.

*

Nu te lăsa manevrat de stările schimbătoare ale inimii. Când duhul ţi-e trist, adoră-L pe Domnul.

*

Judecarea altuia – nu ca act de justiţie făcut de cel ce poartă sabia – dă teren Satanei în noi ca să ne apese duhul, să ni-l ia în gheare şi să ni-l blocheze. Renunţarea la judecarea altuia (cu gura sau doar cu inima noastră) interzice Satanei să ne mai judece, „căci cu ce judecată judecaţi cu aceea veţi fi judecaţi!”

*

Chemarea Domnului ISUS cu inima noastră ne deblochează duhul. Vorbirea inimii în limbi zideşte duhul.

*

Este necesar să postim şi faţă de internet, căci astfel atenţia şi inima noastră sunt libere pentru Domnul.

*

Cei tari nesocotesc sau chiar desconsideră pe cei slabi. Bătrâneţile cărunte au parte, din nefericire, şi de acest tratament din partea celor tineri.

*

Discerne duhul grabei şi lucrează spre gloria Domnului.

*

Una este să cânţi pentru că-ţi place şi ai talent şi alta să cânţi de dragul Domnului.

*

Când ai în inimă o povară şi ţi-e duhul tulburat, roagă-L pe Domnul să-ţi ia povara dacă este de la Satana, iar dacă nu, arunc-o asupra Lui – dar n-o duce singur!

*

Sunt perioade când trebuie să stăm cu Domnul în acelaşi loc până când vine timpul şi suntem pregătiţi să mergem mai departe cu El.

*

Nu toată muzica ce are mesaj creştin este creştină, căci se vântură astăzi în adunările creştine şi la radiourile creştine multă „muzică” firească şi carnală şi lumească, scrisă de oameni care nu-s regeneraţi de Dumnezeu şi nu au Duhul Domnului. În zece ani nu se va mai şti nimic de mizeriile astea de melodii scrise de oameni care n-au nimic comun cu Dumnezeu şi care cântă ca să se afirme unde pot, fără pocăinţă, fără discernământ creştin şi lipsiţi de înţelepciunea de sus.

Mai rău e faptul că cei care-s lăsaţi să cânte această gălăgie muzicală sunt lăsaţi de cei care ar trebui să-i oprească...

Nu-i drept fraţilor să mutilaţi inimile ucenicilor DOMNULUI HRISTOS cu această muzică mânjită de carne.

*

Duhul muzicii te face să nu mai poţi trăi fără muzica ce ţi-o place, ea fiindu-ţi hrană sufletească şi activitatea de bază, chiar dacă faci şi altceva – dar tu eşti centrat în muzica ce ţi-o place – ăsta-i idolul muzicii care are un duh străin de Duhul Domnului, chiar dacă asculţi muzică creştină.

Dacă timpul în care asculţi muzică sau cânţi – chiar numai în inima şi-n mintea ta – depăşeşte timpul de rugăciune şi de citire a Cuvântului Domnului, eşti foarte probabil însufleţit de duhul străin al muzicii.

*

Chiar dacă Domnul nu-ţi mai dă nici o experienţă spirituală, trăirea în Cuvânt şi ascultarea de Cuvânt sunt suficiente pentru a te face spiritual şi pentru a-ţi conduce paşii spre cer.

*

Durerea fizică stinge bucuria inimii.

*

Dacă nu preţuieşti pe cineva nu-l poţi iubi. Învaţă să preţuieşti oamenii pentru valoarea pe care le-o dă Domnul.

*

Când Duhul Sfânt se mişcă-n tine ţine-te de El şi nu-L lăsa, roagă-L să te ajute să te concentrezi în El, iar El va aprinde focul Său blând înlăuntrul tău şi te va atrage la EL şi vei trăi prin EL.

Când crezi că Domnul te-a părăsit din interiorul tău şi nu-ţi mai rămâne nimic decât să-I împlineşti Cuvântul, te cercetează Duhul Sfânt şi te duce mai departe în viaţa cu EL.

*

Tu nu eşti ceea ce crezi că eşti, ci ceea ce manifeşti în relaţiile cu alţii. Cu cât relaţiile sunt mai dificile, cu atât ies la iveală trăsăturile ascunse ale caracterului tău.

*

Tresărirea inimii tale pentru altă persoană în afară de Domnul se rezolvă prin rugăciunea pentru acea persoană.

*

Fă daruri celui pe care nu-l poţi iubi, iar inima ta va elibera sentimentele dragostei tale pentru el – drept consecinţă.

*

Exemplul personal vorbeşte mai puternic decât toate cuvintele.

*

Presiunea pe care o pui peste alţii din cauza egoismului tău – prin care determini evenimentele în favoarea ta şi-n defavoarea lor – este o manifestare a răutăţii inimii tale care-i asupreşte pe cei din jur.

*

Nu te poţi ridica să-i iubeşti pe alţii (care-ţi sunt antipatici sau indiferenţi) decât din smerenie unde tu nu mai eşti nimic în tine însuţi.

Darurile făcute vrăjmaşilor declanşează sentimentele de iubire ale inimii tale pentru ei. (Încearcă dacă nu crezi!)

*

Relaţiile sunt o parte importantă a vieţii personale în care ne suntem descoperiţi şi devenim trasnsformaţi sau nu după chipul Domnului, după cum ne lăsăm transformaţi sau nu de EL prin relaţii.

Există persoane care trăiesc în spatele unei carapace de egoism, interes propriu şi autocentrare ce sunt incapabile să transmită dragoste, simpatie şi bună învoire. Sentimentele lor sunt îndreptate spre ei înşişi, căci numai smerenia, preţuirea celuilalt, dăruirea de sine şi iertarea ne fac capabili de dragoste.

*

Domnul nu întârzie să-ţi răsplătească binefacerile tale făcute celor năpăstuiţi, dar o face în cel mai potrivit timp. Nu mai zice „eu tot dau, dar mie cine-mi dă?” căci Însuşi Cel Preaînalt te va răsplăti din bogăţiile Lui nemărginite. Cine dă puţin, puţin va primi, iar cine dă mult, mult va primi – măsurat după ceea ce-ţi mai rămâne.

*

Când sentimentul Duhului copleşeşte logica şi dorinţele, renunţă la ceea ce faci şi stai în Duhul Domnului din omul tău lăuntric, căci asta te face fericit.

*

Înfrânarea limbii se deprinde prin lepădare de ceea ce vrei să spui neapărat sau în împrejurări când eşti tras de limbă.

*

Întrebarea nu se pune ce fel de creştin eşti, ci cum şi ce L-ai lăsat pe Domnul să mai facă în tine.

*

Rugăciunea minţii şi îndreptarea inimii spre Domnul te duc în atmosfera cerului în care pământul nu poate să intre.

Dependenţa de trupul în care trăieşti schimbă stările de inimă şi împreună cu experienţele de viaţă din familie şi societate te maturizează. Astfel cunoşti sfârşitul unor lucruri de la început şi poţi să-ţi orientezi trăirea spre gloria Domnului şi pentru binele oamenilor. Dacă relaţiile de familie şi de comunitate sunt bune, vei purta acest bine în societate influenţând-o în bine. Dacă inima ta este în armonie cu Binele Suprem, care este Domnul Creatorul tuturor, atunci vei purta aceasta şi o vei oferi oriunde trăieşti şi oriunde mergi; aceasta este o Lucrare a Domnului cu care tu colaborezi în totalitate sau parţial, după cât de mult şi până unde vrei să ÎL urmezi pe Stăpânul Hristos ISUS.

Ajută-ne, Doamne, să Te putem urma până unde vrei Tu să ne duci şi prin tot ce Tu vrei să trecem.

*

„Podoaba tinerilor este tăria”.

Energia de viaţă scade o dată cu înaintarea în vârstă, astfel că devenim tot mai dependenţi de Domnul, prin oamenii pe care EL îi lasă în jurul nostru.

Dacă Domnul ne lasă puterea până la sfârşitul vieţii pământeşti riscăm „să luăm puterea noastră ca dumnezeul nostru”, cu toate că-L avem pe Domnul ca sistem de referinţă. De aceea – ca o supapă de siguranţă – Domnul ne face dependenţi ca să avem ocazia şi şansa să ne încredem în EL. Dar dacă refuzăm să ne încredem în Dumnezeu vom muri în propria neputinţă şi-n mizeria noastră, departe de Cel ce ne putea dărui fericirea veşnică. Doamne ai milă de noi.

*

Când trăieşti spre gloria Domnului atunci trăieşti efectiv, nu doar cu gândul la viitor.

*

Suferinţa ne leagă de Domnul mai mult decât sănătatea. Harul sănătăţii ne oferă o bunăstare şi o fericire carnal-sufletească în inima noastră, dar Domnul ne poate da o fericire spirituală ce nu depinde de sănătate şi de împrejurări.

*

La această vârstă nu găsesc ideal mai înalt ca asemănarea în caracter cu Domnul Hristos.

*

Numai egoismul tău te împiedică să iubeşti oamenii.

*

Dacă binele tău este în defavoarea altora atunci nu mai e bine, ci e rău. „Faceţi astfel încât binele vostru să nu fie vorbit de rău”.

*

Una din cauzele nefericirii oamenilor şi a zilelor de viaţă puţine este necinstirea părinţilor.

*

Chipul Domnului în noi este Duhul Sfânt care ne însufleţeşte inima cu viaţa Lui.

*

Una este învăţătura venită din trăirea cu Domnul şi alta învăţătura raţională, dar amândouă trebuie să fie în armonie cu Cuvântul scris.

*

Învaţă să-ţi foloseşti talanţii şi-n suferinţă şi-n bunăstare, căci după folosirea lor vei fi răsplătit în cer.

Şi câtă bunăstare este sănătatea nu ştim decât atunci când o pierdem...

Când Dumnezeu te leagă prin suferinţă înseamnă că vrea să faci mai mult lucrurile ce le poţi face legat de durere, decât liber şi sănătos.

Sunt momente când nu-i suficient să crezi că rănile Domnului te vindecă, ci să ceri sângele Domnului peste partea bolnavă a trupului sau a sufletului tău.

*

Mândria şi bunăstarea sănătăţii permit omului să trăiască independent de Domnul.

*

Duhul comerţului aţâţă dorinţele inimii după lucruri ca să cumpere mai mult decât strictul necesar.

Duhul hoţiei stăpâneşte pe cei care repetă acest păcat ca să răpească ce nu-i al lor.

*

Când ţi-ai împlinit nevoile de bază nu te du spre gradele de rafinament şi lux, ci ajută-i şi pe cei sărmani să-şi împlinească nevoile de bază. Smerenia se vede şi-n eleganţa sau modestia îmbrăcăminţii şi a locuinţei.

Există un duh al sărăciei voluntare (care nu e sărăcia cu duhul) şi care poate fi însoţit de disperarea stării personale şi de disperarea după Domnul.

Acest duh te face să urăşti lepădându-te de tot ce ai şi să te supui conducătorilor religioşi. Îşi autocentrează mintea pe fapte sufleteşti (cu pretenţie de spiritualitate) şi sociale pentru binele altora pentru care trăieşte. Deşi e bine să trăieşti pentru ceilalţi, acest duh nu este decât un duh religios nesupus Duhului Sfânt cu care n-are comuniune, ci este ascetic şi extremist, salvând eul prin faptele sinelui.

Căci persoana omului este incapabilă să facă Voia Domnului fără puterea de înfăptuire dată de EL, dar duhul religios îl face pe om capabil de multe fapte bune cu care îşi justifică existenţa.

Căci nu e important ce fapte bune faci prin deciziile personale, ci să faci mereu Voia Domnului pe care n-o poţi face fără puterea de înfăptuire pe care ţi-o dă EL ţie, un nimic, nu un sine capabil care colaborează cu un duh străin, ci care moare faţă de sinele său pentru Domnul. E una să te lepezi de tine ca să-L urmezi pe Domnul şi alta să trăieşti prin tine colaborând cu un sine superior al unui duh străin în asceză şi sărăcie, dar prin tine şi nu lepădându-te de tine pentru Domnul.

*

Dacă furi, dacă minţi, dacă eşti lacom, Satana primeşte loc în inima ta unde-şi pune duhurile acestea şi în plus primeşte dreptul să te lovească prin diferite suferinţe fizice şi sufleteşti.

*

Bea apă când ţi-e poftă de alimente speciale şi îţi vei stăpâni stomacul mult mai uşor.

*

Cine se alipeşte cu inima de Domnul (acela) trăieşte prin Domnul.

*

Înlocuieşte televizorul şi internetul cu rugăciunea, iar viaţa şi persoana ta se vor schimba îmbogăţite cu fericire, împlinire şi bucurie de natură spirituală şi veşnică precum este Cel Veşnic care răspunde rugăciunilor tale şi cu care te uneşti în închinare şi -n adorare.

*

Şi dacă primul semn al îmbătrânirii trupului este oboseala şi rezistenţa mică, urmează celelalte semne cum ar fi durerile trecătoare mici şi mari, uitarea şi trecerea foarte rapidă a timpului.

*

Cel mai profund nivel al persoanei noastre este acela unde nu suntem nimic şi nu avem nimic, dar tot ce suntem şi avem este darul Domnului începând cu trupul, persoana, viaţa şi toate darurile.

*

Când ajungi în viaţă în împrejurări defavorabile, rugăciunea inimii în limbi îţi uşurează trecerea prin ele.

Există un timp anumit pentru rugăciunea în limbi şi pentru rugăciunea inimii în limba maternă. Există un timp anumit pentru închinare, pentru recunoştinţă şi pentru adorare. Dacă vrei să inversezi timpurile spirituale nu funcţionează.

*

Soţia are un mare rol şi o mare influenţă în viaţa bărbatului ei – şi pozitivă şi negativă – depinzând de originea vieţii ei spirituale şi de cât de aproape este de Domnul.

*

Cine desconsideră bătrânii necinsteşte perii cărunţi.

*

Cel care-ţi aminteşte mereu greşelile fraţior ca să nu-i ierţi nu este zelul tău, ci pârâşul fraţilor – Satana.

*

Între duhul comerţului şi duhul sărăcirii voluntare simţământul lăuntric îţi descoperă Voia Domnului.

*

Depresia este un duh rău care încolţeşte şi chinuie inima prin disperare, prin frică şi prin îngrijorare, ispitind inima atâta timp cât este îngăduit de sus.

*

În timpul bolii sub loviturile necredinţei, îndoielii şi îngustimii (când ÎL percepi pe Domnul limitat şi îngustat de boala ta) se dovedeşte cât eşti de aproape de Domnul, cât eşti de dependent sau rebel.

Când ţi-e învinsă inima de boală şi de neputinţă atunci turnurile judecăţii sănătoase te păzesc de marile greşeli şi catastrofe.

*

Cine iubeşte Biblia ÎL iubeşte pe Dumnezeu, iar cine se încrede în Cuvintele ei se încrede în Autorul ei. Când nu mai ai nici o experienţă cu Domnul îţi rămâne gustarea Cuvântului Lui pe care Duhul Lui ţi-L poate descoperi şi-L poate face viu pentru tine.

*

Judecata şi critica slăbeşte puterea vieţii cereşti în cei agresaţi de ele, cât şi-n cei ce le fac pentru că viaţa cerească trăieşte în smerenie, în preţuire, apreciere şi mulţumire pentru ceea ce este cineva – iar mai departe Domnul transformă şi creşte zidind Biserica.

*

Şcoala Domnului este Şcoala Cuvântului crezut şi trăit în experienţele vieţii. Domnul Hristos a spus: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Să venim la EL prin orice am trece, căci EL nu ne dă afară, ci ne rezolvă viaţa, în felul Său.

*

Dacă Domnul îngăduie să treci prin ciurul depresiei nu renunţa cu nici un chip la Domnul – oricât de greu ar fi chinul

– căci nici o durere nu e fără capăt şi fără balsam. Domnul te va mângâia şi te va scoate din carceră în libertate. Dar renunţă la ce te îndeamnă durerea să renunţi.

În timpul depresiei Diavolul pune gânduri în inima noastră ca să ne facă să le urmăm imediat sau cu care să ne lege pe termen lung, dacă le credem sau le acceptăm.

*

Există un demon al letargiei care te atrage-n somnolenţă ca să risipeşti viaţa şi să-şi semene deciziile şi gândurile lui negre, în inima ta.

*

Efortul echilibrat ca mijloc de întreţinere a sănătăţii trupului.

*

Duhul Sfânt este un Duh bun şi blând, comunicativ şi plăcut.

*

„Să nu daţi prilej Diavolului" căci prin păcat noi cedăm, în inima noastră, teren care e dreptul lui. Pocăinţa noastră şi iertarea Domnului anulează acest drept, dar trebuie să ne luptăm ca să-l izgonim pe Satana.

*

Atunci când nu mai poţi trăi bizuieşte-te pe Domnul, iar El va izvorî în tine puterea de-a trăi mai departe şi de a merge înainte.

*

Nu-ţi fă un scop din trăirea extazului cu Domnul, ci fii atent ce vrea Domnul să trăieşti acum şi ce te învaţă EL acum, căci sunt împliniri ale Cuvântului care-ţi rezolvă viaţa şi te fac fericit chiar dacă nu sunt cina cu Domnul.

*

Cele mai bune medicamente pentru depresie sunt munca şi încrederea în Domnul.

*

Dincolo de slăbiciunile de inimă – în adâncurile ei – stă duhul nostru înviat şi unit cu Duhul Sfânt.

*

Rodul minţii creşte prin rugăciunea minţii şi prin spălarea cu apa curată a Cuvântului.

*

Nu te opri la stările negative pe care le trăieşti cu inima, ci îndreaptă-te spre Domnul, căci îndreptarea inimii spre Domnul aduce viaţă şi pace.

*

După naşterea din Dumnezeu şi botezul cu Duhul Sfânt, suflarea noastră de viaţă aparţine Duhului Sfânt şi atunci când Duhul Sfânt ne cercetează prin ea avem părtăşie şi mângâiere de la EL. Prin unele manifestări ale suflării de viaţă Duhul Sfânt ne poate călăuzi şi-şi poate exprima revendicările asupra comportamentului nostru.

*

O inimă nemulţumită cu locul în care a pus-o Domnul este tristă; dar inima smerită se pune-n locul de jos, unde trăieşte fericită.

În inima nemulţumită Satana poate semăna ce seminţe vrea, dar în inima smerită locuieşte Dumnezeu.

*

Somnolenţa este un drog, o realitate paralelă unde amintirile, gândurile necontrolate şi duhurile rele se plimbă în voie, căci dincolo de somnolenţă este duhul morţii.

*

Viaţa trupească („bios”) este un Har şi trebuie trăit ca atare.

*

Doar cel bolnav ştie cât de scumpă e sănătatea.

*

Când Domnul îţi dă capacitatea lepădării de tine, treci mai uşor prin greutăţile vieţii.

*

Vino la Domnul ISUS şi cu păcatul de care nu-ţi pare rău, căci EL nu te va izgoni afară şi va pune-n inima ta părere de rău.

*

Cine face totul ca pentru Domnul este fericit.

*

Pocăinţa este un duh bun care urăşte păcatul, ÎL iubeşte pe Domnul şi-l face pe om capabil de căinţă.

Păcatul este şi o revoltă a voinţei împotriva Domnului, de aceea pocăinţa implică nu doar căinţa inimii, ci şi supunerea voinţei sub dependenţa de Domnul. Abia aceasta va putea controla puritatea minţii. O voinţă supusă Domnului pune mintea în subordinea unei inimi pocăite.

*

Responsabilitatea este simţul de răspundere cu care faci o acţiune sau cu care iei atitudinile.

*

Când primeşti în minte sau în inimă un Cuvânt biblic prin care poţi trăi şi prin care ÎL atingi pe Dumnezeu, atunci trăieşti prin Domnul.

Când Domnul îţi pune pe inimă să te rogi, duhul tău trăieşte prin această rugăciune şi inima trăieşte prin duhul rugându-se la îndemnul Domnului. Ascultând îndemnurile Duhului Sfânt prin mişcarea Lui în noi trăim viaţa de înviere a Domnului şi primim putere de viaţă spirituală pentru timpul care vine până la un nou îndemn al Duhului.

*

Încrederea inimii în Domnul cuprinde bizuirea inimii pe EL şi aţintirea minţii în EL. Iubirea penru Domnul cuprinde şi încrederea în Domnul.

*

Când ţi-e inima uscată de depresie, cântările creştine care-ţi plac sunt o apă curată ce o înviorează.

*

Dintre păcatele voinţei enumerăm rebeliunea şi independenţa faţă de Domnul.

*

Rugăciunea minţii participă la armonia fiinţei împreună

cu rugăciunea inimii, cu supunerea voinţei faţă de Domnul, cu încrederea în Domnul şi cu toate câte ne învaţă Domnul pe calea cu EL.

*

Sufletul şi inima care-i cântă Domnului alungă demonii care vor să le bântuie.

*

Dacă trăieşti iertat de Domnul, într-o inimă liniştită şi cu drag şi mulţumire pentru viaţă, trăieşti la un nivel în Duhul.

*

Din Voia Domnului pentru noi curge fericirea noastră.

*

Dacă-ţi mărturiseşti păcatul şi unui frate de încredere nu doar Domnului, se rup cătuşele întunericului de peste mintea ta.

*

Aţintirea minţii în Dumnezeu şi îndreptarea inimii spre EL te unesc cu Domnul. În această uniune sufletul şi inima se dezbracă automat de părţile lor rele şi sunt inundate cu roadele vieţii Domnului.

Tu, Doamne, dai sens şi împlinire persoanei, vieţii şi întregii existenţe.

*

Rugăciunea şi hrana din Cuvântul Domnului participă la bunăstarea lăuntrică a inimii tale.

*

Încearcă lepădarea de sine ori de câte ori ai nevoie de ea, căci nu ştii când Domnul te face capabil de ea dacă o ocoleşti.

*

Când ÎL iubeşti pe Domnul cu toată inima şi vrei să-L iubeşti şi cu tot sufletul, atunci EL eliberează izvorul iubirii din inima noastră pentru aproapele.

*

Duhul singurătăţii te determină să-ţi retragi inima din compania oamenilor şi să trăieşti izolat şi egoist de unul singur.

*

Programarea de seară te mobilizează dimineaţa.

*

Pe Domnul nu-L poţi iubi cu mintea dacă nu-ţi pui inima să-L iubească întâi. Meditează cu mintea la promisiunile Domnului şi inima ta va fi zidită şi fericită.

Încrederea în Domnul, în promisiunile Lui şi în Cuvântul Său te duc în inima Lui Dumnezeu, iar crucea noastră acceptată ÎL duc pe Domnul în inima noastră.

*

Nu te sili să storci din inimă părtăşia Duhului, dar dăruieşte-te Lui atunci când îţi oferă părtăşie.

Încrederea inimii în Domnul sau bizuirea pe EL face parte din dragostea inimii pentru EL.

*

Când nu mai avem experienţe interioare cu Domnul ne rămâne credinţa şi încrederea în Cuvântul Lui.

Dragostea de Domnul este şi dragostea de Cuvântul Său, în modul în care acesta te hrăneşte, te încurajează, te convinge de păcat, îţi dă speranţă şi te zideşte.

Dragostea inimii pentruDomnul este dăruirea de sine lui Dumnezeu, iar aceasta oferă terenul unde înfloreşte şi rodeşte comuniunea cu Domnul.

*

Autocondamnarea nu este judecata de sine din timpul pocăinţei, ci este colaborarea cu pârâşul fraţilor care-ţi aminteşte mereu păcatele, ţie şi lui Dumnezeu.

Iertarea de sine după pocăinţă şi după credinţa în puterea de răscumpărare a sângelui Domnului – împreună cu încrederea în EL ca Mântuitor – este necesară pentru a anula legătura dintre povara păcatelor pusă de Satana în inimă şi neiertarea de sine, care este curată necredinţă în Cel care iartă păcătosul căit.

Iertarea de sine anulează dreptul pe care l-am cedat Diavolului în inima noastră prin autocondamnare şi ne scapă de

povara pusă de Satana în inimă, prin acuzarea de păcate de care ne-am pocăit şi pe care Domnul le-a iertat.

*

Bizuirea inimii pe Domnul este o parte din părtăşia cu EL.

*

De răutate nu scapi numai prin lepădare, înfrânare şi răbdare, ci şi prin a nu răspunde cu rău pentru rău, ba dimpotrivă făcând binele pe care-l poţi face celui rău. Binele făcut celui rău grămădeşte cărbuni aprinşi pe capul lui.

Ni se iartă după cum iertăm. „Ce voiţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le voi întâi”.

*

Pe copilul Domnului suferinţa îl apropie de Dumnezeu.

*

Ce iubeşti mai mult aceea faci mai mult în timpul liber.

*

Suferinţa trupului dezbracă inima de răutate.

*

Domnul este bucuria şi n-o putem avea în inimă decât din relaţia cu EL; orice efort omenesc în afara acestei relaţii nu are acces la bucurie.

*

Adorarea Domnului cu inima noastră ne oferă o parte a comuniunii cu EL.

*

Cuvântul este hrana minţii, iar părtăşia Domnului este hrana inimii, dar Cuvântul scris, care e făcut viu prin Duhul, hrăneşte toată fiinţa turnând viaţa Domnului în ea.

*

Cunoaşte şi descoperă lumea prin Biblie, nu doar prin ştirile transmise de alţii. Promisiunile Domnului zidesc în noi speranţa şi încrederea în EL.

*

Sunt momente şi stări negre din care te scapă numai cântările creştine pe care ţi le aminteşti şi pe care le cânţi.

Închină-te Domnului în inima ta, căci aceasta este o parte din părtăşia cu EL.

Cântările creştine îţi zidesc inima în stările negre, împrăştiindu-le.

*

„Celui cu mintea aţintită în Tine Tu îi dai pacea, da, pacea pentru că se încrede în Tine”.

*

Adulterul sentimental este transmiterea prin cuvinte şi îndulcirea inimii cu emoţiie de dragoste ce pot tresări în inimă pentru altă persoană decât soţul sau soţia ta.

*

Munca fizică echilibrată participă la bunăstarea inimii.

*

Când ţi-e mintea depresivă atunci trăieşte prin inimă, iar mintea se va alinia şi inima se va bucura. Deşi trăirea prin inimă este plinătate de sine, reuşeşti să scapi de depresie şi apoi te îndrepţi spre Domnul cu inima pentru a te alipi de EL.

*

Duhul modestiei false te determină să umbli cu haine ponosite şi să te abţii de la haine frumoase, cu scopul de a dărui săracilor. Deşi scopul pare bun, duhul acesta străin care te invadează din afară nu este Duhul Domnului. Îţi dă putere să-i împlineşti planurile, dar te desparte de Domnul şi ajunge pe primul plan.

Renunţarea la el te va conduce în libertate, unde vei putea trăi cumpătat şi modestia şi dărnicia alături de Domnul tău. Duhul străin te face să te simţi important şi puternic, dar lângă Domnul te simţi mic, dependent şi supus.

*

Când intri în întuneric pe drumul tău, atunci trăieşte pe baza luminii ce ai primit-o până atunci.

*

Când sufletul ţi-e depresiv şi trupul ţi-e slab, atunci trăieşte din toată inima, căci asta te va ridica din înfrângere şi te

va bucura. După ce trăieşti prin toată inima ta, dăruieşte-o Domnului ca să nu trăieşti în plinătatea de sine şi să nu te rătăceşti.

*

Trăirea prin duhul este trăirea prin inima lipită de Domnul, dar şi acesta este un Har; iar când Viaţa şi Prezenţa Domnului ne umplu inima, atunci suntem în Duhul.

*

Darul cel Bun cuprinde şi bucuria fericirii cu care Domnul – care locuieşte în duhul nostru – ne umple inima.

*

Citirea şi meditarea la Cuvânt hrănesc şi păzesc mintea, iar părtăşia cu Domnul hrăneşte inima.

Munca echilibrată este un izvor de sănătate fizică şi sufletească.

Rugăciunea ne deschide fiinţa ca să putem primi bunătăţile şi binecuvântările Domnului şi ajutor împotriva vrăjmaşului.

*

După o perioadă lungă în care ai experimentat părţi din Cuvântul Domnului, vine o perioadă de foame şi nevoie de Cuvânt în care Domnul vrea să-ţi descopere zone bogate, binecuvântate şi minunate, din care tu n-ai trăit nimic.

*

Atunci când tu cânţi Domnului ai comuniune cu EL.

*

Dacă te rogi pentru cel ce te asupreşte şi te prigoneşte, atunci inima ta devine liberă de răutatea răzbunătoare, de resentimente şi de supărare şi poţi relaţiona cu el cu inima curată.

*

Înlocuieşte îngrijorările şi gândurile negre cu încrederea în Domnul şi vei intra în linişte şi-n odihnă.

„Ajunge zilei necazul ei.”

*

Când suferinţa fizică te zdrobeşte şi îţi taie trupul atunci să nu te abandonezi în autocompătimire şi-n retragere, ci în încrederea în Domnul, căci EL te face fericit şi-n suferinţă şi-n sănătate.

Nu te încrede în inima ta, ci pune-ţi inima să se încreadă în Domnul.

*

Filmele necreştine sunt duhuri străine în esenţă.

*

Să-L iubeşti pe Domnul cu tot sufletul înseamnă să-ţi supui voinţa inimii lipind-o de Domnul, să-ţi îndrepţi atenţia minţii spre Domnul, să-ţi hrăneşti mintea cu Cuvântul, să te rogi cu mintea, să cânţi cu mintea şi să nu laşi să încolţească sentimente vinovate în inima ta, tăind ispita mândriei din rădăcină.

A-L iubi pe Domnul cu tot sufletul nu înseamnă a trăi prin suflet, ci prin inima lipită de Domnul, comandând sufletului supunerea voinţei, alipind-o de Domnul, comandându-i rugăciunea şi cântarea, nelăsând dorinţele să stăpânească peste inimă, ci încredinţându-le Domnului prin judecată şi supunere.

Iubeşte-L pe Domnul pe parcursul zilei îndreptându-ţi mintea spre EL.

*

Când nu trăim în dependenţă de Domnul atunci izvoarele otrăvite ale omului vechi ne inundă inima, dar când trăim în dependenţă de Domnul ne inundă izvoarele Duhului din omul lăuntric al inimii.

*

Iubirea Domnului cu toată mintea înseamnă îndreptarea minţii spre Domnul şi ridicarea ei la Tronul de Îndurare al Tatălui. Efortul acesta este şi o luptă împotriva ispitelor din minte şi o împotrivire la Diavol – care va fugi.

Iubeşte-L pe Domnul cu sufletul, dar şi cu inima într-o alternanţă dată de starea inimii.

Mintea cuprinde şi atenţia, raţiunea, şi memoria. Sufletul şi inima se întrepătrund reciproc.

Imaginaţia este o capacitate a inimii prin care facem planuri, retrăim amintiri şi iniţiem gândurile.

Iubirea Domnului cu toată puterea ta este o mobilizare generală a persoanei – adică trup, suflet şi inimă – pentru a trăi pentru Domnul şi spre slava Lui, urmându-L în fiecare clipă.

Dacă-L iubeşti pe Domnul cu tot ce eşti, te-ai lipit de EL şi nu mai este loc de păcat în viaţa ta.

Inima iniţiază gândurile, dorinţele şi planurile. Gândurile involuntare nu ne aparţin, dar, înainte de adormire, se poate manifesta confuzia involuntară a gândirii prin gânduri răzleţe care anunţă venirea somnului.

În adâncurile minţii noastre se găseşte conştiinţa care e necesar să fie curată dacă-L iubim pe Domnul.

*

Mânia este păcatul inimii care mişcă şi mânjeşte duhul.

*

Plinătatea de sine se vindecă prin lepădare de sine, iar singurătatea prin dependenţa de Domnul.

*

Abaterea de la destin distruge rostul vieţii risipind-o în trăiri pentru sine.

Dacă nici suferinţa nu te centrează în destin, vei fi zdrobit fără leac. Dă-I Domnului timpul tău de calitate trăindu-ţi rostul vieţii prin împlinirea chemării tale.

*

Când te aştepţi la venirea Domnului necazurile şi problemele vieţii se micşorează.

*

Deosebeşte curiozitatea deşartă de curiozitatea pentru cunoaşterea Domnului, a căilor Lui şi a vieţii cu EL, deprinzând obiceiul de a-I oferi curiozitatea din momentele cele mai bune ale zilei.

*

Iubirea de Domnul cuprinde şi părtăşia cu Cuvântul Lui. Aceasta face parte din iubirea Domnului cu mintea – care-i parte din suflet.

*

Înfrânarea curiozităţii deşarte în favoarea curiozităţii pentru Domnul.

*

Somnolenţa este refuzul vieţii.

*

Iubirea Domnului cu mintea te scapă de gânduri negative, involuntare şi parazite.

Stările şi trăirile negative ce vin în inimă se rezolvă prin lepădare de sine şi rugăciune.

*

Duhul somnolenţei vrea să te determine să intri în ea după ce te trezeşti, ori să te culci ca să intri în somnolenţă când nu eşti obosit. Odată intrat în inimă, acest duh deschide uşa altor duhuri demonice cum sunt: dorinţa de-a nu mai trăi, blazarea, retragerea, apatia, depresia.

Domnul îngăduie să fii încercat şi să ai stări de disperare pentru a-ţi exercita încrederea şi dependenţa de EL.

*

Apăsarea duhului vine şi din felul gândurilor care pot fi injectate demonic în minte, dar înălţarea minţii la Tatăl şi centrarea atenţiei în Dumnezeu deblochează duhul.

*

Tu alegi care tâlhar vrei să fii: cel care se duce-n rai ori cel ce nu se duce. Toţi suntem tâlhari străini, dar noi alegem dacă mergem după Domnul ori nu ne mai ducem.

Decizia este ca o stradă strâmtă cu sens unic, care nu se schimbă decât prin revocare. Unul din păcatele voinţei este independenţa de Domnul.

*

Coborârea minţii în inimă şi rugăciunea cu inima – chiar „Rugăciunea lui Isus” a călugărilor răsăriteni – eliberează

mintea din temniţa gândurilor necurate şi eliberează trupul din crisparea venită în urma căderii în ispită. Pocăinţa şi încrederea în Domnul Hristos îţi deschid uşa spre Tatăl, dar rugăciunea inimii îţi redă intimitatea şi bucuria cu Domnul.

*

A iubi înseamnă a dărui roadele Duhului din inima ta (n măsura în care ai rodit până cum).

*

Dacă nu vrei să decizi ceva Domnul nu va decide în locul tău, dar o voinţă pasivă va fi asaltată de cel rău. O stare bună a inimii este dată de înnoirea duhului pe care ţi-o dăruieşte Domnul. Când ceri Domnului o altă inimă – pentru că nu reuşeşti să faci voia Lui – Domnul îţi înnoieşte starea inimii prin Duhul Lui.

*

Părtăşia inimii cu Cuvântul vindecă rănile inimii şi cele emoţionale, oferind echilibru lăuntric.

*

Domnul locuieşte în noi prin Duhul şi ca să distrugă lucrările Satanei din noi. De câte ori ne e greu şi suntem înceţoşaţi în înţelegere, să-L rugăm pe Domnul să distrugă lucrarea respectivă din noi – dacă este de la Satana – şi să facă în noi LucrareaDuhului.

„Doamne, nimiceşte lucrarea diavolului din noi şi fă Lucrarea Ta în noi şi cu noi.”

Lucrarea Satanei este şi condamnarea pentru păcat fără şanse de iertare, dar Lucrarea Domnului este convingerea de păcat, pocăinţa, iertarea şi repunerea în legătură cu Domnul şi în funcţionarea normală ca mădular în Trup.

Depresia şi gândurile negre sunt lucrarea Satanei, dar bucuria, bunăstarea lăuntrică şi legătura cu Domnul sunt Lucrarea Duhului.

*

Dă-i Domnului ce e mai bun din curiozitatea ta şi momentele cele mai bune ale zilei.

Trăirea pentru Dumnezeu îţi redă bucuria inimii, chiar dacă îmbătrâneşti.

*

Atunci când Domnul vine (coboară) din Duh în inima ta şi-L simţi că e acolo...

Şi ce trist rămâne-n urma Lui când se retrage...

*

Când răsare-n inimă pofta altor lucruri înlocuieşte-o, chemându-L cu iubire pe Domnul.

*

Viaţa presupune şi gândire, activitate, hrană şi repaus. „În Domnul avem viaţa mişcarea şi fiinţa.” Cere-I Domnului voinţa şi înfăptuirea pentru Voia Lui – dacă nu le mai ai – căci EL nu te va lăsa nici neroditor, nici singur sau chinuit, dar nu te lupta în forţă să faci Voia Lui prin efortul propriu, căci te vei prăbuşi în propria-ţi neputinţă. Pentru ceea ce Domnul ne cere ne va şi da puterea să facem, „căci nimic bun nu locuieşte în noi”, dar „orice lucru bun şi desăvârşit vine din cer de la Tatăl luminilor”.

*

Trăirea prin inima lipită de Domnul este un mod de a trăi prin duhul.

Părtăşia cu Cuvântul este cea mai mare evadare ce oferă libertate lăuntrică.

Trăirea prin Duhul este comuniune cu Domnul şi este cea mai mare fericire.

*

Dacă ţi-ai asigurat strictul necesar, oferă-l şi altora – în limitele puterilor tale – şi oferă altora ce-ţi doreşti ţie, căci astfel ţi se instruieşte inima în dorinţele ei.

*

Cântarea cu mintea şi rugăciunea cu mintea trezesc inima la rugăciune, iar atunci stai cu Domnul şi bucură-te de EL chiar în timpul diferitelor activităţi necesare.

*

Hrăneşte-l pe cel flămând cu ce ţi-ar plăcea ţie să mănânci.

*

Mâhnirea este o formă de amărăciune amestecată cu supărare – o manifestare a neiertării şi răutăţii sufleteşti. Deşi pare o stare adâncă a sufletului este un sentiment însoţit de un duh demonic, dacă nu-l respingi şi dacă nu ierţi şi nu te lepezi de răutatea fiarei sufleteşti. Deşi pare îndreptăţită, mâhnirea este un sentiment negativ cu amestec demonic, ce distruge relaţii şi nu zideşte nimic bun.

*

Cere-I ajutorul Domnului în tot ce faci, dar şi încrede-te în EL – căci acesta e un mod de dragoste al inimii tale pentru EL.

*

Când sora – ajutorul tău potrivit – este „mai amară ca moartea", atunci mulţumeşte-I Domnului pentru ea, căci asta eliberează dragostea Duhului Sfânt prin inima ta pentru ea.

*

Când accepţi ce trebuie să faci lucrul devine mai uşor.

*

Când nu poţi ierta pe cineva roagă-te pentru binele lui şi inima ta se va elibera, treptat, de neiertare.

*

Dacă-ţi obişnuieşti inima să-L iubească pe Domnul şi dacă răspunzi chemărilor la părtăşie pe care Domnul ţi le face prin inima ta, atunci rezistenţa ta la ispită creşte.

*

Dacă Domnul Hristos este Mântuitorul nostru şi Duhul Sfânt ne-a dat viaţa din Dumnezeu-Tatăl, El ne va mântui de noi înşine în aşa fel încât să-L putem accepta în toate zonele fiinţei noastre ca şi Domn – dacă vrem şi noi aceasta.

*

Sunt momente când inima iese din timp şi trăieşte în nemărginirea veşniciei.

*

Când o povară îţi apasă mintea şi inima prin împrejurări şi evenimente, spune-I Domnului că i-o dai Lui, iar EL o va ridica de peste tine.

*

Gradul de libertate pe care ţi-l dau sănătatea şi banii pot predispune inima să se împietrească până la mândrie. („Împăratului Nabucodonosor i s-a împietrit duhul până la mândrie.”)

*

Iresponsabilitate înseamnă să nu-ţi pese dacă nu faci sau dacă faci un lucru.

*

Dacă ai părtăşie cu Cuvântul vei gusta cât e de dulce.

În inima şi-n sufletul care practică iubirea de Domnul vine bucuria.

*

O voinţă blocată în deciziile ei de factori exteriori poate distruge mult bine. Frustrarea voinţei se stinge după un timp în care e stăpânită să nu acţioneze.

Să-ţi îneci critica în roadele duhului.

*

Dacă te simţi puţin mai sus pentru că ai făcut ceva, dacă te simţi cumva sau eşti un pic deasupra altuia, atunci eşti îngâmfat şi mândru şi te aşteaptă căderea.

*

Să sting în inimă tot focul răutăţilor altora care îmi vin împotrivă.

Egoismul este o formă de răutate.

*

Spre bătrâneţe omul pierde încet din ascuţimea simţurilor fizice, pentru a fi atras de veşnicie şi de drumul cel bun către ea.

*

Curăţirea omului de răutate este o acţiune a voinţei omeneşti, sprijinită de Duhul Sfânt, asupra inimii omului. După

multă convingere şi cercetare a inimii Duhul Sfânt pregăteşte împrejurări care ne determină să ne dorim purificarea inimii de răutate. „Lepădaţi” – dezbrăcaţi-vă inima – de „omul vechi cu faptele lui” şi „îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândeţe şi îndelungă răbdare”.

Uneori e nevoie de sărarea omului cu focul suferinţei pentru a-şi dori, cu ardoare, purificarea inimii de răutate. „Domnul dă şi voinţa şi înfăptuirea” prin puterea Duhului Său. Sunt timpuri când n-ai nici voinţa, apoi nu ai înfăptuirea, dar încet, sigur şi definitiv, Domnul ne va face asemenea Lui – dacă ne-am predat în ucenicia Lui, urmându-L prin lepădare de sine şi luarea crucii.

*

Persoana pentru care te sacrifici mai mult o iubeşti mai mult, pentru că sentimentele se supun încet voinţei.

Înlocuieşte răutatea inimii cu sacrificiul pentru acea persoană şi vei ajunge astfel s-o iubeşti. „Faceţi bine celor ce vă urăsc” produce iubirea inimii faţă de ei.

Sacrificiul făcut pentru persoana peste care inima ta îşi revarsă răutatea va schimba în iubire impulsul răutăţii.

*

Există aşa numitele „procese de conştiinţă” prin care omul îşi recunoaşte parţial vinovăţia şi-i pare rău, dar nu se-ntoarce la Domnul şi nu poate renunţa la felul păcătos de-a fi. Poate chiar „conversează” cu Domnul la nivel de egalitate sau ca un presupus prieten, dar nesupus Domnului, ci de capul său ca un măgar sălbatic. Nu are o ură faţă de păcate, ci le enumeră altora, uşurându-şi astfel, parţial, condamnarea ce o exercită conştiinţa.

*

Adorarea este forma supremă a dragostei inimii pentru Domnul, prin care se contopeşte în comuniune cu EL – dar şi acesta este un Har.

Din adorare izvorăşte mulţumirea şi răcorirea duhului.

*

Dacă faci bine celui pe care eşti supărat şi mânios, atunci stingi aceste impulsuri din inima ta.

*

Nu desconsidera durerea nimănui că nu cunoşti adâncul suferinţei numai când treci şi tu prin el.

*

Răutatea este un duh demonic ce opresează – strângând în gheare – duhul nostru şi care se manifestă fulgerător, fără voinţa noastră. Se va manifesta de multe ori până mai creştem ca să-l putem discerne. Cu el vom lupta şi-l vom alunga ca pe orice alt demon din inima noastră. După plecarea lui duhul ne este obosit şi stropşit până Domnul, prin Duhul Său, îl va vindeca şi-l va umple. Duhul Domnului răcoreşte duhul nostru şi curăţă, eliberează şi vindecă măruntaiele noastre de toate relele pe care ni le-a făcut duhul răutăţii în timpul când ne-a opresat şi s-a manifestat prin noi.

*

Iuţeala este un duh satanic ce umflă sufletul nostru până îl discernem şi-l alungăm din el, aşa ca pe orice demon. Atunci duhul şi inima noastră vor funcţiona liber în corpul nostru.

*

Aceste două duhuri sunt ca o învelitoare ce a înconjurat inima şi sufletul nostru datorită moştenirii venite prin părinţi, prin bunici şi străbunici sau datorită dobândirii lor în timpul vieţii în carne, dinaintea naşterii din nou.

După ce ai izgonit demonul răutăţii din inimă trebuie să te dezbraci de păcatul răutăţii de câte ori eşti ispitit prin el şi să îmbraci inima ta cu dragoste, acceptare şi înţelegere.

*

Neiertarea este opera diavolului cu care se împletesc voinţa şi sentimentele noastre. Dacă vrei poţi să ierţi, iar dacă nu poţi, cere-I Domnului să te ajute şi EL nu te va lăsa neputincios. Rugăciunea pentru binele celui neiertat va elibera iertarea în inima ta pentru el.

*

Sufletul este o fiară în fiecare din părţile lui – minte, voinţă, sentiment. Omul fără Duhul Domnului este fără inimă, dar omul născut din Dumnezeu are inimă, însă poate trăi prin suflet – şi atunci este tot ca o fiară!

Trăirea cu Domnul este trăirea prin inima ce-L iubeşte pe Domnul şi este lipită de EL.

*

Duhul judecării altora şi duhul răutăţii sunt surori gemene care distrug atât relaţia cu Domnul, cât şi cu oamenii.

Judecarea de sine este dovadă de sănătate a inimii şi o eliberează de multe duhuri străine, iar împreună cu lepădarea de sine conduc la găsirea Domnului – care pune Viaţa Sa în locurile curăţite de judecarea de sine şi de golirea de sine.

*

Libertatea minţii nu stă în vagabondarea minţii de la unul la altul, pe care să-i judece ori să-i analizeze, ci în odihna liniştită a ei, în pacea inimii; căci o minte vagaboandă blochează inima, dar întoarcerea minţii spre Domnul şi spre omul lăuntric aduce odihna libertăţii în pacea inimii.

*

Duhul şi păcatul batjocurii îmbolnăvesc stomacul şi ficatul, opresându-ţi inima.

De impulsul răutăţii nu te scapă decât Domnul Hristos cu ajutorul Lui.

*

Când te smereşti sub binecuvântările Domnului şi nu mai trăieşti prin minte, ci prin inimă, devii „ca un copil înţărcat la sânul mamei”.

*

Dacă ierţi pe cel care te-a mâniat atunci stingi flăcările mâniei tale şi poţi birui răul prin bine. Mânia tulbură şi întinează duhul, dar sângele Domnului îl curăţeşte, îl alină şi-l vindecă. Duhul mâniei se scoate ca orice alt demon.

*

Deşi poate avea diferite cauze, depresia ajunge la ura împotriva vieţii. Abia la un timp după ce te chinuie discerni că ai colaborat cu demonul depresiei.

Şi când ceri ajutorul Domnului în acest necaz atunci Domnul te izbăveşte, iar inima ta se lipeşte de EL lăudându-L cu dragoste.

Depresia, somnolenţa, lenea şi retragerea sunt cei patru demoni care te scot pe margine din viaţa particulară şi spirituală.

*

Dă-I Domnului dorul cel mai adânc al inimii tale, iar EL te va face fericit.

Dragostea inimii tale pentru Domnul te ancorează în Dumnezeu.

Dă-I Domnului curiozitatea de peste zi a inimii tale.

*

Un fel glumeţ şi batjocoritor de-a fi întristează şi stinge Duhul.

Dacă vrei ceea ce trebuie să faci atunci munca ta e mai uşoară.

*

Umanismul tolerează tot, face dărnicie, are o filozofie de aparentă bunătate, dar nu vede, nu urăşte ci-şi justifică păcatele.

*

Întoarce forţa dorinţelor inimii pentru lucruri către dragostea pentru Domnul, iar inima ta va fi fericită.

Înlocuieşte obiectul dorinţelor inimii cu Domnul şi astfel ÎL vei dori pe Domnul cu toată dorinţa inimii, căci aşa îţi împlineşti destinul şi-L ai pe Domnul pentru totdeauna în inima ta, în mod conştient. Iar lucrurile nu-ţi vor mai fi idoli şi vei putea renunţa la ele sau le vei putea avea ca şi „când nu le ai”.

*

Iubeşte-L pe Domnul cu dorinţele, cu planurile, cu amintirile şi cu întocmirile gândurilor tale. Fă, astfel, din EL

scopul vieţii tale pe pământ.

Adu la Domnul toate dorinţele ce se aprind în inima ta şi lasă-I-le Lui, pentru ca inima ta să fie liberă să-L dorească numai pe EL. La EL trebuie să vii singur – tu şi EL – în comuniune, tu în EL şi EL în tine pe veci.

Dacă nu te goleşti de tine în EL, Domnul nu poate să vină în tine să te umple pentru că eşti plin de Eul tău, de idolii tăi şi de nimicurile tale.

*

Dă-I Domnului ceea ce arde în inima ta, iar EL va aprinde focul dragostei voastre în vatra făpturii tale, în centrul adâncului inimii tale. Domnul va coborî din omul lăuntric – din duhul tău – în inima ta.

*

Ce arde în inima ta? Lucrul acela adu-L Domnului şi atunci inima ta va arde pentru Domnul.

*

Îndreaptă-ţi râul gândurilor către inimă şi iubeşte-L pe Domnul cu ea prin forţa ce-o primeşti astfel.

*

Dacă deprinzi obiceiul îndreptării minţii către inimă, atunci vei birui ispita din minte şi chiar slăbiciunea de inimă, unind făptura ta în inimă prin dragostea ei spre Domnul.

*

Dragostea inimii spre Domnul învinge ispitele din minte.

*

Una din minciunile Satanei după ce ai căzut în ispită este că Domnul nu te mai iartă, iar Diavolul se luptă să te convingă ca să nu te mai ierţi nici tu.

Domnul ne iartă dacă ne pocăim și-I mărturisim păcatul, dar trebuie să ne iertăm şi noi. Dacă noi nu ne iertăm inima noastră nu mai e liberă.

După o cădere cu pocăinţă este important să ceri Domnului sentimentul iertării, pentru ca astfel inima să nu te mai poată condamna.

Creierul este locuinţa minţii. Dacă-i cerem Domnului peste mintea noastră Sângele Lui, ne curăţă, ne eliberează şi ne vindecă mintea. Atunci avem o minte sănătoasă şi bucuroasă. Această minte luminată revigorează creierul şi răcoreşte duhul.

Păcatul căderii cedează teren din noi Satanei, dar Sângele DOMNULUI HRISTOS îl recuperează, eliberându-ne.

Când Diavolul nu mai are nici un teren în minte şi în suflet, atunci inima e liberă să-L iubească pe Domnul.

*

Stările negative ale inimii şi gândurile minţii care vin nu ne aparţin. Domnul ne dă stăpânire peste ele ca să le putem controla. Peste cele ce nu se supun chemăm Sângele Domnului ISUS care curăţă, eliberează şi vindecă persoana noastră de tot ce-i străin.

*

Dacă Îi dai Domnului dorinţele tale, ÎL poţi iubi cu puterea lor din inimă.

*

De la o anumită vârstă se micşorează energia fizică de care dispunem pentru o zi; deci foloseşte-o pentru lucrurile esenţiale supravieţuirii şi vocaţiei.

*

Iubeşte-L pe Domnul cu inima, căci rugăciunea ei te leagă de Domnul.

*

Spaţiul virtual modifică timpul biologic, astfel că mintea percepe trecerea timpului mult mai încet decât timpul fizic măsurat cu ceasul.

*

După ce înveţi – exersând – să-L iubeşti pe Domnul, atunci foloseşte-ţi sufletul, tratat prin cruce, pentru a face ceea ce trebuie. „Domnul dă şi voinţa şi înfăptuirea”.

*

După pocăinţă şi iertarea primită de la Domnul, mărturisirea păcatului la un frate de încredere – ori soţiei ori

soţului – te scoate din singurătate şi din întuneric, eliberându-te la părtăşia cu fraţii.

Dă cel mai bun timp din zi lui Dumnezeu.

*

Curiozitatea provocată de internet este numai pofta ochilor pentru lucruri interesante, cu excepţia cărţilor.

*

Dacă-ţi întăreşti inima în Domnul ţi se-nviorează mintea.

Dragostea inimii tale pentru Domnul se întrepătrunde cu Dragostea Lui pentru tine.

Când îţi centrezi dorinţele inimii în Domnul atunci „ÎL doreşti pe EL cu toată dorinţa inimii".

*

Orice acţiune bună este un act de creaţie pentru că transformă realitatea spre bine într-un mod pe care îl faci tu. Esenţialul spiritual şi material, utilul pentru supravieţuire sunt acte de creaţie la fel de necesare ca şi formele de artă ce rămân peste generaţii. Ca să poţi crea trebuie să supravieţuieşti tu şi alţii pe care poţi să-i ajuţi.

*

Rugăciunea inimii te transpune în Cel Preaiubit. Cu cât stai mai des la Tronul de-Ndurare cu atât se-ndepărtează Satana de tine.

Lumea internetului seacă energia de viaţă a inimii şi de aceea trebuie limitat accesul la internet la strictul necesar. Oferă curiozitatea ta Domnului tău Preaiubit şi vei fi fericit.

*

Se merită să pierzi doi ani din viaţă ca să experimentezi viaţa din beşug – bucurie, fericire şi energie de viaţă – curgând în valuri din inima ta, înţelegând că aceasta este un Har.

Dacă faci cu dragoste tot ce faci, multe duhuri necurate vor fugi din lupta împotriva ta.

*

Nu urî lucrurile pe care trebuie să le faci şi nici împrejurările, căci toate sunt destinate să te formeze după Voia

Domnului. Primeşte ceea ce vine cu dragoste, căci e rânduit de Domnul – şi vei fi liber.

*

Nu-ţi lăsa inima să vagabondeze prin sentimente, ci ţine-o credincioasă, unde Domnul te-a aşezat.

Destinul nostru nu este doar să facem ce vrea Domnul, dar să şi trăim împreună (prin) cu EL.

*

Suferinţa ne rupe inima de lucrurile materiale şi ne-o conduce spre Domnul – dacă acceptăm lucrarea ei.

*

Duhul comerţului te însufleţeşte să doreşti şi să cumperi – bucurându-te – lucruri care nu-ţi sunt strict necesare, doar pentru că-s utile şi bune.

Dacă-ţi îndrepţi inima către Domnul eşti fericit, dar oriunde în lume te îndtrepţi cu inima nu vei fi fericit – căci DOMNUL HRISTOS este Dragostea, Bunătatea, Pacea, Bucuria, Fericirea şi „orice dar bun şi desăvârşit vine din ceruri de la Tatăl Luminilor”.

*

Bucuria pentru binecuvântările materiale este o bucurie a sufletului care lasă inima goală, dar bucuria inimii de Domnul inundă făptura şi te face, în întregime, fericit.

Ca să-ţi îndrepţi inima spre Domnul e necesar ca şi mintea să fie centrată în Dumnezeu.

Îndreaptă-ţi pârâurile care curg din izvorul dorinţelor spre Domnul.

*

Dacă inima ta trăieşte sentimente de dragoste pentru persoane de sex opus, din trecut sau prezent – dar nu pentru tovarăşul tău de viaţă cu care te-a unit Domnul – acesta este adulter sentimental sau emoţional.

Păzeşte-ţi inima în albia Domnului.

*

Dacă dai lucrurilor plăcerea pe care o oferi numai lui Dumnezeu, eşti în capcana „poftei altor lucruri”.

*

Unul din rosturile suferinţei este să pregătească terenul inimii pentru ca să rodească fructul blândeţii.

Roada blândeţii din inimă stinge impulsul răutăţii.

Opusul răutăţii este blândeţea; bunătatea este o parte a dragostei.

Voinţa care nu se pleacă în faţa durerii se luptă cu Dumnezeu.

Vrăjmăşia este o formă de răutate. Opusul ei e prietenia.

*

Când inima nu ţi se-nmoaie printr-o suferinţă, mai sunt şi altele în tolbă la Stăpân...!

*

Una din marile bogăţii pe care ne-o dăruieşte Dumnezeu este sănătatea trupească şi sufletească. Dar omul când e sănătos se ocupă mai mult de materie...

*

Suferinţa care te limitează te ajută să te bucuri de ceea ce poţi face şi să fii mulţumitor pentru ceea ce nu mai poţi face, „proslăvind pe Domnul în trupul tău”.

*

Dacă frânezi pofta altor lucruri şi nu te mai gândeşti la ele, te poţi gândi la Domnul şi devii liber să dăruieşti.

*

Domnul ridică oameni care-ţi fac rău ca să înveţi cum să-i iubeşti.

Iubirea pentru aproapele este iubirea inimii exprimată prin suflet. Nici o agresivitate ce-ţi atinge trupul sau sufletul nu poate stinge iubirea inimii care este roada duhului şi care supune sufletul prin voinţă şi se exprimă prin suflet.

*

Rugăciunea cu inima este unul din felurile în care inima ÎL iubeşte pe Domnul exprimându-şi dragostea, preţuirea şi venerarea Domnului.

O inimă fierbinte raportată la o minte răcoroasă şi

discretă în dependenţă de Domnul şi la distanţă de schimbările emotive...

Să ne folosim emoţiile pentru a transmite dragostea inimii şi pentru a simţi sentimentele altora.

*

Dacă vrei să ajuţi oamenii roagă-te pentru ei, căci Domnul poate să-i ajute infinit mai mult decât poţi tu. Nu neglija nici ajutorul mărunt care-l poţi face, dar roagă-te pentru oamenii de care-ţi pasă.

*

De nu-ţi laşi inima să se înmoaie printr-o anumită suferinţă, Domnul mai are şi altele în vistierie...

*

În cer totul este perfect. Acolo se va împlini deplin dorinţa noastră de perfecţiune.

*

Cine-şi urăşte trupul exploatându-l şi îşi urăşte munca, acela va fi rău şi cu oamenii.

Nu e uşor să lucrezi ca pentru Domnul – cu drag – dar e necesar, şi pe deasupra vei primi răsplată şi în cer pentru lucrul tău.

Un lucru bun pe care l-ai făcut este o biruinţă pe care ai creat-o prin Harul şi cu ajutorul Domnului.

*

Recunoştinţa îndreptată spre Domnul pentru împlinirea venită din administrarea talanţilor îţi echilibrează trăirea vieţii.

*

Când slăbiciunea de inimă este înrădăcinată foarte adânc în inimă şi n-o putem învinge prin voinţă, Domnul ne dă o suferinţă sau o neputinţă fizică ce o arde – un ţepuş care arde până-n rădăcină şi până la sfârşitul vieţii toate slăbiciunile noastre de inimă şi impulsurile pe care nu le putem stăpâni, cum ar fi: impulsul răutăţii, al lăcomiei, îngâmfării etc.

*

Cuvintele de mulţumire ale inimii, recunoştinţa şi cuvintele de iubire din adâncul inimii, îndreptate către

DOMNUL ISUS Cel Preaiubit, sunt o formă de dragoste a inimii pentru EL.

*

Duhul Legii urăşte pe păcătos şi-l loveşte cu Cuvântul Bibliei, dar Duhul Domnului îl iubeşte şi-l convinge cu dragoste de păcatul lui, oferindu-i întristarea care duce la pocăinţă.

*

Nu poţi conduce oamenii la Dumnezeu dacă nu-i iubeşti.

*

Duhul Legii judecă prin Cuvânt, Duhul Domnului convinge de păcat şi arată ce-i drept.

*

Când simţi că nu mai poţi suporta păcatele cuiva şi că trebuie să i le spui ca să-l determini astfel să se pocăiască şi să-L aperi pe Domnul sau Biblia sau credinţa, atunci să ştii că eşti însufleţit de duhul Legii.

*

Vorbirea inimii în limbi corintene odihneşte şi înviorează mintea frământată şi obosită.

*

Când judeci pe cineva – nu ca organ de ordine socială – Domnul permite ofiţerului demonic să te judece şi să te chinuie pe tine până vei renunţa la judecarea altora şi-i vei ierta. „Dacă Domnul îl iartă, îl iert şi eu” – spunea fratele Banu – iar Domnul a murit pentru iertarea tuturor.

*

Domnul nu se grăbeşte, ci repetă cu noi o lecţie până o învăţăm.

*

Ştim că o religie creştină e mai bună decât alta după felul în care este mai departe sau mai aproape de Adunarea primilor ucenici ai Domnului şi de modelul din Dreptarul Scripturii din 1 Corinteni 14, descris de Apostolul Pavel.

*

Să nu mustri oamenii pentru păcatul lor dacă n-au

păcătuit împotriva ta, căci faci opera şi serviciul Satanei, dar să-i mustri dacă Domnul te trimite în mod special s-o faci.

*

Dacă pui inima ta să-L iubească pe Domnul, EL ţi-o va vizita inundând-o cu dragostea Lui.

Dacă-L iubeşti pe Domnul cu inima ta atunci Cuvântul Său scris în Biblie e mai dulce ca mierea pentru inima şi pentru sufletul tău.

*

Dacă faci bine celor ce te urăsc atunci se declanşează în inima ta sentimente de dragoste pentru ei şi astfel – drept consecinţă – îţi iubeşti vrăjmaşii.

*

Când ţi-e inima obosită şi stresată vino cu ea la Domnul, care ţi-o va linişti şi-i va da odihnă.

*

Voinţa îşi pune sigilul pe inimă. Dacă inima e predată Domnului şi ÎL iubeşte pe EL, voinţa proprie asupreşte inima obosind-o. Dar dacă voinţa e supusă şi predată (abandonată) Domnului atunci armonia şi uniunea inimii şi a voinţei abandonate Domnului dăruiesc echilibru, odihnă fiinţei şi bună-nvoire cu Domnul.

Voinţa abandonată Domnului prin rugăciune şi mintea supusă Domnului sunt două feluri de a-L iubi, pe Domnul, cu sufletul nostru.

Trebuie să discerni când începi odihna voinţei, căci dacă voinţa nu se odihneşte nu se poate odihni nici inima.

*

Cu Satana să nu laşi niciodată garda jos.

*

Dacă nu-I ceri Domnului să te ajute să faci voia Lui într-o zi, vei avea dificultăţi în trăirea acelei zile. „Cereţi şi vi se va da”.

*

Valoarea socială a unui om nu stă doar în munca sa – la orice nivel – căci rugăciunea de mijlocire poate face mai mult decât munca unui popor întreg.

*

Roagă-L pe Domnul să-ţi elibereze mintea de vârtejul grijilor şi a gândurilor, iar EL te va asculta. În liniştea minţii rosteşte gândul „Iubite ISUS” sau alte cuvinte de dragoste pentru Domnul – acesta este un alt mod de a-L iubi pe Domnul cu mintea.

*

Persoana umană nu poate fi decât într-un loc o dată. ÎL poţi iubi pe Domnul cu inima, cu mintea şi cu alte părţi din suflet. Combinând rugăciunea inimii cu a minţii şi cu a celorlalte părţi ale sufletului, ajungi să-L iubeşti pe Domnul cu o parte din fiinţa ta.

N-am simţit niciodată creierul meu mai odihnit şi mai activ – dar nu obosit – ca atunci când am spus, în mintea mea, cuvinte de dragoste Domnului, deodată cu bătăile creierului (căci creierul nostru are bătăi – se mişcă – aşa cum se mişcă inima).

Este necesar să te obişnuieşti cu un fel de rugăciune a inimii sau a minţii, ca să poţi trece la altul.

„Rugăciunea lui Isus” practicată de călugării răsăriteni, dovedeşte o dependenţă smerită de Dumnezeu şi o închinare iubitoare Domnului Hristos.

*

Nu atât cuvintele şi raţionamentele conving un creştin de nevoia lui de Dumnezeu, cât rugăciunea de mijlocire pentru el lucrează pe căi neştiute de noi, pentru apropierea lui de Domnul.

*

Puterea de cumpărare şi puterea de acţiune oferă senzaţia libertăţii şi a unei forţe proprii, dar acestea sunt binecuvântări de la Domnul, de aceea judecata de sine este necesară ca să nu se instaureze îngâmfarea în inimă, ci smerenia.

*

Când îţi stăpâneşti voinţa îmbrăcându-ţi inima cu blândeţe, îndurare şi dragoste, şi lepădând asprimea, asuprirea

şi răutatea, atunci realizezi un fel de a-ţi iubi aproapele.

O voinţă puternică şi trăirea prin voinţă expun persoana la asprime, duritate, dârzenie, încăpăţânare, siguranţă de sine, încredere în sine, exclusivism (dacă nu îţi seamănă ţie un alt creştin şi dacă nu-i de acord cu tine e împotriva ta = FALS!).

Îngăduinţa şi blândeţea sunt roadele unei voinţe tratate de Domnul şi experimentate prin întrebuinţare în situaţii adverse şi diverse. Numai cine a gustat a experimentat, a cunoscut şi a recunoscut până la scârba de sine răutatea, asuprirea, asprimea, biciul limbii, defăimarea, critica, ameninţarea, punerea la punct, iuţimea, excluderea altora din propria inimă şi dimprejurul său, poate gusta, aprecia şi folosi – după tratamentul Domnului prin cruce şi lecţii repetate – îngăduinţa, blândeţea, duioşia, aprecierea, dragostea, respectul.

Mare este dragostea Domnului pentru noi că nu ne lasă cum am fost, ci ne schimbă prin disciplină şi chiar prin foc, dacă noi nu vrem să renunţăm la năravurile cărnii şi ale fiarei sufleteşti. „Orice jertfă va fi sărată cu sare şi orice om va fi sărat cu foc” (Domnul Hristos).

*

Mergând pe drumul tău cu Domnul multe neajunsuri, probleme şi cusururi se rezolvă în mod neaşteptat prin locul unde ai ajuns cu EL.

*

Voinţa provoacă acţiunile. Făcând binele participăm la interesul general, mărind valoarea socială a persoanei noastre. Căci nu obiectele şi lucrurile fabricate atribuie valoare omului – deşi cele mai multe sunt necesare – ci viaţa veşnică pe care o poartă sau nu în el şi pe care o transmite.

Făcând din dragoste faptele bune rânduite mai dinainte pentru noi ca să umblăm în ele, suntem sarea pământului care nu şi-a pierdut gustul.

*

În lumina dragostei pentru Domnul şi a Domnului pentru noi, descoperim lucruri mari, lucruri tainice pe care nu le-am cunoscut.

*

O voinţă care n-a ajuns să-L iubească pe Domnul este agresivă, dominantă, extremistă, sigură de sine, autocentrată, asupritoare, arţăgoasă, acţionând cu dârzenie încăpăţânată şi eliminând dimprejur pe cei care nu i se aseamănă.

*

Dacă Domnul vrea să învăţăm o lecţie şi noi nu vrem, EL are şi foc pentru încăpăţânare şi pentru nesupunere.

„Nu fi atât de împietrit încât să suferi degeaba, fără scop.”, spunea Fenelon.

*

Atitudinile sunt fiicele voinţei, dar nu le poţi schimba decât dacă voinţa ajunge să-L iubească pe Domnul.

„La judecată Domnul nu te va întreba cât ai suferit, ci cât ai iubit”, spunea R.Wurmbrand, cât L-ai iubit pe Domnul şi pe aproapele. Dragostea pentru Domnul va genera dragostea pentru aproapele. Facerea de bine pentru vrăjmaş produce dragostea pentru el. Experimentează dacă nu crezi şi vei vedea... O formă a facerii de bine este şi rugăciunea pentru vrăjmaş şi pentru aceia pe care nu-i poţi ierta.

*

Dorinţa de-a iubi cu inima copiii şi aproapele, deschide inima pentru ei. Poziţia inimii şi starea ei este resimţită de cei din jur. Subordonează voinţa sub inimă şi foloseşte-o, nu te lăsa folosit de ea.

*

Când slăbiciunea de inimă e atât de înrădăcinată în inimă încât nu putem scăpa de ea sub nici o formă, Domnul trimite focul suferinţei permanente care o arde încontinuu, distrugând orice dorinţă după ea.

„Cine suferă în trup este izbăvit de păcat.” Dependenţa continuă se distruge prin suferinţă continuă.

*

La nevoie fermitate, dar fără răutate.

Judecarea ta peste alţii este o formă de răutate. Răutatea este păcatul voinţei făcut prin inimă şi prin acţiune.

*

O minte smerită te păzeşte de multe greşeli.

*

Când realizezi că cei pe care vrei să îi disciplinezi sunt pruncii Satanei sau copiii Domnului ce au dat loc Satanei în inima lor, nu-i mai judeci şi nu-i mai condamni, ci te rogi pentru ei să se apropie de Domnul.

*

Viaţa Domnului nu se transmite prin carne şi sânge şi nici prin botez, ci vine prin Duhul Sfânt într-o inimă căită.

*

„Să vă iertaţi unii pe alţii cum v-am iertat EU", spune Domnul.

*

Pocăinţa este un proces continuu în viaţa ucenicului Domnului. Ea atrage Harul Domnului şi Duhul Sfânt care regenerează persoana – începând cu naşterea din Dumnezeu, prin care Duhul Domnului vine să locuiască în noi, punând în noi un duh nou în locul celui mort – şi continuând cu înnoirea de viaţă, care ne regenerează inimile şi ne sfinţeşte sufletul mântuindu-l, pe măsura în care acceptăm să murim pe rând în fiecare zonă din suflet pe care Domnul o sfinţeşte curăţind-o, regenerând-o şi înlocuind omul vechi şi natura veche cu cea nouă, pătrunzând cu viaţa din Dumnezeu în moartea sufletului.

*

Dacă nu acceptăm Domnia lui Isus Domnul în inima şi-n sufletul nostru, ci vrem să stăpânim noi fiinţa noastră, atunci nu suntem ucenici ai Domnului şi naşterea noastră din nou este falsă. Duhul Sfânt ne învie duhul ca să facă ucenici din noi. Dacă nu acceptăm ucenicia în şcoala Domnului putem spune adio creştinismului, pentru că suntem fraţi mincinoşi şi creştini falşi – „morminte văruite".

*

Nu vei folosi nimic din ce-ai răpit, ci totul se va risipi în vânt ca fumul şi se va pierde ca nisipul printre degete.

*

Ajută-mă, Doamne, să nu mai dau niciodată „drumul gurii la rău”.

*

Dacă ajungi să mănânci spre gloria Domnului, vei mânca echilibrat, recunoscând şi apreciind valorile „căci dacă avem ce mânca şi cu ce ne îmbrăca ne este de-ajuns”.

Făcând toate lucrurile – chiar şi cele mărunte – spre gloria Domnului, vei primi răsplata Domnului în cer, chiar dacă nu ai fost marele evanghelist sau grozavul om al lui Dumnezeu ce înviază morţii.

Dacă faci tot ce faci spre gloria Domnului eşti fericit.

*

Ungerea Duhului ne învaţă toate lucrurile pentru funcţionarea normală, ca mădulare specifice în Trupul Domnului – Biserica vie.

*

Când nu stai în legătură cu Domnul, sinele îşi manifestă răutatea.

Cu cât faci mai des toate lucrurile spre gloria Domnului te goleşti de sinele păcătos şi dai loc Duhului Domnului în inima ta. Astfel roada bunătăţii din Duhul va înlocui răutatea inimii şi a sinelui.

*

Duhul bănuielii şi al acuzării este frate cu duhul criticii şi al judecării altora şi te face să bănuieşti şi să pui în seama altora lucruri neadevărate, ca să-i loveşti cu răutate prin „biciul limbii”. Aceste duhuri demonice însufleţesc, asupresc şi stăpânesc sufletele umane ca să-şi reverse răutatea asupra oamenilor din jur.

O inimă care se judecă pe sine alungă duhul criticii, al judecării altora, al bănuielii şi acuzării.

Într-o inimă mâhnită care se judecă pe sine Satana nu are loc, dar în mintea îngâmfată intră tot soiul de păcate cu demonii lor.

*

Viaţa civilizată şi confortul orăşenesc presupun convieţuire şi organizare socială, care limitează libertatea individului înregimentându-l între reguli şi legi pentru interesul comunităţii şi pentru interesul general. Interesul general presupune binele tuturor, care nu poate exista fără legi morale. Dacă se atentează la desfiinţarea legilor morale este de suspectat influenţa, însufleţirea şi stăpânirea oamenilor din poziţii sociale cheie, prin Fiinţa care a generat răul pe pământ, numit Lucifer.

Creştinii sunt sarea pământului şi lumină în întuneric şi atâta timp cât Biserica Domnului Hristos Isus, împreună cu Duhul Său, mai sunt încă pe pământ, răul nu se poate manifesta la maxim. În timpul de acum se îndepărtează nelegiuiţii de copiii Domnului şi de cei ce au frică de Domnul, până la „intrarea numărului deplin al neamurilor” în Mireasa Domnului.

Faptul că beneficiezi de descoperirile civilizaţiei de mii de ani încoace sau de cele moderne, nu este meritul tău şi nici dreptul tău, ci este un cadou al Creatorului pentru tine – care trăieşti în acest timp.

Ca să nu fii doar un profitor sau un parazit familial, comunitar şi social, eşti dator cu folosirea la capacitate a darurilor şi înzestrărilor tale pentru folosul şi binele celorlalţi. Cel ce trăieşte numai pentru sine este ca o baltă care se împute şi ca un animal gânditor câtă vreme cei din jur nu se pot folosi şi bucura de nimic din partea ta. Iar dacă nu-ţi vei schimba orientarea vei ajunge la un loc cu tatăl egoiştilor, în iazul de foc.

*

Evenimentele televizate şi istorisirile închipuite care-ţi solocită consumul de adrenalină, se înregistrează în memoria involuntară şi te vor urmări o vreme.

Sângele Domnului şterge, la cererea noastră, aceste amintiri, dar e necesar să nu mai expunem memoria şi duhul acestor traume.

Alcoolul – dincolo de strictul necesar pentru sănătate dacă e cazul – expune mintea loviturilor şi influenţelor Satanei şi întăreşte „cerbicele”.

Crimele sau tentativele de omor televizate şi văzute oferă teren duhului morţii în mintea şi-n inima ta.

*

Slăbiciunea duhului tău revendică (te-ndeamnă şi îţi cere) să opreşti acţiunea ce a provocat-o.

*

Între a lucra repede sau lejer alege să lucrezi ca pentru Domnul – cu drag adică – şi spre gloria Lui.

*

Cu cine petreci cea mai mare parte din timpul tău liber acela este dumnezeul tău.

*

Nici unul din eforturile noastre de a scăpa de impulsul răutăţii din inimă – manifestat în diferite feluri – nu ne va scăpa de răutate, dar Domnul răspunde la rugăciunea de a lua din noi răutatea şi de-a pune în loc blândeţe, bunătate, dragoste şi îndurare.

La fel, Domnul schimbă, în urma rugăciunii noastre, îngâmfarea şi plinătatea de sine cu smerenie.

*

Duhul sărăciei te însufleţeşte să nu te bucuri de binecuvântările Domnului şi nici de viaţă, ci să trăieşti în sărăcie şi-n sacrificiu pentru alţii.

Dăruirea o faci cu bucurie şi cu sacrificiu la nevoie, dar o viaţă de sărăcie, întristare, jale şi sacrificiu permanent sfidează pe Dumnezeul dragostei, bunătăţii şi al bucuriei sfinte, făcându-te să trăieşti cernit şi trist ca duhul demonic al sărăciei, dar nu ca Duhul Domnului ce rodeşte dragoste, bucurie, pace etc.

*

Tot ce e curat, folositor şi strict necesar e bun.

*

Lâncezeala trupului usucă şi împietreşte inima.

*

Orice păcat – oricât ar părea de mic – dă Satanei teren în inima noastră, iar el ne asupreşte duhul.

Îngâmfarea minţii face sufletul independent de inimă şi-l poartă pe căile cărnii.

*

Smerenia inimii învinge îngâmfarea stărilor şi gândurilor depresive.

*

Munca echilibrată este unul din stâlpii sănătăţii sufleteşti şi trupeşti.

*

Când nu-L mai percepi pe Domnul, încrede-te în EL chiar şi când ţi se pare că te-a părăsit. Aceasta va rezidi relaţia ta cu EL şi-L vei regăsi.

*

Omul nu poate primi de la semenul lui un adevăr destinat să-i schimbe concepţiile şi principiile, decât atunci când e pregătit pentru aceasta. Altfel se va îndepărta izolându-se de cel ce-i spune adevărul sau îi va deveni duşman.

*

În descurajare cântecul inimii îndreptat spre Domnul ne redă speranţa.

*

Când cuprinzi toţi oamenii în dragostea inimii tale înseamnă că ai acceptat aceasta şi ai primit un grad diferit din pacea şi din binecuvântările Domnului.

Iubirea pentru oameni este un rod al vieţii de înviere în inima noastră, prin Duhul Sfânt. Ca să-i poţi iubi pe cei care te fură „nu cere înapoi lucrurile luate cu sila de la tine”.

*

Credinţa că „noi suntem neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos” ne eliberează de orice vină şi acuzaţie.

*

Împotriva stărilor demonice din minte şi din inimă

foloseşte tot ce ai: voinţă, raţiune etc. Şi Domnul te va ajuta să învingi.

Domnul nu vrea să ne desfiinţeze voinţa, ci să i-o supunem Lui şi să o folosim.

A-L iubi pe Domnul cu voinţa înseamnă a te supune Lui şi îndemnurilor Duhului Său.

Pune-ţi inima să-L iubească pe Domnul şi ea se va supune.

*

Învaţă să te rogi mai mult decât vorbeşti – câştigul şi binecuvântările rugăciunii sunt negrăit de mari.

*

Doamne, scoate din mine răutatea şi pune blândeţe, compasiune şi îndurare.

*

Pe Domnul ÎL iubim cu voinţa prin supunere şi abandonarea în EL.

*

Primeşte-mă în Tine, Doamne, umple-mă şi înconjoară-mă cu Tine, prin Duhul Tău.

*

Abandonarea voinţei în Domnul aduce odihna minţii în Domnul, care este o formă a dragostei cu voinţa pentru EL. Odihna minţii în Domnul aduce liniştea şi bunăstarea creierului – organul trupesc ce conţine mintea.

„În EL avem viaţa, mişcarea şi fiinţa”.

Abandonat în Domnul care mă umple şi mă înconjoară.

Tu mă înconjori ca aerul şi mă umpli ca viaţa.

*

Puritatea unei dorinţe bune a inimii ce se naşte declanşând voinţa de împlinire a ei.

*

Nevasta învârteşte roata vieţii familiei.

*

Când Viaţa Domnului curge în inima ta se topeşte amărăciunea făcută de răutatea oamenilor.

*

Din obişnuinţă trăim prin partea noastră naturală. Este o alegere să trăim prin inima noastră deschisă spre Domnul.

*

Între poruncă, indicaţie, explicare şi sfat este o diferenţă.

*

Căci nu o anumită tehnică ne duce-n părtăşie cu Domnul, ci deschiderea inimii iubitoare pentru Domnul.

*

Când trăieşti prin voinţă eşti o sabie în acţiune şi un animal activ. Numai trăirea prin inimă este umană.

*

Doamne, inundă-mi fiinţa şi cuprinde-mă cu Tine.

Dintre toate dorinţele care se-nalţă în inimă, dorind împlinirea, care-i dorinţa Ta, Doamne?

Dorinţele inimii sunt ca valurile mării care se ridică la malurile minţii. Dorinţele ce se retrag aparţin inimii, dar cele care trec peste ţărm şi inundă mintea sunt influenţe exterioare, străine.

*

Duhul drăcesc al impunerii prin forţă a voinţei proprii asupra altora mai slabi sau fără ajutor, în totală lipsă de colaborare, respect, bunătate şi blândeţe, este opera Satanei. Impunerea voinţei proprii asupra altora e ceva demonic. Este mai înalt decât trăirea prin voinţă, este subjugarea voinţei altora şi încălcarea dreptului lor de a fi.

*

Duhul Sfânt luminează şi convinge de păcat, dar Satana scoate păcatul şi-ţi dă în cap cu el.

*

Ca să poţi trăi prin duh e nevoie să fii liber de toţi demonii ascunşi, care te pot influenţa şi însufleţi.

*

Duhul impunerii vrea să te influenţeze şi să te însufleţească să te porţi cu trupul tău ca şi cu un obiect robotizat, ca să-ţi faci activităţile necesare.

*

Cântarea în timpul unei boli îţi uşurează starea.

*

O dorinţă, cât de mică, din inimă pentru a face ceea ce trebuie conţine în sine puterea de înfăptuire, dacă alegi s-o împlineşti.

*

În inima care-şi exprimă manifestând dragostea pentru Domnul nu mai are loc Satana.

*

Prin centrarea în Domnul Hristos din noi inima se închină Domnului şi ieşim din Eu, din lume şi din lucrurile ei, prin legătura vie din inimă cu Domnul.

*

Părerea de sine, lauda de sine, critica şi judecarea altora te împietresc şi te orbesc astfel încât nu mai vezi starea de fapt a inimii tale şi nu mai înaintezi pe drumul cu Domnul, din cauza lor. Când dragostea nu spune faptele ei bune, atunci se deschid ochii inimii şi văd, în lumină, starea ei şi drumul cu Domnul înainte.

Lepădarea părerii de sine şi a imaginii de sine oferă conştienţa de Domnul şi de duhul nostru înviat, care ne conduc în închinare. Mişcarea duhului ne conduce, de asemenea, în închinare.

*

Rugăciunea inimii în limbi corintene te ajută să ţii trupul în stăpânire şi îndepărtează depresia.

De strajă pe meterezele sufletului stă voinţa trezită de judecata sănătoasă, luptând pentru libertatea persoanei împotriva stărilor negative ale inimii şi împotriva duşmanilor persoanei, veniţi prin gânduri şi stări fizice şi sufleteşti negative. Când duşmanii sunt mai puternici decât voinţa, judecata sănătoasă cere ajutorul Creatorului persoanei noastre.

*

O inimă smerită este în relaţie cu Domnul. Smerenia

inimii arde ca un foc demonii care fug cu toate gândurile şi stările negative.

O inimă smerită oferă un bun echilibru şi este o energie de viaţă.

*

Cântările Domnului, cântate în timpuri şi-n stări grele, ridică inima căzută pe cale.

*

O inimă smerită descoperă gândurile negre ale minţii şi emoţiile întunecate ale sufletului, pe care le aduce Domnului în rugăciune, pentru a scăpa de ele.

Smerenia minţii şi neiubirea de sine sunt daruri de la Domnul, care participă la fericirea noastră.

*

Puterea gândului curat te conduce-n împlinirea lui – dacă-l accepţi.

O inimă curată şi zdrobită poate stăpâni o minte care-a fost zdrobită prin lucrarea crucii, dar o minte nezdrobită este ca un cal sălbatic.

*

Durerea împărtăşită celui drag se micşorează, dar bucuria împărtăşită creşte.

*

La ce-ţi foloseşti cel mai mult timpul tău liber devine un obicei care-ţi determină starea inimii şi comportamentul.

*

Când dai drumul mâniei să se manifeste prin cuvinte sau prin acţiuni violente ai păcătuit şi ţi-ai întinat duhul, dar oprind mânia de la manifestare ca să rămână în starea ei interioară te-ai mâniat, dar n-ai păcătuit.

*

Inima smerită te duce în duhul prin care poţi birui faptele trupului.

Vine o vârstă când experimentarea şi maturizarea duhului ne fac în stare să accesăm omorârea faptelor păcătoase ale trupului prin duhul.

O, de-ar fi Duhul Tău de partea mea să pot trăi prin EL.

*

Internetul este un idol căruia mulţi îi dau mai mult timp decât îi acordă Domnului.

*

Stările negative pe care Diavolul ni le injectează în inimă le biruim prin recunoaştere, împotrivire, rugăciune şi cererea stărilor pozitive ale Domnului.

Încrede-te în Domnul şi inima ta lovită de stările negative cu care diavolul se luptă cu noi vor fi biruite.

Încrederea inimii în Dumnezeu este un motor de viaţă care deschide Izvoarele Vieţii din Domnul.

*

Stresul e un demon care-ţi loveşte inima, mintea şi trupul, furându-ţi energia de viaţă. Rugăciunea îţi creează acces la ajutorul Domnului şi treptat diavolul fuge. Trece un timp până se reface trupul vlăguit de putere.

*

Viaţa prin energia, bucuria şi bunăstarea duhului este trăire prin duhul.

Viaţa şi simţul duhului fac sufletul nostru să-L guste pe Domnul.

*

În mijlocul gândurilor negre smereşte-te cu inima şi ele se vor risipi, căci Diavolul nu are arme împotriva smereniei.

Smerenia activează simţul duhului (născut din Dumnezeu).

*

Bucuria inimii dată de efectuarea lucrurilor necesare...

*

Când inima e răvăşită de multe stări negre stăpâneşte-o prin judecata sănătoasă a minţii unită cu voinţa.

Furtuna nu ţine veşnic şi vei scăpa de atacurile vrăjmaşe. Cere-I Domnului ajutorul în luptele tale, iar Domnul te va izbăvi.

*

Împleteşte rugăciunea minţii şi lauda cu vorbirea în limbi în inimă şi cu rugăciunile inimii.

*

Înlocuieşte pofta altor lucruri cu dorinţa după lucrurile de sus, dar cumpără numai lucrurile strict necesare şi eficace. Gândul că în cer voi avea toate lucrurile bune şi performante pe care le doresc şi care nu-mi sunt strict necesare şi eficace pe pământ îmi stinge pofta altor lucruri şi sunt legat de Domnul şi de cer.

*

Cântările creştine cântate cu gura aruncă afară răutatea din inimă.

*

Sentimentul posesiei este copilul lăcomiei şi leagă inima ca să nu-L mai iubească pe Domnul.

Lăcomia te face să te gândeşti, să doreşti, să cauţi şi să obţii (cumperi) lucruri de care ai nevoie sau nu, ori vrei să le cumperi pentru alţii. Ea agită inima şi nu te lasă liniştit, despărţindu-te de Domnul.

Lăcomia se leapădă prin gândul la Domnul şi prin centrarea în Dumnezeu.

*

Voinţa independentă – nefiind supusă Domnului – devine manifestantul Satanei, care o dublează neliniştind şi agitând inima, sufletul şi trupul.

O voinţă nedisciplinată prin lucrarea crucii nu-şi poate stăpâni frustrarea, iuţimea şi aprinderea mâniei. Voinţa independentă de Domnul generează în minte gânduri de rebeliune, răutate şi răzbunare. Iuţimea, mânia şi răutatea cu toate manifestările voinţei independente stârnesc emoţiile sufletului şi asupresc duhul, blocând inima.

Controlând gândurile minţii determinăm starea inimii.

Rugăciunea aduce odihna inimii şi a voinţei în Domnul.

*

Duhul puterii sufleteşti dublează acţiunile omului pentru a-l influenţa, asupri şi stăpâni în măsura în care acesta se lasă cucerit de diavolul puterii.

Demonul puterii face din trup un robot şi din suflet o sabie în acţiune pentru împlinirea dorinţelor egoiste şi pentru folosirea dominatoare a celorlalţi oameni.

*

Cine îşi înalţă inima cu binecuvântările Harului se afundă în nefericire, dar cel recunoscător se bucură de fericirea Domnului. „Cel cu inima recunoscătoare are un ospăţ necurmat.”

Recunoştinţa inimii alină duhul.

*

Cel care-şi monologhează iar şi iar amintirile peste cei apropiaţi îşi revarsă răutatea şi fiara sufletului peste ei. Una e să-ţi aminteşti, alta să povesteşti şi alta să spui acelaşi monolog.

Atunci când biruieşte fiara sufletului şi nu o poţi opri...

Domnul poate stăpâni fiara sufletului dacă ai lăsat să fie tratată prin cruce.

*

Obiceiul sufletesc (fizic şi psihic) se va impune ca o lege peste persoană, dacă nu este scos din rădăcini prin judecare sănătoasă, o decizie fermă şi un obicei bun care să-l înlocuiască.

*

Iartă răutatea altora ca să îi poţi iubi.

*

Când „dai drumul gurii la rău” îţi otrăveşti tot sufletul şi inima şi vei vedea „ce rău şi ce amar este”.

Una este să descoperi şi să arăţi cauza unor evenimente şi timpuri şi alta să oferi cuvântul care taie şi judecă. Convingerea de păcat o face Duhul Sfânt.

*

În inima omului nu încape decât o iubită. Dacă vrei să fii fericit cu soţia ta închide-ţi inima la sentimentele altor femei.

Rămâi rece la sentimentele lor şi centrează-ţi dragostea inimii spre Domnul şi familia ta.

*

Nefericirea e dată de lipsa comuniunii cu Dumnezeu.

*

Nu fă din rugăciune un exerciţiu al minţii şi al inimii, ci spune-I Domnului ce e în inima ta. Rugăciunea în care spui ca un copil ce e în inima ta eliberează Prezenţa şi comunicarea Domnului în sufletul, în mintea şi în inima ta.

*

Când izvorăsc dorinţele din inimă centrează-le în Dumnezeu şi EL îţi va da dragoste, bucurie şi fericire.

Îndreaptă spre Domnul preocupările şi dorinţa inimii, iar EL îţi va inunda inima cu energie, viaţă, bucurie şi fericire.

Centrează poftele alimentare în Domnul şi vor dispărea. Pofta de internet centrată în Domnul devine libertate.

Centrează în Domnul şi retrăirea amintirilor, iar din inima LUI va curge în inima ta fericire, viaţă, bucurie şi dragoste. Centrează în Domnul întocmirile gândurilor, planurile şi imaginaţia. Aceste îndreptări spre Domnul sunt o lepădare de sine.

Centrând toate izvoarele inimii în Dumnezeu trăieşti prin Dumnezeu.

„Toate izvoarele mele sunt în Tine.”

Epilog

Glorie, onoare, cinste, slavă, laudă, mulţumire, recunoştinţă, închinare, adorare şi veneraţie STĂPÂNULUI SUPREM, DOMNULUI HRISTOS ISUS, amin!

Postfaţă

Cunoşti tu drumul către inima Lui Dumnezeu?...

Dacă ai mers pe el vei şti să mi-l arăţi şi mie, dar dacă nu, vorbeşti în vânt!